

Giới thiệu Nữ Phụ Truyền Kỳ

Thể loại: NP, nam nữ cường, nữ phụ văn,...

Design: hwangthien

Nữ chính là đệ nhất nữ sát thủ nổi danh cả hai giới hắc bạch đạo cũng chính là Lạc Song.

Ngoài ra còn nữ phụ có số phận bị thảm nhất trong tiểu thuyết ngôn tình là Lạc Thánh Y.

Nếu bỗng một ngày sát thủ xuyên qua thành nữ phụ...

Nữ phụ bỗng biến cường, lạnh nhạt với nam chính, đối đầu với nữ chính và tìm ra chân tướng sự thật đã bị thời gian vùi lấp..

Chuyện kiếp trước, kiếp này cứ lần lượt, tình cảm cảm kị, không lối thoát khiến muốn lùi không được, muốn tiến cũng không xong nhưng..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên thành nữ phụ

Trong giới hắc đạo lẫn bạch đạo hiện nay có một người rất đáng sợ.

Bất cứ ai nghe qua tên của người đó đều sợ vỡ mật, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Người đó chính là một truyền kỳ, đã không ra tay thì thôi, một khi đã làm thì không ai có thể sống sót mà nhìn thấy mặt trời.

Người đó trong một đêm đã huyết tẩy cả La Gia - gia tộc cường đại nhất thành phố C chỉ trong một tiếng đồng hồ.

Người đó đã hạ gục Tang Luân - võ sư karatedo đứng đầu thành phố A chỉ với ba chiêu.

Người đó là ai?

Ai có thể tạo nên một truyền kỳ như vậy?

Không ai khác chính là Lạc Song!

Cô là một cô nhi không cha không mẹ bị bỏ rơi từ nhỏ. Lớn lên trong sự tranh giành thức ăn với những đứa trẻ khác.

Năm tám tuổi, Lạc Song gặp được người kia.

Hắn cho cô ăn uống, cho cô ngủ, bảo vệ không cho cô bị bắt nạt.

Hắn hỏi cô rằng:

"Có muốn trở nên mạnh mẽ không?"

"Muốn"

Mạnh mẽ để có thể đập người khác dưới chân là ước mơ của bao người, cô cũng vậy! Nhưng lúc đó còn quá nhỏ nên Lạc Song chỉ nghĩ rằng nếu mạnh mẽ thì cô sẽ sống sung sướng, không cần giành giật thức ăn với những đứa trẻ khác.

Thế là hắn huấn luyện Lạc Song trở thành sát thủ. Suốt hai mươi năm sống trong máu tanh nên cô dần trở thành một con người lạnh lùng, thị huyết.

Mặt khác, Lạc Song rất thích đọc sách: sách thiên văn, sách địa lý, sách lịch sử,...khụ...và đặc biệt là ngôn tình NP, thị văn. Hiện tại cô đang theo dõi một bộ NP mang tên "Tuyệt Thế".

Trong truyện, nữ chính luôn thánh nữ hiền thực, là một bạch liên hoa chính hiệu còn nữ phụ luôn thâm độc, độc ác và một đám nam chính lúc nào cũng tìm cách tiêu diệt nữ phụ để ghi điểm với nữ chính, sau đó thì.. E hèm, vấn đề riêng tư đó cũng nên nhắc đến làm gì..

Nhưng Lạc Song lại không thích nữ chính như vậy, cô lại dành hảo cảm cho nữ phụ nhiều hơn. Nữ phụ ít ra dám yêu dám hận, sẵn sàng vì nam chính mà làm tất cả nhưng những việc làm đó đều bị hào quang của nữ chính lấn át. Cuối cùng vẫn là chết dưới tay người mình yêu nhất.

"Người con gái đáng thương"

Lạc Song nhận xét về nữ phụ xong liền đi ngủ mà không chú ý rằng cuốn truyện cô mới đọc vừa phát ra những tia sáng nhỏ nhỏ.

...

"Nhức đầu quá"

Đó là suy nghĩ hiện giờ của Lạc Song. Cố gắng làm thanh tỉnh bộ não nhức gần như muốn nứt ra của mình, Lạc Song thăm tăng cao lực cảnh giác bốn phía. Xung quanh là hắc ám vô tận khiến cô không khỏi cảm thấy mờ mịt và lạc lõng.

Bỗng có những hình ảnh xạ lạ tràn vào đầu khiến cho đầu óc vừa mới linh hoạt một chút của Lạc Song đau đến mức lần nữa mất đi ý thức.

...

"Đây là đâu?"

Lạc Song đánh giá căn phòng hoa lệ trước mắt. Đôi con ngươi mờ mịt khẽ híp lại vì chưa thích ứng được với ánh sáng xung quanh nhưng miễn cưỡng có thể thấy được cảnh sắc trong phòng.

Lấy gam màu trắng và xám là chủ yếu, căn phòng được bố trí trang nhã xa hoa thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng cũng có nét nữ tính dịu dàng cho thấy chủ nhân căn phòng này là nữ. Ở đây đều có đầy đủ mọi đồ dùng để sử dụng khi cần thiết và kể cả những thứ không cần thiết như chiếc bình cổ có giá trị liên thành hiện đang trở thành..bình đựng rác?

Quả là sáng tạo a~

Nhưng...

Lạc Song vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng ở đây. Rõ ràng là tối qua sau khi đọc sách xong cô liền đi ngủ tại nhà mình, mà bây giờ thức dậy liền nằm ở một nơi xa lạ như thế này.

Chẳng lẽ trong lúc ngủ đã có ai bắt cô đi? Không thể nào! Lạc Song nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ này, ít ra với bản năng của một sát thủ thì dù ngủ mê như thế nào thì cô cũng phải tỉnh dậy đập cho bọn chúng một trận! Và lại muốn vào được nhà của đệ nhất sát thủ đâu phải dễ, phải vượt qua hàng trăm cái bẫy chết người và nhiều "súng vật đáng yêu" của cô nên xác suất người còn sống mà đi qua chưa đến 1%.

Vậy tại sao..cô lại ở đây?

Bỗng trong đầu Lạc Song hiện lên rất nhiều hình ảnh xa lạ.

"Mẹ ơi mua kem cho con đi"

"Được Thánh Y ngoan, con đợi mẹ chút nha"

Một người phụ nữ xinh đẹp cười với bé con đáng yêu được gọi là Thánh Y, hình như họ là hai mẹ con.

"Thánh Y, từ nay Tử Dật chính là anh trai của con, đã rõ chưa?"

"Con biết rồi ạ, anh hai, mình đi chơi đi"

Lần này lại xuất hiện một người đàn ông lịch lãm và một bé trai khôi ngô tuấn tú. Là ba và anh trai của Thánh Y, có vẻ như bé con rất hạnh phúc.

"Tôi nghĩ chúng ta không còn gì để lưu luyến nữa, nên ly thân để tốt cho cả hai"

"Được"

Lời này là ba mẹ của bé con Thánh Y nói chuyện. Thánh Y đứng sau cánh cửa đã nghe thấy tất cả, từng giọt nước mắt như pha lê cứ tuôn ra không điểm dừng. Lạc Tử Dật ôm bé con vào lòng vỗ về. Đồng thời cũng trao cái nhìn sắc lẹm về phía ba người đứng gần đó, là một người phụ nữ son phấn đầy người và hai đứa con gái của bà ta. Có thể biết họ là tình nhân và con riêng.

Sau đó là hình ảnh chiếc trực thăng bay lên bầu trời, điểm đến là Paris.

...

Thánh Y...cái tên này rất quen, hình như Lạc Song đã nghe cái tên này ở đâu rồi thì phải?

Nhưng tại sao những ký ức đó lại hiện lên trong đầu của cô?

Kì lạ thật!

Chợt Lạc Song nhận ra tay mình nhỏ đi trông thấy, đã vậy còn trắng mịn hơn tay cô trước kia rất nhiều. Vội vàng xuống giường tìm ngay chiếc gương gần đó để soi, Lạc Song đứng hình toàn tập...

Cô trong gương là một cô nhóc chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi. Mắt to long lanh, mũi cao thon nhỏ, môi hồng răng trắng, mái tóc đen dài ngang vai làm tôn lên nước da trắng ngần của chủ thể. Tuyệt đối lớn lên là một mỹ nhân tuyệt sắc!!!

Nhưng điều quan trọng là cô nhóc trong gương rất giống với Thánh Y trong ký ức của Lạc Song! Đã vậy khi Lạc Song có bất kỳ hành động gì thì trong gương Thánh Y đều làm giống như vậy!

Àm!!!

Đại não lập tức đình chỉ hoạt động, trong đầu cô vẫn còn vương vấn một ý nghĩ..

Lẽ nào...cô đã xuyên không?!!

#Hết chương 1:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lạc Thánh Y

Được rồi, Lạc Song cuối cùng cũng thừa nhận việc cô đã xuyên không. Thích nghi nhanh chóng với hoàn cảnh và sự việc là tố chất mà một sát thủ nên có, huống chi là đệ nhất sát thủ như Lạc Song.

Dù sao ở nơi cô sống cũng không có ai quan tâm cô sống hay chết..

Ngược lại bọn họ còn cảm thấy vui mừng khi người uy hiếp đến mạng sống của họ đã biến mất, đã chết..

Còn nam nhân kia, khi nghe tin cô biến mất chắc hẳn cũng không có cảm xúc đau lòng hay tìm kiếm.

Đối với hắn, cô giống như một quân cờ dễ điều khiển, để xử lý những kẻ cản đường hắn, là một cỗ máy giết người...

Mà thôi, nhắc đến hắn cũng không làm được gì cả, chỉ bằng suy nghĩ cho hiện tại!

Quan trọng là...

Xuyên vào đâu không xuyên, cô lại xuyên ngay vào cuốn tiểu thuyết np, thật văn vừa đọc tối qua. Sau khi gắn kết tất cả sự việc lại với nhau, Lạc Song liền nhớ đến tên nhân vật và kịch tình của bộ "Tuyệt Thế", quả nhiên là trùng khớp với hoàn cảnh của cô ngay lúc hiện tại.

Như vậy cũng không sao, mới đầu Lạc Song quyết định sẽ an ổn ổn sống đến hết đời, quyết định làm một người qua đường không ai biết đến.

Nhưng trớ trêu thay, cơ thể cô xuyên vào lại là của nữ phụ thể thảm nhất truyện - Lạc Thánh Y!!

Nữ chủ - Lạc Du là nhị tiểu thư của Lạc thị, đồng thời cũng là em gái của nữ phụ. Bề ngoài dịu dàng trong sáng như bạch liên hoa. Lúc đầu cũng đối xử với nữ phụ rất tốt nhưng từ khi biết được nữ phụ yêu thầm một trong những nam chính thì liền thay đổi, lúc nào cũng tìm cách hãm hại nữ phụ.

Nữ phụ - Lạc Thánh Y là đại tiểu thư của Lạc gia, cũng là chị của nữ chủ. Bề ngoài xinh đẹp tuyệt luân nhưng trong mắt mọi người cô là một cô gái vô sỉ, dâm dăng và luôn tìm cách leo lên giường của các nam chính. Nhưng không ai biết bên trong chính là một cô gái tội nghiệp, luôn khát khao tình yêu thương và sự quan tâm của mọi người.

Đáng ra Lạc Thánh Y chính là thiếu nữ ngoan hiền nhưng năm mười hai tuổi thì ba mẹ ly thân, cô bị đưa ra nước ngoài sống. Thiếu thốn tình cảm gia đình nên Lạc Thánh Y dần tạo một lớp vỏ bọc cho mình, cô hư hỏng để mọi người có thể chú ý đến mình nhiều hơn, cô ương ngạnh đấu với nữ chủ vì không muốn mọi người bị cô ta lừa dối!

Leo lên giường của nam chính sao?

Tức cười! Nếu không phải bị hạ thuốc thì Thánh Y cũng không thêm!

Nhưng cuối cùng thì sao chứ?

Không ai tin Thánh Y, đồng thời họ càng tránh xa cô hơn..

Họ yêu thương, sủng Lạc Du đến tận trời!

Họ khinh bỉ, cười nhạo cô không bằng súc vật!

Cô phẫn hận..

Cô tuyệt vọng..

Kết cục là bị một đám nam chính hành hạ cho đến chết, sau đó liền quăng vào rừng cho thú ăn!

Một đời nữ phụ cứ như vậy kết thúc...

"Trích ngoại truyện - cuộc đời của nữ phụ"

...

Thôi được rồi, nếu đã xuyên vào thân thể này thì Lạc Song sẽ quyết không để ai khi dễ và giúp nữ phụ sống tiếp quãng đời còn lại!

Thứ nhất, đánh bại nữ chính!

Tại sao phải đánh bại a?

Đó là vì Lạc Song rất yêu thích tính cách của vị nữ phụ này, dám yêu dám hận, thẳng thắn mà sống, tự tin theo đuổi tình yêu của mình.

Và cũng do Lạc Song cảm thấy nữ chủ Lạc Du không hoàn toàn thánh thiện như vẻ ngoài của cô ta, tại sao một phút trước còn đối xử tốt với nữ phụ mà một phút sau lại hãm hại cay độc chỉ vì nữ phụ yêu thầm nam chính?

Dù sao cũng chỉ là đơn phương, chưa chắc nam chính sẽ động lòng mà nữ chủ đã bày đủ mọi âm mưu trong bóng tối, như vậy sự thánh thiện đã đi đâu mất rồi a?

Điều đó cho thấy Lạc Du không đơn giản như bề ngoài, đồng thời Lạc Song cũng đã mượn thân thể của người ta để sống, tất nhiên phải có trách nhiệm đòi lại những gì thuộc về nguyên chủ.

Khi Lạc Song đọc xong cuốn tiểu thuyết thì mọi chuyện đã xảy ra và kết thúc, cô chỉ là người đọc nên không thể thay đổi được điều gì. Nhưng bây giờ Lạc Song đã là một thành viên trong câu chuyện này, và lại hiện tại Lạc Thánh Y chỉ mới mười hai tuổi, còn dư rất nhiều thời gian để hành động, để thay đổi kết cục bi thảm của nữ phụ và đánh bại vị nữ chính bàn tay vàng kia.

Thứ hai, tránh xa nam chính!

Vì sao phải tránh xa a?

Tất nhiên là để giữ lấy cái mạng nhỏ này, chỉ cần một câu nói thổi gió bên tai của nữ chủ thì cũng đủ để nguyên dân nam chính quyền lực kia xử từ cô, hoặc do cô lỡ làm gì đắc tội bọn hắn thì sẽ bút dây động rừng. Vì giữ lấy mạng nhỏ và đại sự sau này, tránh xa là tốt nhất cho cô!

Bắt đầu từ bây giờ, cô chính là Lạc Thánh Y!

#Hết chương 2:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người quan trọng nhất sau này và mãi mãi

"Cốc cốc"

Bị tiếng gõ cửa làm cắt ngang dòng suy nghĩ, Lạc Thánh Y liền sửa lại tóc và quần áo gọn gàng rồi chạy ra mở cửa.

"Thưa tiểu thư, đã đến giờ dùng bữa"

Trước mặt Lạc Thánh Y là 1 người phụ nữ trông rất xinh đẹp nhìn chỉ khoảng ba mươi nhưng không ai biết rằng bà đã ngoài năm mươi.

Người phụ nữ này chính là Cao Linh - quản gia đi theo mẹ cô từ lúc mới gả đến Lạc Gia, tính đến giờ đã gần mười lăm năm. Bà ấy cũng là người theo giám sát Thánh Y trong chuyến đi đến Paris lần này.

Nhưng quản gia Cao rất nghiêm khắc, bà ấy luôn bắt nguyên chủ cũ phải hành động sao cho ra dáng tiểu thư quý tộc, rất phiền a~

Thánh Y để ra khuôn mặt bình thường nhất, không thể hiện bất cứ cảm xúc gì trả lời:

"Được, con chuẩn bị xong sẽ xuống liền"

"Tiểu thư không được khỏe?" Quản gia Cao nhìn khuôn mặt hơi xanh của Thánh Y hỏi.

"Dạ không có gì, chắc là chưa quen với khí hậu thôi, đi ăn nào"

"Dạ" Sau đó quản gia Cao liền đuổi tay hướng ý mời cô đi trước.

Bây giờ Thánh Y mới có dịp nhìn kỹ căn biệt thự, à không, nói đúng hơn là tòa lâu đài này.

Điểm khác nhau của tòa lâu đài và biệt thự là gì?

Chính là tòa lâu đài rộng hơn biệt thự gấp nhiều lần!!

Nơi Thánh Y đang ở chính là như vậy!!!

Rộng khủng khiếp, chỉ nghĩ đến việc đi thăm quan từng nơi trong lâu đài này thôi thì chắc cũng phải đi từ sáng đến tối mới xong!

Lâu được thiết kế theo phong cách châu Âu cổ điển trông rất hài hòa, đặc biệt là mọi nơi đều có gắn máy quay theo dõi hai mươi bốn trên hai mươi bốn.

[Xem ra làm việc gì cũng đều bị quay lại hết]

Nhưng điều Thánh Y quan tâm bây giờ không phải là lâu đài này có nguy nga tráng lệ, mà là cô làm cách nào để có thể an toàn sống tốt trong thời gian sắp tới.

Quản gia Cao đã nuôi dạy nguyên chủ từ nhỏ đến lớn, có lẽ bà còn hiểu rõ nguyên chủ hơn cả nguyên chủ hiểu mình nữa!

Vậy quản gia Cao có nhận ra sự thay đổi của cô?

Cô diễn xuất có đạt không?

"Tiểu thư" Giọng nói của quản gia đã kéo tâm trí của Thánh Y trở về hiện tại.

"Hả? Có chuyện gì?"

Không phải là bị phát hiện rồi chứ?

"Tiểu thư đừng buồn chuyện của Chủ tịch và phu nhân nữa"

"À.. Ủ.. Được.." Xem ra quản gia Cao chính là nghĩ Thánh Y vì buồn chuyện của ba mẹ mà thay đổi.

Vậy là cô không bị nghi ngờ!

May mắn quá đi!

Thánh Y âm thầm thở phào một hơi.

Một tuần nhanh chóng trôi qua.

Hiện tại Thánh Y đã mười hai tuổi, giống như cuộc sống lúc trước, cô không có bạn và cũng không cần thêm bạn.

Hàng ngày đều phải học các môn văn, toán, ngôn ngữ của nhiều quốc gia và còn nữ công gia chánh, cử chỉ tao nhã của giới thượng lưu...

"Tiểu thư, hôm nay là ngày thi lấy bằng tiếng Hàn, hãy chuẩn bị thật chu đáo"

Quản gia Cao ân cần nhắc nhở Thánh Y.

Thánh Y biết quản gia Cao chỉ hơi khó tính thôi nhưng thật ra rất quan tâm cô nên trong đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng khi nhìn quản gia Cao còn lộ vài nét nhu hoà.

"Con biết rồi. Bà hãy chuẩn bị xe đi, con ra liền"

Thánh Y nói xong liền lựa chọn một bộ váy màu nude thật đẹp dài đến đầu gối mặc vào. Cô đem những gì cần thiết bỏ vào balo rồi bước xuống nhà.

"Tiểu thư cô cứ ra xe trước, tôi sẽ ra ngay"

Bác Vu - tài xế của Thánh Y nói xong liền chạy đi đâu đó. Hình như là hướng về phía nhà vệ sinh thì phải?

Thánh Y chậm rãi bước ra xe đứng đợi bác Vu. Nghĩ đến mấy tháng nay lúc nào cũng học, hôm nay thi xong thì có thể nghỉ ngơi vài ngày, cộng thêm không khí thanh bình ở Paris rất thích hợp để nghỉ dưỡng khiến Thánh Y bất giác mỉm cười mà cô không biết rằng nụ cười đó đã làm cho ai kia kinh diễm...

...

Lần đầu tiên trong đời Phong Thương được nhìn thấy nụ cười như thế.

Một nụ cười hồn nhiên thánh khiết không lẫn tạp chất, không giống như những người xung quanh cười nịnh nọt đối với hần.

Phong Thương lại thầm đánh giá cô gái... À không cô bé kia. Nhìn cô chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, mái tóc đen huyền mềm mại, da trắng mịn màng, mắt trong veo lạnh lùng và chiếc môi anh đào nhỏ nhắn khiến cho ai cũng muốn chiếm làm của riêng.

Cô bé này là ai?

Thiên sứ chăng?

Một thiên sứ dọa lạc nơi trần gian...

"Hãy điều tra cho tôi những gì liên qua đến căn biệt thự William"

Nói xong Phong Thương cúp máy, trước khi cất điện thoại hần còn không quên chụp lại một tấm hình của Thánh Y.

Giây phút này hần còn chưa phát giác tâm đã động, chưa biết rằng cô bé này chính là người quan nhất trong đời của hần sau này và cũng như mãi mãi...

...

Mà mỗi nữ nào đó vẫn không hay biết mình bị chụp lén, đã vậy còn bị đưa vào tầm ngắm của một con sói rất nguy hiểm mang tên...nam chính!

Nếu biết thì Thánh Y sẽ không thể thông thả đi thi như hiện tại đâu a.

Một phút cầu nguyện cho nữ phụ xấu số của chúng ta...

#Hết chương 3:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đồ vật thuộc sở hữu của riêng tôi

Phong Thương - người thừa kế của Phong thị - tập đoàn dầu khí đứng đầu thế giới và đồng thời cũng là một trong các nam chính.

Có một lần, Phong thị và Lạc thị hợp tác với nhau nên nữ chính đã có cơ hội gặp gỡ Phong Thương. Đứng trước vẻ ngoài tuấn lãng và gia thế hùng hậu của hần, nữ chính đã tìm mọi cách để lôi kéo Phong Thương vào hậu cung của mình. Sau nửa năm, Phong Thương đã bị nữ chính dụ dỗ thành công.

Hắn là một nam chính rất nguy hiểm...

Phong Thương là người góp khá nhiều công sức trong việc thủ tiêu nguyên chủ a..

...

Bánh xe vận mệnh bắt đầu xoay chuyển...

Kéo theo theo những con người tài năng đã được định sẵn là của nhau...

Ai sẽ gục ngã?

Ai sẽ là người có thể đứng vững sau tất cả mọi chuyện?

Kết quả, không ai có thể đoán trước được..

...

Tại biệt thự Phong gia.

"Thiếu gia, đã điều tra xong"

Một người đàn ông áo đen cung kính thông báo cho thiếu niên ngồi gần đó.

Trên sofa, một thiếu niên đang nhắm mắt dưỡng thần, ngũ quan tuần mỹ lạnh lùng và đặc biệt là đôi mắt phượng đen sâu thẳm không thấy đáy như muốn nhấn chìm mọi thứ vào bên trong.

"Nói"

Phong Thương cất giọng.

Không ai biết giấu sau vẻ điềm tĩnh hiện giờ chính là sự háo hức chờ mong kết quả để biết cô bé đó là ai.

"Theo kết quả cho thấy thì cô gái đó chính là đại tiểu thư của Lạc gia - Lạc Thánh Y. Vì Lạc tổng và Lạc phu nhân ly thân nên cô ấy được chuyển đến Paris sống. Đã đến được ba tháng rồi. Lạc tiểu thư thường ít ra ngoài nên hầu như cô ấy không có bạn. Ngoài ra, cô ấy còn thông thạo nữ công gia chánh, đang chuẩn bị được cấp bằng tiếng Hàn, Nhật, Anh và Pháp"

Phong Thương vừa nghe vừa suy nghĩ.

Tiểu Y a, em rất thích hợp...

Thích hợp để làm đồ vật sở hữu của riêng mình tôi...

...

Trong một căn phòng xa hoa.

"Chủ tịch, thiếu gia cho người điều tra Lạc đại tiểu thư, hình như cậu ấy rất có hứng thú"

Trong bóng chột cất lên một giọng nói.

Người đàn ông được gọi là chủ tịch nghe xong thì trên gương mặt nghiêm khắc bỗng hiện lên ý cười.

Cuối cùng cũng có người làm cho Thương Nhi động tâm.

Ông phải xem thử người đó ra sao mới được...

Mà hình như Lạc đại tiểu thư kia là con gái của Lạc Quân thì phải?

...

Lạc Quân - người thừa kế sáng giá của Lạc thị.

Từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành một lãnh đạo hoàn hảo.

Nhưng cũng phải nói rằng Lạc Quân rất thông minh, đúng hơn chính là một thiên tài!

Những kĩ năng, bài học vượt cấp hẳn đều hoàn thành xuất sắc, lúc bấy giờ hẳn chính là thần tượng của biết bao tiểu thư, công tử giới quý tộc.

Năm mười tám tuổi, Lạc Quân tiếp quản Lạc thị - tập đoàn tài chính có tiếng đương thời.

Dưới sự dẫn dắt tài tình của hẳn đã đưa Lạc thị lên một tầm cao mới, trở thành một đại gia tộc nằm trong top mười của thế giới!

Năm hai mươi tuổi, Lạc Quân đã gặp và kết hôn với định mệnh của đời mình, đó là Lăng Quỳnh Đan - đại tiểu thư Lăng Gia đứng thứ sáu thế giới!

Người ngoài nhìn vào thì thấy đó là một cuộc liên hôn giữa hai đại gia tộc vì lợi ích, nhưng không ai biết rằng hai người họ chính là yêu nhau thật sự!

Một năm sau, Lăng Quỳnh Đan hạ sinh một đứa bé kha khá nhưng thời gian đó đã xảy ra một vụ chấn động rất lớn gây xôn xao dư luận nên cũng không ai để ý rằng con của Lạc tổng đã ra đời.

Vài tuần sau khi mọi việc bình thường trở lại thì mọi người mới kéo nhau đến chúc mừng Lạc Gia, lúc đó mới biết tiểu bảo bối mới sinh của Lạc tổng là một bé gái xinh xắn tên là Lạc Thánh Y!

Tám năm nữa trôi qua, Lạc Quân bỗng từ bên ngoài nhận về một đứa nhỏ của hẳn và người phụ nữ khác, đứa nhỏ tên là Lạc Tử Dật.

Mẹ của Lạc Tử Dật mới mất vì tai nạn giao thông nên hẳn chuyển đến sống với Lạc Quân. Lăng Quỳnh Đan cũng thương xót cho hoàn cảnh của Lạc Tử Dật nên đồng ý cho hẳn ở lại.

Từ đó ai cũng biết Lạc tổng có một trai một gái thông minh lanh lợi như hẳn ngày xưa!

Bốn năm sau.

Dư luận gần đây xôn xao một tin nóng hổi: Lạc tổng có con riêng!!!

Vài hôm trước có một người phụ nữ gọi Trần Tuyết đến tìm Lạc Quân, bà ta còn dắt theo hai bé gái bằng tuổi Thánh Y, nói là cốt nhục của Lạc Quân.

Nghe nói nhiều năm trước Lạc tổng thanh xuân khí thịnh, một đêm mây mưa liên trướng ngay hồng tâm. Nhưng sau đó Trần Tuyết không cần bồi thường liền rời đi, ai ngờ bà ta đã mang thai.

Bây giờ hai đứa nhỏ đã hiểu chuyện, Trần Tuyết bảo bọn nhỏ cần có cha nên dẫn cả hai đứa con tới Lạc Gia làm ầm ĩ đòi nhận nuôi. Vì mặt mũi, Lạc thị đành phải chấp nhận nhưng Trần Tuyết sẽ không có danh phận, con của bà ta cũng có rất ít quyền hạn.

Và trả giá cho sự chấp nhận đó là ly thân với Lăng Quỳnh Đan vì bà không thể chịu được tính trăng hoa của Lạc Quân nữa!

Không lâu sau đó, Lạc đại tiểu thư cũng sang Paris du học..

Không khí trong Lạc Gia không còn ấm áp tình thương như xưa mà thay vào đó là sự lạnh lẽo đến thấu xương..

Người làm trong Lạc Gia ai cũng biết Lạc tổng và Lạc thiếu gia rất lạnh nhạt với ba người Trần Tuyết..

Họ chỉ mong một ngày nào đó phu nhân và tiểu thư trở về như xưa...

#Hết chương 4:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mật Danh Doris

Nửa năm, tương đương với khoảng thời gian kể từ ngày Thánh Y xuyên đến đây.

Nhờ sự dạy bảo nghiêm khắc của quân gia Cao mà bây giờ cô đã thông thạo nhiều ngôn ngữ, cách nấu ăn, may vá, đàn, múa..

Cô thật không thể tin trong nửa năm qua mình học được nhiều như vậy! Nhưng tin hay không thì đó cũng là sự thật khiến Thánh Y không khỏi cảm thấy tự hào về thành tựu của mình.

Và nhờ điều kiện sống thoải mái, không phải dò chừng có người ám sát như lúc trước nên Thánh Y đã bắt đầu mở lòng hơn, cười nhiều hơn với mọi người xung quanh.

Vào thời gian rảnh, Thánh Y thường ngồi vẽ tranh, cô vẽ quang cảnh thiên nhiên, vẽ cảnh sinh hoạt của mọi người vào buổi sáng... và đôi khi cô sẽ nhớ về hắn...

Không biết hiện tại hắn đang làm gì?

Hắn sống có tốt không?

Có còn nhớ đến cô không?

Hay hắn đang huấn luyện một "cỗ máy giết người" mới?

Nhưng sau đó Thánh Y lại tự giễu mình, hắn ra sao thì có liên quan gì đến cô chứ...

...

Thành phố B - Z quốc.

Trong một căn phòng làm việc xa hoa, nắng chiều thông qua cửa kính chiếu vào bên trong phòng...

Người đàn ông ngồi trên ghế quay lưng lại nên không thấy được mặt, đứng trước bàn làm việc của hắn là một nam nhân trẻ tuổi nghiêm nghị đang cầm trên tay tập hồ sơ.

Một lúc lâu sau, nam nhân trẻ tuổi mới cất tiếng nói:

"Thưa Boss, người của ta trong nửa năm qua đã tìm kiếm khắp các nước lân cận nhưng vẫn không tìm thấy Doris ở đâu. Vậy bây giờ nên làm."

"VÔ DỤNG!!! Chỉ bảo các người đi tìm người mà cũng tìm không xong, vậy còn làm gì được nữa!!!"

Nam nhân trẻ tuổi chưa kịp nói hết câu liền bị mắng xối xả!

Hắn thật là khổ a~ Từ khi Boss ra lệnh đi tìm người tên Doris thì tính tình Boss rất thất thường, chỉ có hắn là phải chịu sự tra tấn này thôi.. Doris cô ở đâu thì mau xuất hiện đi a~

"Vậy chúng ta nên làm gì.."

"Người ngu đi à? Tất nhiên là tiếp tục tìm cho ta. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác rõ chưa!"

"Rõ, thưa Boss"

"Phía bên đó có động tĩnh gì không?"

"Nhị thiếu gia đang tập hợp lực lượng, mua chuộc các cổ đông trong tập đoàn nhằm lật đổ Boss"

Nam nhân trẻ tuổi cảm thấy thương tiếc cho nhị thiếu gia, nào có vấn đề hay sao mà dám mưu đồ lật đổ Boss - nam nhân đáng sợ nhất mà hắn từng biết!

"Hừ! Một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, chưa hiểu sự đời mà cũng dám chống lại ta. Đúng là chán sống rồi. Gọi Song nhi đi giải quyết đi"

"Boss, Song nhi là ai vậy?"

Nhận ra mình lỡ lời, nam nhân kia liền nói:

"Không có gì, người lui ra đi"

"Dạ"

Nam nhân trẻ tuổi dù tò mò nhưng vẫn cung kính đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại người đàn ông đó, tay hắn đã nắm chặt thành quyền. Hắn lại theo thói quen mà nhắc đến cái tên đó..

Là tên của một thiên thần bị hắn nhẫn tâm bẻ gãy đôi cánh để rồi thiên thần biến thành ác quỷ giết người không gớm tay..

Song nhi...

Nhưng lại dám rời khỏi hắn, muốn được tự do sao?

Không thể nào!

Hắn khẽ nói:

"Tiểu bảo bối, em dám trốn khỏi tôi sao? Được lắm! Bị tôi tìm thấy là em chết chắc, tôi sẽ làm cho em một tháng cũng không thể xuống giường được!!
Hãy đợi đó!"

Nam nhân nở một nụ cười hoàn mỹ, khi đó đôi mắt hắn sắc bén như chim ưng nhìn thấy con mồi, chuẩn bị giết chết nó.

...

Thật lâu Thánh Y mới có một buổi sáng tươi đẹp như thế này, trời xanh, mây trắng cùng phong cảnh tươi đẹp hữu tình trong vườn làm cô cảm thấy thật thư thái, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến.

Khẽ tựa đầu vào thân cỏ dưới thân cây anh đào, cô cất tiếng hát:

Không muốn nhìn, không muốn gặp con người đó, gương mặt đó.

Cũng không oán hờn những gì năm xưa chúng ta đã bỏ lỡ.

Năm nào đó, ánh mắt đó, ai lưu luyến, ai không nói?

Không cần tranh luận duyên phận từng bên nhau.

Nếu như không phải cái nhìn kia tương tư trần trọc.

Nào hay biết yêu một người phải dùng một đời.

Đến tận bây giờ, dù dư luận có xôn xao cũng chẳng cần giải thích.

Khắp thiên hạ cũng không tìm thấy thuốc giải bệnh tương tư.

Mưa to đổ xuống trong chớp mắt khắp nơi đã thành hồ nước.

Thì ra sau nhiều năm kết thúc của mỗi câu chuyện đều là tương tư.

Đừng nói yêu, đừng nói là hồi ức, đó chỉ là tình thoáng qua.

Những gì cần lãng quên lại quanh quẩn không ngừng.

Không cần nói, không cần nói, hoa nở rồi lại tàn.

Ở bên ai cũng vậy, đến cuối cùng vẫn không có kết quả.

Trong cơn mưa năm đó người đã lãng quên ta.

Có những chuyện mãi ở trong lòng.

Mưa to đổ xuống trong chớp mắt khắp nơi đã thành hồ nước.

Thì ra sau nhiều năm kết thúc của mỗi câu chuyện đều là tương tư.

Đừng nói yêu, đừng nói là hồi ức, đó chỉ là tình thoáng qua.

Được mất ly tan, kết thúc rồi lại bắt đầu...

[Trời đổ mưa to - Từ Giai Ánh]

Giọng hát thánh thót trong trẻo du dương trong không khí không biến mất làm người nghe như đang trầm mê lạc vào mê cung.

Dưới gốc anh đào, thiên sứ ngân nga cất tiếng hát...

Trên cây, một người chuyên chú lắng nghe âm thanh trong trẻo ấy. Từ khi âm thanh ấy cất lên, người kia như lạc vào mê trận, ngờ ngẩn đến mức xém trượt chân rơi xuống dưới, may mắn cậu tỉnh lại kịp, bám chặt vào thân cây...

May mắn Thánh Y chưa quen với thân thể bé nhỏ của nguyên chủ, nếu không với thính lực của cô, chắc hẳn cũng đã phát hiện ra có người núp trên cây rồi.

Người kia vừa nghe vừa lặng lẽ khắc lời bài hát lên trên thân cây, điều đáng ngạc nhiên là trong suốt quá trình đó cậu không phát ra một âm thanh nào, ngay cả âm thanh "kèo kẹt" khi đeo vào thân cây cũng không có. Có thể thấy được, cậu thiếu niên kia có năng lực khống chế âm thanh và lực đạo khi khắc rất điêu luyện, đến cuối cùng, dường như thấy chưa đủ nên cậu còn khắc thêm tên của mình ở bên dưới.

Xong việc, cậu khẽ nhìn thiên sứ bên dưới một cách tỉ mỉ như muốn khắc sâu từng đường nét xinh đẹp kia vào trong tâm khảm của mình. Qua một lúc lâu, cậu thiếu niên ấy dứt khoát quay người rời đi, để lại sau lưng là khung cảnh thơ mộng như tranh.

Giọng hát du dương, đào bay đầy trời.

...

"Brùm. Brùm"

Hình như cô vừa nghe tiếng động cơ xe thì phải. Theo trực giác, Thánh Y đi về nơi phát ra âm thanh, đó là cổng chính của tòa lâu đài này.

Một chiếc xe limousine đang đậu trong khuôn viên nhà cô và kế bên là một hàng dài người hầu đang đứng chào.

Quái lạ! Nhân vật nào đến đây mà sao lại trịnh trọng thế?

"Tiểu thư, cô đây rồi."

Quản gia Cao bước tới gần Thánh Y cung kính nói.

"Quản gia Cao, là ai đến vậy?"

"Thưa tiểu thư là Phong tổng Phong Ngôn của Phong thị tập đoàn."

Thánh Y đứng hình, cô không nghe lầm đó chứ?

Phong Ngôn đến nhà cô?

Oh my God!!!

#Hết chương 5:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đính hôn với phong thương?

Trong nguyên tác miêu tả Phong Ngôn là một người đàn ông đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng vẫn còn rất phong độ và cơ trí.

Ngày xưa ông chính là nổi tiếng cùng với Lạc Quân về tài lãnh đạo đúng đắn!

Bất kì dự án đầu tư nào mà Phong Ngôn đưa ra đều đem lại nguồn lợi rất lớn cho Phong thị nên ông được xem là huyền thoại trong giới đầu tư.

Về phần gia đình, Phong phu nhân đã mất sớm từ khi sinh ra Phong Thương, mười mấy năm nay Phong Ngôn vẫn không có tiến thêm bước nữa.

Phong Thương thừa hưởng tài năng từ ông nên từ nhỏ hẳn đã là một con hồ ly lão luyện.

...

Hiện tại huyền thoại của giới đầu tư đang ngồi nói chuyện với Thánh Y và cười thật hiền từ làm cô nổi da gà.

"Tiểu Y, con cứ tự nhiên nói chuyện không cần phải ngại"

Phong Ngôn vừa nói vừa đánh giá Thánh Y như cha chồng đánh giá con dâu.

Câu nói của Phong Ngôn làm trán của Thánh Y xuất hiện vài đường hắc tuyến. Điều chỉnh tâm trạng bình thường trở lại, cô liền hỏi:

"Hôm nay con không biết Phong tổng đến đây có chuyện gì?"

Đùa à! Cha của nam chính sao lại đến nhà cô?

Đã vậy còn bảo cô cứ tự nhiên trong khi đây là nhà của cô!

"Vì ta nghe nói Lạc tổng có một người con gái rất giỏi nên muốn xem thử thôi, mà con cũng đừng gọi ta là Phong tổng chi cho xa cách, con cứ gọi ta là bác Ngôn hay bác trai là được rồi"

Thánh Y lại tiếp tục nổi hắc tuyến lần thứ hai.

Gi chứ?! Bác trai?!!

Cô và ông ta chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, cũng không phải thân thiết lâu năm mà gọi như vậy!

Đây có phải là Phong tổng lạnh lùng, quyết đoán không vậy?

Thiên a~ Xin trả lời ta đi!

"Dạ... bác.. trai"

Thánh Y gượng gạo nói từng chữ.

"Ngoan lắm"

Phong Ngôn vẻ mặt tươi cười khi nghe cô gọi hai chữ "bác trai".

Quả nhiên là người Thương nhi chọn, rất thú vị! Không như tên mặt lạnh Lạc Quân, ngoài im lặng chính không nói tiếng nào!

Con dâu của ông thật khả ái a.

Không ngờ tên Lạc Quân đáng ghét kia lại có đứa con gái như vậy!

Vốn nghĩ sẽ không dính líu tới hần nữa nhưng bây giờ con gái hần đáng yêu như vậy thì có lẽ.. làm thông gia cũng không hề gì!!

Theo ông biết thì một khi Thương nhi đã hứng thú với thứ gì thì nhất định phải có cho bằng được. Thật mong chờ ngày hai đứa trẻ bước vào lễ đường quá đi!

...

Thánh Y nhìn gương mặt tươi cười đến biến thái của Phong Ngôn mà thầm ón lạnh.

Ông ta là đang tính kế cô phải không?

"Ring..ring"

Chiếc điện thoại của Phong Ngôn bỗng rung lên làm phá vỡ bầu không khí quý dị giữa hai người.

Phong Ngôn liền nghe máy, sau khi nghe xong liền dụi dằm nói với Thánh Y.

"Bác có việc phải đi gấp, khi khác lạc đến thăm con"

Sau đó liền nhanh chóng đi về.

Phong Ngôn đi xong Thánh Y liền thở hắt một hơi.

Cô ước gì Phong Ngôn đi không cần trở lại nữa!

Cô không biết mục đích Phong Ngôn đến đây hôm nay là có ý đồ gì nhưng nên tránh xa là tốt nhất.

Lúc này, quần gia Cao từ xa đi đến, trên tay còn mang theo một chiếc điện thoại đến đưa Thánh Y.

"Tiểu thư, là chủ tịch gọi"

Quần gia Cao nhỏ giọng nói.

Chủ tịch?

Là Lạc Quân gọi sao?

Thánh Y không chậm trễ liền bắt máy nghe:

"Thưa ba con nghe"

"Phong Ngôn đến tìm con sao"

Đầu dây bên kia điện thoại vang lên một giọng nói lạnh lùng.

"Đúng là như vậy"

Quả nhiên là tin tức đến tai rất nhanh a~

"Hắn nói gì?"

Lạc Quân tiếp tục hỏi.

"Cũng không có gì quan trọng, Phong tổng chỉ đến hỏi thăm sức khỏe của con sau đó có việc quan trọng nên liền nhanh chóng đi về. Cả quá trình chưa tới nửa giờ đồng hồ"

Thánh Y thành thật kể lại toàn bộ câu chuyện không sót một chi tiết nào.

Đùa a! Ở đây có camera ghi hình mọi lúc mọi nơi, cô mà nói dối thì thực phẩm!

Chắc bây giờ Lạc Quân đang ngồi trước màn hình vi tính xem cô trả lời thông qua camera, vậy nên Thánh Y chỉ có thể nói thật thôi!

"Hiểu hắn có mục đích gì không?"

"Không hiểu cho lắm, hình như đang tính kế gì đó"

Cô cũng thực muốn biết Phong Ngôn có ý đồ gì.

"Hắn chính là đang tính kế con đó, Phong Ngôn muốn đính hôn cho con và con trai hắn - Phong Thương"

Lạc Quân chậm rãi giảng giải cho Thánh Y hiểu, nhưng giọng nói vẫn như cũ lạnh lẽo.

"Cái gì?!!"

Bây giờ Thánh Y không thể giữ bình tĩnh được nữa rồi.

Đính hôn?

Cùng với Phong Thương?

Thiên a! Phong Thương là nam chính đó!

"Không thể nào!!"

Thánh Y nhìn thẳng vào camera nói:

"Con sẽ không đồng ý"

Lạc Quân ngồi trước màn hình, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc vì hành động của Thánh Y nhưng sau đó liền tĩnh lặng trở lại. Hỏi:

"Tại sao lại từ chối?"

Con gái hắn từ khi nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy? Do sốc tâm lý nên thay đổi sao?

Thánh Y từ tốn trả lời:

"Hạnh phúc của con thì con sẽ tự mình nắm lấy, không cần ai xen vào"

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng xen lẫn trong đó là sự quyết tâm của cô.

Ngoài dự đoán của Thánh Y, Lạc Quân thể nhưng không bắt cô đồng ý, hắn chỉ nói:

"Hào! Vậy ta sẽ giúp con giải quyết vấn đề này!"

"Hào!"

Môi anh đào họa một vòng bán nguyệt hoàn mỹ.

Lạc Quân lại nói tiếp:

"Từ nay con không cần học như trước nữa..."

#Hết chương 6:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Định mệnh an bài

"Từ giờ con không cần học như trước nữa, hãy bắt đầu cuộc huấn luyện mới. Quân gia Cao sẽ nói cho con nghe rõ hơn"

Nói xong Lạc Quân liền cúp máy.

Huấn luyện sao?

Nhìn về phía quân gia Cao, Thánh Y hỏi:

"Huấn luyện như thế nào?"

"Huấn luyện để biến cường, bảo vệ bản thân trước kẻ thù của gia tộc khi bị ám toán"

"Con cần phải làm những gì?"

"Thưa tiểu thư, từ bây giờ một ngày cô chỉ có thể nghỉ ngơi ba tiếng, thời gian còn lại thì luyện tập các môn thể thao như bắn cung, võ, bắn súng..buổi sáng dậy lúc ba giờ và đến mười hai giờ tối thì nghỉ"

Thật giống như bài huấn luyện sát thủ cô từng trải qua lúc trước! Dù sao cũng đã từng trải nên Thánh Y cũng không ngạc nhiên cho lắm, chỉ im lặng thay cho sự đồng ý.

"Chủ tịch đặt rất nhiều kỳ vọng vào tiểu thư nên mong cô hãy cố gắng hết sức"

Giọng nói của quân gia Cao lại vang lên.

"Huấn luyện trong bao lâu?"

"Là 5 năm ạ"

"Vậy bắt đầu thôi"

"Dạ"

Lạc Thánh Y cô nhất định sẽ cường thế trở về, cướp lại những gì nguyên chủ đã mất và trả thù đám nam, nữ chính bàn tay vàng kia.

Chỉ năm năm thôi, quãng thời gian yên bình của các người sẽ kết thúc..

...

Năm năm sau.

Trên giường, có một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đang nằm say giấc.

Cô có một mái tóc màu hạt dẻ bồng bênh, da trắng mịn màng như bạch ngọc, lông mi cong tự nhiên và đôi môi anh đào đỏ mọng quyến rũ.

Cô tựa như một thiên sứ đang ngủ say chờ ngày thức tỉnh. Một khi đã tỉnh, chính là cả thế giới chấn động!

Quả là kiệt tác của tạo hóa!!

Đúng lúc này, cô gái tỉnh dậy, cô có một đôi mắt đen láy lấp lánh như những vì sao trên trời. Đây là một đôi mắt độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Và cô gái này chính là nữ phụ Lạc Thánh Y của chúng ta chứ không ai khác!

Vậy là cô xuyên đến đây đã được hơn năm năm, thời gian đúng là trôi quá mau. Trong năm năm qua cô đã phải trải qua những ranh giới sinh tử không biết bao nhiêu lần, ném trái hàng ngàn khổ đau.. Tất cả cũng chỉ vì mục tiêu mà chính cô đã đặt ra vào năm năm trước.

Có thể nói hôm nay cô rất vui vì thời gian huấn luyện đã kết thúc rồi! Nếu không phải đã quen với việc giấu kín cảm xúc thì có lẽ Thánh Y đã hét lên vì vui sướng. Nhưng cho dù kìm nén cỡ nào thì trong đôi mắt hoa đào kia vẫn lấp lánh ý cười cùng sự chờ mong vô hạn.

Vệ sinh cá nhân xong Thánh Y liền xuống phòng ăn. Cô vừa ăn vừa nghe quản gia Cao thông báo lịch trình của hôm nay.

Từ ba năm trước Lạc Quân bắt đầu cho Thánh Y tiếp quản một số hợp đồng quan trọng ở châu Âu, tới nay thì cô cũng có khá nhiều kinh nghiệm trong việc này!

"Buổi sáng thì tiểu thư không có lịch trình gì nhưng buổi tối lại có buổi kí hợp đồng với Phong thị"

Nhắc đến Phong thị thì phải nói đến Phong Thương, không hiểu sao từ một năm trước hần lại bắt đầu bám theo cô không rời. Thời gian đầu thì cô còn quan tâm nhưng một thời gian sau vì mặt hần quá dày nên cô bắt đầu làm ngơ.

Rõ ràng cô đã từ chối việc đính hôn đó nhưng không ngờ Phong Thương càng bám dai hơn nữa!

Cô không biết nữ chủ làm ăn thế nào mà lại để cho Phong Thương chạy theo cô khắp nơi thế này. Thánh Y thật sự không muốn có bất kì quan hệ nào với Phong thị cũng như các nam chính còn lại.

Oan uổng, nữ chủ còn chưa gặp Phong Thương a.. Và lại hần đang bận tìm hiểu con mồi, thời gian đâu mà đi ký mấy hợp đồng để rồi gặp nữ chủ?

"Quản gia Cao, bà hãy cử người khác đi kí hợp đồng đi, tối nay tôi không đi"

"Vâng"

Quản gia Cao cũng không hỏi thêm câu nào liền sắp xếp người khác đi thay Thánh Y.

...

Cô sợ dĩ không đi kí hợp đồng là vì còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Thánh Y sau trở về phòng liền gọi đến hãng hàng không:

"Tôi muốn đặt một vé đến Z quốc sớm nhất có thể"

"Vâng thưa quý khách, chuyến bay của cô vào ngày..."

Đây sẽ là một chuyến đi bí mật chỉ mình cô biết..

Thánh Y sắp rời khỏi thành phố Paris thanh bình, trở về với Z quốc náo nhiệt, thị phi.

Lần trở về này sẽ bắt đầu một cuộc chiến không hồi kết, mang đến đau thương và nước mắt vô tận.

Kiếp trước cứ tưởng đã qua đi rồi bỗng nhiên trở lại..

Kiếp này cứ tưởng thanh bình bỗng trở nên dậy sóng..

...

Vài ngày sau.

Tại sân bay.

Thánh Y xuất hiện với chiếc áo khoác da sẫm màu ở ngoài, bên trong là bộ váy xoè duyên dáng cùng với giày cao gót làm tôn lên chiều cao của mình. Mái tóc suôn mượt xõa tung kết hợp với chiếc nón rộng vành che đi một nửa khuôn mặt tuyệt mỹ.

Có lẽ cô đã không thành công khi làm người khác không chú ý tới mình, mà ngược lại mọi người còn hiếu kỳ nhiều hơn. Họ tò mò rằng, chủ nhân của dáng người hoàn hảo và khí chất thanh lãnh như vậy sẽ sở hữu nhan sắc thể nào đây?

Sau năm năm đến thế giới này, lần đầu tiên Thánh Y thấy thất bại như thế này.

Cô nhanh chóng rời đi để thoát khỏi ánh mắt soi mói của mọi người, nhưng không ngờ ngay trước mắt lại có một người sắp va vào mình. Mắt thấy sắp đụng phải nhau, Thánh Y nhanh chóng vận dụng kỹ năng sát thủ né qua một bên tránh khỏi người đó, không ngờ, dù kỹ năng của cô nhanh nhẹn hơn người nhưng người kia vẫn có thể va vào cô không sai một li nào.

Điều này chứng tỏ, kỹ thuật của người này còn điêu luyện hơn cả Thánh Y và hẳn ta đang cố ý va vào người cô!

"Xin lỗi cô, là do tôi bất cẩn."

"Không có gì."

Nhận ra hẳn ta cô ý, Thánh Y cũng không dây dưa lâu với hẳn mà nhanh chóng đứng dậy rời đi, để lại người kia đứng đó nhìn theo đến khi bóng hình cô đã khuất trong dòng người.

Hắn khẽ mỉm cười, cô vẫn như thế, vẫn rạng rỡ xinh đẹp như một bộ gốm sứ tinh xảo, không để người xâm phạm.

Năm năm trước gặp được thiên thần tại rừng đào, chỉ có mình hắn si mê.

Năm năm sau gặp gỡ chính thức, cũng chỉ có mình hắn đa tình.

Bỗng hắn nhìn xuống sàn, có một chiếc móc khóa bị rơi ở đó. Nó rất đẹp mắt, hình một đôi cánh tinh xảo, có một nửa màu trắng và một nửa màu đen. Hai màu tượng trưng cho thiên đàng và địa ngục, thiên thần và ác quỷ. Trên đó còn có hương thơm thoang thoảng mà thanh nhã của lá trà, xem ra nó còn có tác dụng là một túi thơm nữa.

Nhìn móc khóa trong tay mình, hắn cười nhẹ, xem như đây là quà gặp mặt đi?

...

Trên máy bay, Thánh Y nhắm mắt dưỡng sức cho một chặng đường dài sắp tới.

Nhưng có vẻ là không được như ý khi cô có cảm giác một ánh mắt nóng rực cứ nhìn chằm chằm mình.

Mở mắt ra, đập vào mắt Thánh Y là một người con trai có vẻ đẹp phải nói là.. Tuyệt mỹ.

#Hết chương 7:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sơ Ngộ Hàn Triệt

Ngồi ở ghế bên cạnh Thánh Y hiện tại chính là một chàng trai tuổi còn thanh xuân, dung nhan khuynh thành, yêu nghiệt câu nhân. Đúng là một tác phẩm vĩ đại của tạo hóa!

Mái tóc đỏ nổi bật mịn như tơ được vuốt gọn gàng, thân hình rắn chắc màu đồng ẩn hiện sau lớp áo sơ mi trắng quyến rũ và đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm hấp hồn người nhìn ngay từ giây phút đầu tiên.

Hàn Triệt thấy Thánh Y vẫn ngồi yên mà không có một biểu hiện gì khi nhìn thấy gương mặt của hắn liền thất vọng, sau đó hắn tự hỏi nhan sắc của mình thế vậy sao?

Chắc chắn là không! Hắn đã nhìn thật kỹ gương mặt mình hai mươi mấy năm qua và tự tin khẳng định rằng đây là một gương mặt hoàn mỹ nhất, không có một khuyết điểm nào! Dường như để khẳng định độ chính xác, Hàn Triệt còn nháy mắt với cô tiếp viên hàng không gần đó và kết quả là cô ta khuôn mặt đỏ như gấc, trái tim bay vờn quanh chỉ còn thiếu bước ngắt xiu nữa thôi là đủ!

Được! Xem ra nhan sắc của hắn không bị giảm đi, vậy cô gái trước mặt này tại sao lại không ngắt xiu, đỏ mặt hay những gì đại loại như thế?

Là do cô ta vô tâm, vô cảm hay không có hứng thú với nam nhân? Nhưng dù cho không có hứng thú thì cô ta cũng phải ngạc nhiên khi nhìn thấy một vẻ đẹp hoàn mỹ chứ? Hàng ngàn câu hỏi không ngừng vang lên trong đầu Hàn Triệt.

Lúc đầu là do hắn muốn tiếp cận cô, phải biết rằng Hàn thiếu hấn chính là một tay chơi tình trường số một, không một cô gái nào có thể thoát khỏi mị nhân của hắn. Để giải trí trong khi ngồi máy bay nhàn chán, hắn tất nhiên sẽ chơi chút trò gì đó theo sở trường của mình.

Nghĩ lại cô gái ngồi bên cạnh mình cũng không đến nỗi tệ, nhưng không ngờ cô ta lại không mặt đỏ tim đập như những cô gái khác, vì thế càng kích thích sự tò mò muốn xem mặt cô của hắn.

Nghĩ là làm, Hàn Triệt liền với tay lấy chiếc nón của Thánh Y xuống mà không nghĩ rằng hành động đó khiếm nhã biết bao nhiêu.

Một từ: mỹ!

Hai từ: siêu mỹ!

Ba từ: vô cùng mỹ!

Từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên Hàn Triệt nhìn thấy một gương mặt hoàn hảo đến từng centimet giống như hắn! Hắn cứ nghĩ người đẹp nhất hắn từng gặp và cũng chính là người đẹp nhất thế gian chính là Lạc Du - con gái của chủ tịch tập đoàn Lạc thị. Nhưng xem ra hắn đã lầm, Lạc Du so với cô gái trước mắt này còn kém xa vài phần.

"Anh có biết rằng mình rất bất lịch sự không?"

Thánh Y lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng này.

Mới đầu khi nhìn thấy gương mặt hấn Thánh Y của không khỏi kinh diễm cùng thán phục. Nhưng tia cảm xúc ấy xuất hiện nhanh mà đi cũng mau chóng, nó biến mất như chưa từng xuất hiện, nhanh đến nỗi Hàn Triệt là người ngồi gần nhất vẫn không thấy được. Thán phục cuối cùng cũng chỉ là thán phục mà thôi!

Thánh Y có chút buồn bực khi bị người khác phá rối, nhưng cô được tu dưỡng rất tốt nên vẫn mỉm cười hỏi lại hắn.

Tên nam nhân này rất lạ nha, hấn nhìn cô chăm chăm không rời mắt rồi sau đó chớp mắt với tiếp viên, suy nghĩ sâu xa điều gì đó rồi giật nón của cô, tiếp đó lại là nhìn chăm chăm. Hắn có bị vấn đề gì về thần kinh không?

Đường đường là Hàn tổng cao cao tại thượng của Hàn thị - Hàn Triệt nhưng bây giờ trong mắt Thánh Y hấn triệt để là một tên thần kinh không hơn không kém.

Nếu Hàn Triệt biết được những gì Thánh Y suy nghĩ về hấn thì không biết sẽ có tư vị gì?!!

...

Bầu không khí giữa Thánh Y và Hàn Triệt vẫn yên lặng.

Hàn Triệt thấy cô gái trước mắt nhìn mình bằng ánh mắt quái dị thì thầm cười khò. Nhìn hấn lạ hay nguy hiểm lắm sao?

Tất nhiên là rất nguy hiểm nhưng điều đó chỉ bộc lộ khi có người chạm vào đại kỵ hay làm trái ý hấn, ngoài ra những lúc như thế này thì nhìn hấn cũng rất bình thường mà!

Từ nhỏ đến lớn mọi người đều nhìn hấn bằng ánh mắt nịnh nọt, sợ hãi, ngay cả người phụ nữ đã sinh ra hấn cũng nhìn hấn đầy sợ hãi chứ bị nhìn bằng ánh mắt quái dị đối với hấn là lần đầu tiên.

Có ý tứ!

Ban đầu Hàn Triệt chỉ hứng thú với phong cách và vẻ đẹp của cô, một vẻ đẹp xuất trần không thuộc về trần gian mà là của thiên sứ. Làn da trắng mịn không tì vết, mắt ngọc mảy ngài cái mũi thon nhỏ và đôi môi như trái cherry khiến người khác muốn cắn một ngụm. Mái tóc màu hạt dẻ năng động được thả bay trong gió. Kể từ giây phút đó trái tim của hấn đã lạc một nhịp vì cô.

Nhưng bây giờ hấn không chỉ hứng thú với vẻ ngoài mà còn tò mò với tính cách của cô nữa! Hấn nhất định phải tìm hiểu hết mọi mặt của cô mới được!

Trước tiên thì cần phải kết thân đã rồi mới tính tiếp những bước tiếp theo.

"Chào em, anh là Hàn Triệt."

Hàn Triệt nở một nụ cười hết sức ấm áp cộng thêm vài phần yêu nghiệt với Thánh Y.

"Hạnh ngộ."

Thánh Y vẫn giữ biểu hiện bình tĩnh trả lời, làm sao mà cô không nhìn ra Hàn Triệt đang dùng mỹ nam kế với cô! Đáng tiếc là vô hiệu hoá rồi!

"Em tên gì?"

Hàn Triệt vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp mặc dù ai đó vẫn nhìn anh đầy dè phòng.

"Tại sao tôi phải nói cho anh biết?"

"Chẳng phải anh đã giới thiệu tên anh cho em biết đó sao."

"Mẹ tôi dạy không được trao đổi thông tin với người lạ."

"Em."

Hàn Triệt cứng họng. Hắn cứ nghĩ cô gái này ít ra cũng phải chứa cho mình một chút mặt mũi, ai ngờ..

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình thật thất bại trong hai mươi mấy năm qua. Đường đường là tổng tài của Hàn thị tập đoàn, có một khả năng thuyết phục tuyệt vời nhưng lại không thể đầu khầu lại một cô gái. Đúng là thất bại mà!

Và cứ như thế, hai con người lần đầu tiên cảm thấy thất bại trong đời ngồi chung một chuyến bay đến Z quốc.

#Hết chương 8:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nam Chính Bạch Dật

Bề ngoài nhìn Thánh Y rất bình tĩnh nhưng thật ra bên trong đã hỗn loạn từ lâu.

Bởi vì cô bỗng nhớ ra Hàn Triệt chính là nam chính a! Cái chết của nguyên chủ là anh ta góp công sức nhiều nhất. Nãy giờ cô nói chuyện với hắn như vậy không biết có bị ghi thù không nữa!

Hàn Triệt nhìn bên ngoài ôn nhu nhưng bên trong rất máu lạnh, vô tình. Hắn là tổng giám đốc của Hàn thị - tập đoàn đá quý nổi tiếng thế giới. Vì cuộc sống của hắn toàn màu đen nên khi gặp nữ chính thánh mẫu liền sinh ra cảm giác muốn bảo vệ và từ từ bước vào hậu cung của nữ chính.

Nhưng tại sao cô lại gặp hắn ở đây chứ? Hay là tại cô ra đường không xem ngày? Cũng có thể lắm chứ!

Haizz.. Một quá! Thánh Y bỗng thấy thật nhứt đầu, người cô cũng thấy hơi nóng lên.

Chắc là cô suy nghĩ nhiều quá đây mà, chỉ cần cô ngủ một giấc và không đụng chạm đến Hàn Triệt là được!

Thánh Y chìm vào giấc ngủ lền lền mà không quan tâm đến Hàn Triệt vẫn đang ngắm cô từ nãy đến giờ.

Tôi không cần biết em là ai nhưng đã làm tôi nổi lên hứng thú thì em đừng hòng thoát được, nếu không thì làm sao xứng với danh hiệu sát thủ thiếu nữ của tôi!

Hàn Triệt cười một cách yêu nghiệt.

...

Sân bay tại Z quốc.

Một chàng trai khoảng hai mươi tuổi mái tóc đen không gọn gàng nhưng lại không làm giảm đi vẻ đẹp của anh. Mắt phượng hẹp dài, mũi cao, môi mỏng hơi nhếch và làn da màu đồng quyến rũ. Hắn đứng đó đã thu hút không ít chị em gái lại gần làm quen nhưng vì hàn khí hắn phát ra quá mạnh nên có một số người đã bỏ cuộc.

Bỗng có một cô gái la lên:

"A! Nam thần kia"

Ngay lập tức mọi ánh nhìn đều đổ dồn về hướng cô gái đó chỉ bao gồm cả chàng trai kia.

Và bước ra là một chàng trai ăn mặc áo sơ mi, quần jean đơn giản nhưng khuôn mặt của hắn không đơn giản chút nào. Mày kiếm, đôi mắt màu hổ phách, bạc môi mỏng quyến rũ và đặc biệt là mái tóc đỏ hung ấn tượng. Nhìn hắn như là sứ giả của thần chết phải đến để đánh cắp trái tim và linh hồn của các cô gái. Người đó không ai khác là Hàn Triệt!

Hắn không quan tâm đến ánh mắt như hổ đói của phái nữ mà bước đến chỗ chàng trai đang đứng này giờ.

"Cậu trễ một phút"

Chàng trai đó lên tiếng, khuôn mặt vẫn lạnh lùng.

"Lâu rồi không gặp mà cậu vẫn nghiêm khắc như vậy"

Hàn Triệt cười đáp lại.

"Cậu có chuyện gì vui à Triệt?"

Duyệt Ca nhìn Hàn Triệt đầy nghi hoặc.

"Phải, vừa tìm thấy được một vật nhỏ rất thú vị."

Hàn Triệt cũng không nhận ra khi nhắc đến Thánh Y thì trong mắt hắn có một tia ánh sáng xẹt qua nhưng Duyệt Ca lại thấy được điều đó.

Duyệt Ca cũng rất tò mò rằng ai có thể làm cho người bạn máu lạnh của hắn quan tâm như vậy. Nhất định phải điều tra cho rõ!

...

Quay trở lại với Thánh Y của chúng ta.

Haizz.. Cô không ngờ mình nhẹ như vậy! Gặp nam chính thì cũng gặp rồi, khi vừa xuống máy bay cô liền tránh xa hắn thật nhanh, bắt một chiếc taxi đi ngay.

Nhưng không ngờ từng giây phút trôi qua người cô càng nóng và nhứt đầu. Bác tài nhìn cô như vậy liền chở cô đến bệnh viện gần đó.

Trả tiền taxi xong cô liền lết thân tàn vô bệnh viện. Vừa đến được sảnh chính Thánh Y nhà ta liền hoa hoa lệ lệ mà ngất đi.

...

Trên giường bệnh, có một thiên sứ đang say giấc. Mái tóc màu hạt dẻ năng động, làn da trắng mịn màng và trên người cô khoác bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh làm tôn lên cơ thể nóng bỏng lồ lổm của cô.

Đôi mày lá liễu màu nâu nhạt, hàng mi cong vút tự nhiên, mũi cao thon nhỏ và cánh môi kiều diễm mà ướt át câu nhân. Cô như một thiên sứ do vạn vật tạo ra, vừa dịu dàng, hiền hậu, vừa cao ngạo, quyến rũ.

"Ấn."

Thánh Y từ từ mở mắt ra quan sát xung quanh. Trước mắt cô là một căn phòng toàn màu trắng và có mùi thuốc khử trùng thoang thoang xung quanh. Thánh Y lại nhìn đến tay mình đang truyền nước biển thì biết rằng trong lúc cô ngất xỉu thì đã được ai đó đưa vào phòng bệnh.

"Cạch."

Cánh cửa phòng bệnh mở ra và bước vào là một người đàn ông mặc áo blouse trắng. Một giây sau đó anh ta liền ngậy người nhìn cô.

Bạch Dật là một bác sĩ nổi tiếng trong ngành y. Hắn có gia thế, có tài năng, có ngoại hình và đã ngồi nn lên chiếc ghế chủ tịch của chuỗi bệnh viện Yue lớn nhất thế giới.

Hắn chính là ước mơ thanh xuân của biết bao thiếu nữ và điều đó cũng đem lại cho hắn không ít rắc rối. Để tránh phiền phức, hắn ngày nào cũng giả trang thành một bác sĩ bình thường của bệnh viện Yue và khám bệnh cho mọi người.

Như thường lệ, hôm nay Bạch Dật phải đi kiểm tra sức khỏe của một bệnh nhân nữ vừa nhập viện, nghe nói cô ấy ngất xỉu ngay tại đại sảnh của bệnh viện. Nhưng dù là ai đi nữa thì cô ta chắc cũng sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt háo sắc như mọi cô gái khác. Đối với hắn, phụ nữ là một lũ háo sắc dối trá và là một món đồ chơi không hơn không kém.

Nhìn thấy đã đến nơi, Bạch Dật liền mở cửa bước vào và hắn ngay lập tức phải ngậy người nhìn cô gái trước mắt. Cô đẹp như thiên sứ giáng trần không nhiễm một chút bụi bần nào. Vài tia nắng từ cửa sổ chiếu vào làm cho cô càng thêm rạng rỡ, nhìn như cô muốn dang rộng đôi cánh mà bay đi.

Ngay lúc đó, Bạch Dật liền có một suy nghĩ:

"Thật đẹp đẽ, cô ấy như một sủng nhi của thiên địa được bao bọc trong nắng mai..."

Nhưng sau đó hắn lại tự giễu cợt mình, trên đời này có mấy thứ thần thánh đó sao?

Tức cười! Hắn không tin Thần không tin Phật, sao có thể ôm ấp suy nghĩ đó?

Nếu quá lắm thì hắn chỉ mê mang mấy phút đầu mà thôi, sau đó trở lại bình tĩnh như thường, dù sao cũng không thể chỉ vì một cô gái mà thay đổi quan niệm bản thân.

Trong lúc Bạch Dật nhìn cô thì đồng thời Thánh Y cũng đánh giá hắn. Mái tóc nâu gọn gàng, mày kiếm, đôi mắt sắc bén lạnh lùng, mũi cao và đôi môi hắn luôn nở nụ cười ôn hoà trái ngược với cảm xúc trong đôi mắt kia. Làn da hơi ngăm nam tính và chiếc áo blouse cho thấy hắn là một bác sĩ.

Nhận ra mình thất lễ, Bạch Dật nhanh chóng lấy lại hình tượng rồi bắt chuyện:

"Chào tiểu thư, tôi là Bạch Dật - bác sĩ phụ trách sức khỏe của cô."

Bạch Dật nở một nụ cười hết sức ôn hoà để tạo ấn tượng thật tốt với bệnh nhân nhưng không may cho anh là trong mắt Thánh Y nhìn hắn như một hoa hoa công tử chính hiệu.

Oh my god! Chết rồi!

Làm sao cô có thể quên Bạch Dật là một trong những nam chính chứ!! Đã vậy hắn ta còn là một nam chính rất đáng sợ, rất biến thái!

Bạch Dật là người đã hành hạ nguyên chủ thâm nhất bằng cách róc thịt từ từ sau đó liền tạt nước muối lên vết thương khiến nguyên chủ chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần, nói đúng hơn là sống không bằng chết!

Cô tưởng tượng thôi thì cũng rợn cả người, lại nhìn người đàn ông ôn nhu trước mắt thật khác xa một trời một vực.

Nở một nụ cười gượng, Thánh Y đáp lời:

"Chào bác sĩ Bạch, tôi tên là Lạc Thánh Y, tôi có thể biết tình trạng sức khoẻ của mình?"

"Không có gì đáng ngại, tiểu thư chỉ là sốt cao do chưa quen với điều kiện khí hậu ở đây thôi."

Thánh Y..

Bạch Dật âm thầm ghi nhớ tên cô vào trong lòng!

#Hết chương 9:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lãng Quỳnh Đan

Bạch Dật trò chuyện một lúc với Thánh Y rồi đi ra ngoài. Còn lại một mình trong phòng, cô lấy chiếc điện thoại ra và gọi cho Lạc Quân. Một lát sau, đầu dây bên kia vọng ra một giọng nói lạnh lùng:

"Về nước rồi à?"

Mặc dù đây là một câu hỏi nhưng trong đó chứa đựng sự khẳng định rằng Thánh Y đã trở về Z quốc.

"Vâng. Con đang ở bệnh viện."

Cô không lạnh không nhạt trả lời

"Ta biết. Sau khi xuất viện thì đến trường học đi."

"Con nghĩ mình không cần đi học nữa."

Cô đường đường đã lấy được bằng đại học rồi tại sao lại phải đi học lại chứ?

"Chỉ cần con đi học thì chiếc ghế phó giám đốc của tập đoàn sẽ thuộc về con."

Câu nói của Lạc Quân làm cho lòng cô hơi xao động. Chiếc ghế phó giám đốc của Lạc thị là ước mơ của bao nhiêu người mà nay cô chỉ cần đi học thì nó sẽ là của cô. Nếu sở hữu được nó thì cô cũng an tâm phần nào khi đấu với nam nữ chính.

Nhưng điều làm Thánh Y thắc mắc hơn cả đó là tại sao Lạc Quân lại bảo cô đi học.

"Con có thể biết lý do không?"

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi trả lời:

"Chuyện đó từ từ con sẽ biết."

"Con còn có một điều kiện nữa?"

Điều kiện này rất quan trọng đối với cô.

"Chuyện gì?"

Giọng nói của Lạc Quân vẫn lạnh lùng như mọi khi nhưng lúc này lại pha lẫn thêm một chút tò mò.

"Con muốn gặp mẹ!"

"Được."

Không ai biết rằng khi nhắc đến mẹ của Thánh Y thì trong mắt Lạc Quân xẹt qua một tia ôm nhu khó thấy.

Sau khi cúp máy, Thánh Y lại nhớ đến người mẹ của mình. Bà là một người phụ nữ dịu dàng hiếm thấy, mái tóc của bà màu đen huyền dài ngang lưng, mắt ngọc mây ngài, mũi cao và đôi môi lúc nào cũng mỉm cười toả nắng. Bà luôn đặt gia đình của mình lên hàng đầu, luôn đảm đang lo toan mọi việc trong nhà.

Nhưng dù hiền dịu đến cỡ nào, sức chịu đựng cao đến mấy thì cũng không ai chấp nhận được chồng mình có người phụ nữ khác ở bên ngoài. Sự việc của Trần Tuyết đã làm cho bà nghĩ đến quyết định ly thân và con gái của bà phải sống ở nước ngoài.

Bà đã nhiều lần đến Paris để thăm Thánh Y nhưng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà không dám đến gần vì Lạc Quân đã từng nói với bà rằng:

"Nếu em muốn tốt cho con của chúng ta thì đừng nên đến gần nó, nó cần tự lập và trưởng thành hơn để có thể quản lý Lạc thị lớn mạnh".

Vì câu nói đó mà Thánh Y đã không thể gặp mẹ mình trong sáu năm qua nhưng khi Lăng Quỳnh Đan âm thầm đến nhìn từ xa thì cô đều biết và cảm thấy âm áp vô cùng.

...

"A"

Bây giờ Thánh Y mới nhận ra chiếc móc khóa điện thoại của mình đã biến mất. Chiếc móc khóa đó là lần đầu tiên cô học may đã làm được, nó đã gắn bó với cô bao năm nay mà bây giờ lại biến mất.

Bỗng Thánh Y nhớ đến lần va chạm với người nọ, chẳng lẽ là đánh rơi lúc đó?

Nhưng dù gì thì nó cũng đã mất, thôi thì đành làm một cái khác vậy.

Sau một tuần ở bệnh viện bị chăm sóc như nằm liệt giường bởi tên Bạch Dật thì cuối cùng Thánh Y cũng được xuất viện. Công việc đầu tiên của cô là dọn đến nhà mới và mua sắm những thứ cần thiết.

Thánh Y không biết rằng có một bóng người vẫn nhìn theo tấm lưng đi khuất dần của cô - đó là Bạch Dật.

Lần này chắc hẳn phải tạm chia tay cô bệnh nhân nhỏ này rồi, nhưng chắc chắn hẳn sẽ gặp lại cô sớm thôi.

Mặc dù chỉ tiếp xúc với Thánh Y trong vòng một tuần nhưng Bạch Dật cũng đã hiểu sơ con người cô. Một cô gái không a dua, không siểm nịnh và đặc biệt là cô luôn giữ khoảng cách với hắn.

Thật là một người đáng để kết bạn!

...

Nơi Thánh Y ở là một trong những căn hộ trên toà nhà cao nhất thành phố A thuộc Z quốc cũng tương đối rộng rãi.

Căn hộ đều có đầy đủ tiện nghi, phòng dành cho chủ và cũng như cho khách, đặc biệt có một hồ bơi trong nhà.

Trần nhà gắn đèn led có thể thay đổi thành trời sao hay vũ trụ theo ý chủ nhà, toàn bộ căn nhà được thiết kế theo phong cách châu Âu. Quả là một căn hộ lý tưởng trong tương tượng của mọi người!

Đồ đạc của Thánh Y cũng không nhiều, chỉ có vài tủ sách và một số hồ sơ quan trọng mà thôi. Những thứ khác như nội thất, quần áo thì từ từ cô sẽ trang bị sau. Dọn dẹp nhà cũng mất nửa ngày khiến Thánh Y vừa làm xong đã lăn ra đất ngủ bất kể hình tượng.

...

Tại biệt thự Phong gia (Paris).

Một người đàn ông chậm rãi lắng nghe thông tin về "đồ vật thuộc sở hữu của mình". Nếu Thánh Y ở đây thì sẽ nhận ra người này chính là Phong Thương!

Sau khi nghe thư kí kể lại mọi chuyện của Thánh Y trong vài tuần qua, bạc môi mỏng của Phong Thương nhếch lên một hình bán nguyệt hoàn mỹ.

"Bảo bối, em nghĩ rằng về nước thì có thể thoát khỏi tôi sao? Tôi sẽ cho em biết rằng chủ nhân của em chỉ có thể là tôi thôi! Game start!"

Thư kí Lưu đứng bên cạnh nhìn vị tổng tài lạnh lùng của mình cười nguy hiểm thì liền rùng mình cầu phúc cho Thánh Y.

Lạc tiểu thư, cô hãy tự bảo trọng mình a..

#Hết chương 10:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tương phùng

Sau khi ngủ một giấc đã đời, Thánh Y liền thay đồ đến trung tâm tâm thương mại Virolan - Nơi mua sắm hàng đầu của mọi người ở thành phố A này.

Trong đầu cô nhanh chóng vạch ra một loạt những đồ vật cần mua như: nội thất, quần áo, trang sức, xe,... Tiền tất nhiên đều là do Lạc Quân trả rồi!

Vừa bước vào trung tâm thương mại cô liền nhận được rất nhiều âm thanh xì xào từ mọi người xung quanh. Loáng thoáng còn nghe vài câu khen ngợi như: "Ôi! Cô ấy là thiên thần lạc giữa chốn nhân gian hay sao?"...

Đôi khi còn xen lẫn mấy câu oán trách:

"Xì! Cô ta sao đẹp bằng tôi!"

...

Mọi lời khen chê đều lọt vào tai của Thánh Y nhưng cô không quan tâm vì loại tình huống này đã xảy ra nhiều lần rồi. Nhưng có một điều chắc chắn rằng khuôn mặt họa thủy của Thánh Y đã mê hoặc từ đàn ông đến phụ nữ, từ người già đến trẻ em, thậm chí còn có xảy ra bạo động vì nhan sắc đó nhưng đương sự vẫn không hề hay biết gì cả mà vẫn tiếp tục mua sắm.

Hai tiếng sau.

Mọi thứ cô đã mua xong, bây giờ chỉ cần về nhà đợi giao hàng nữa là được. Nhưng khi đi ngang qua nơi bán trang sức, Thánh Y vô tình nhìn thấy một chiếc vòng cổ rất đẹp. Cô nhân viên thấy Thánh Y nhìn vào chiếc vòng cổ đó liền hiểu ý giới thiệu cho cô.

"Thưa tiểu thư chiếc vòng cổ này được chạm khắc từ kim cương tinh khiết. Là một trong những sản phẩm bán chạy nhất của bộ sưu tập Venus năm nay"

"Gói lại cái đó cho tôi"

Có hai giọng nói cùng đồng thanh vang lên.

Thánh Y ngạc nhiên quay về hướng phát ra âm thanh, bước đến là một nam một nữ có vẻ đẹp làm mê đắm lòng người ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nam cao ngạo lạnh lùng, ngũ quan như điêu khắc nhưng khi nhìn về phía cô gái bên cạnh thì đôi mắt ấy hiện lên một tia ôn nhu.

Còn nữ thanh thuần dịu dàng khuôn mặt như ngọc khiến mọi người chỉ muốn hảo hảo yêu thương và bảo vệ. Quả là một cặp đôi tiên đồng ngọc nữ của nhân gian!

Đồng thời hai người bọn họ cũng đang đánh giá Thánh Y. Mắt ngọc, mày ngài, mũi cao thon nhỏ, đôi môi anh đào gợi cảm và làn da trắng như tuyết. Mái tóc hạt dẻ năng động được cột cao lộ ra cái ót trắng ngần và xương quai xanh quyến rũ.

Yêu tinh!

Cô như một yêu tinh câu hồn người!

Trong lúc hai người kia ngẩn ra vì sắc đẹp của Thánh Y thì cô đã thanh toán xong sợi dây chuyền và đi về nhà.

...

Cô ấy là ai mà đẹp như vậy chứ?

Tại sao tim mình lại đập nhanh khi thấy cô ấy?

Mình đang hẹn hò với Du Nhi mà!

Chẳng lẽ mình bị bệnh tim? Phải đi khám bác sĩ mới được!

Chàng trai đó tự hỏi.

Và trong lúc chàng trai ngẩn người thì đã không phát hiện ra Du Nhi mà anh nghĩ đơn thuần đáng yêu trong mắt cô ta lại xẹt qua một tia ghen tị nhưng rất nhanh liền biến mất như chưa từng xuất hiện vậy.

...

Hai ngày lại trôi qua.

Cuộc sống của Thánh Y đã đi vào quỹ đạo. Mỗi ngày cô chỉ ăn, ngủ và xử lý một đồng hồ tài liệu của tập đoàn. Nhưng hôm nay thì khác, cô sẽ đi gặp người đã sinh ra nguyên chủ - Lăng Quỳnh Đan!

Dựa theo địa chỉ mà Lạc Quân đưa, Thánh Y chạy chiếc BMW đến một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố. Nơi đây lấy màu trắng làm chủ đạo và xung quanh trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, còn có cả thác nước nhân tạo nữa!

Thánh Y tự hỏi có phải mình đã lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh nào hay không?

"Ai?!"

Bước đến là người phụ nữ tuổi chỉ tầm ba mươi mấy, diêm tính xa cách, nhìn là biết đã được giáo dục rất tốt từ khi còn nhỏ. Mái tóc đen dài được cột một bên gọn gàng, khuôn mặt hiền hòa phúc hậu khiến mọi người có thiện cảm ngay khi vừa gặp.

Trong lòng Thánh Y nhen ngòi, có một thứ cảm xúc trong người cô muốn trào ra bên ngoài. Cô bồi hồi cất tiếng:

"Mẹ!"

"Tiểu Y."

Đến lúc này thì Lăng Quỳnh Đan không còn giữ được vẻ diêm tính thường ngày nữa, bà chạy đến ôm lấy Thánh Y vào lòng, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tình xảo của bà.

"Con gái của mẹ, cuối cùng mẹ cũng gặp được con rồi. Mẹ nhớ con nhiều lắm, nếu đây là giấc mơ thì mẹ ước mình sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa..."

"Mẹ à, đây là sự thật, không phải là mơ đâu. Con cũng rất nhớ mẹ, mấy năm nay mẹ sống có tốt không?"

Đây là lần đầu tiên suốt sau năm nay mà cô cảm nhận được thế nào là tình thân, tình mẫu tử thiêng liêng cao cả. Quả là trên thế gian này, không gì tốt bằng tấm lòng của cha mẹ cả, cô cảm nhận được như có một dòng nước ấm chảy qua len lỏi đến mọi góc ngách trong tim mình...

"Mẹ sống rất tốt con à. Thôi, mau mau vào nhà kéo bị cảm lạnh bây giờ."

Tối hôm đó, cô quyết định ở lại nhà của mẹ Lăng, hai người đã cùng nhau trải qua những khoảnh khắc ấm cúng mà các cặp mẹ con thường trải như cùng nấu ăn, cùng rửa chén, cùng ngủ, rồi tâm sự với mẹ những chuyện mà cô đã trải qua trong sáu năm.

Ngày hôm ấy, Thánh Y lần đầu tiên nở nụ cười từ tận đáy lòng mình. Đồng thời cô cũng cảm khái nữ phụ thật hạnh phúc khi có một người mẹ như thế này.

Sáng hôm sau, trong sự luyến tiếc của Lăng Quỳnh Đan, Thánh Y đã trở về căn hộ của mình. Cô cũng tự hứa với lòng rằng bằng mọi giá phải đưa Lạc Quân và Lăng Quỳnh Đan trở lại với nhau. Bởi vì cô nhận ra được, hai người vẫn còn rất yêu đối phương nhưng vì hoàn cảnh không cho phép nên bọn họ mới lựa chọn phương án ly thân.

Có nhiều lúc, Thánh Y có cảm giác như việc ly thân này là để che dấu một điều gì đó nhưng suy nghĩ hoài cũng chẳng được gì nên lại thôi.

Hôm nay Thánh Y phải chuẩn bị rất nhiều thứ vì ngày mai cô sẽ đến Lạc Gia. Chuyện gì đến cũng sẽ đến, dù gì thì cô cũng phải đối mặt với Lạc Du một lần thì sao lại không nhân dịp này xem coi hào quang nữ chủ của cô ta mạnh mẽ ra sao mà có thể cướp được trái tim của tất cả nam chính, bị hãm hại lại còn có thể hoá dữ thành lành.

Hoặc là do bàn tay vàng của tác giả quá điều luyện chăng?

Thánh Y không biết, từ khi cô xuyên vào thì cốt truyện đã đi sai quỹ đạo ban đầu, cho dù tác giả có sùng ái nữ chủ như thế nào thì cốt truyện vẫn sẽ thay đổi theo sự biến hoá cảm xúc của cô.

Nói thẳng ra thì bàn cờ này người nắm thế thượng phong là nữ phụ cô, mỗi bước đi của Thánh Y sẽ gây ra sự ảnh hưởng rất lớn đến mọi nhân vật trong truyện.

...

Lạc Quân bảo đây chỉ là một bữa cơm gia đình để mọi người gặp mặt nhưng Thánh Y biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Gặp lại người cha đáng kính, gặp lại anh trai Lạc Tử Dật sau bao nhiêu năm và quan trọng hơn là gặp mặt mẹ con nữ chính thì làm sao có thể là ngồi chung một bàn, ăn một bữa cơm bình thường được?

Chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện hoặc ít nhất cũng là chiến tranh ngầm, không biết đến cuối cùng người được hưởng lợi sẽ là ai?

#Hết chương 11:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đêm hoang đường

Buổi tối.

Trên con đường gần toà nhà cao nhất thành phố có một cô gái chậm rãi bước đi. Cô gái thả tung mái tóc dài trong gió làm lộ ra khuôn mặt tinh xảo động lòng người của cô. Làn da trắng không tỳ vết cộng thêm cơ thể vưu vật câu nhân đã lọt vào mắt của không ít người trong bóng tối. Người này chính là Lạc Thánh Y!

Trong lúc định nấu gì đó để ăn thì cô mới phát hiện ra tủ lạnh nhà mình không còn nguyên liệu gì cả, thế là cô đành vác theo cái bụng đói mà đi bộ đến siêu thị mini gần nhà. Vốn muốn đi bộ hóng mát nhưng không ngờ đường lại xa như vậy, với sức lực của Thánh Y mặc dù không mệt nhưng cũng cảm thấy rất chán!

"Xoạt"

Đằng sau cô bỗng xuất hiện một người, Thánh Y chưa kịp nghĩ gì thì tên đó đã nhanh chóng chụp thuốc mê.

"Úm"

Thánh Y bị trúng thuốc mê đầu óc liền muốn thiếp đi nhưng tay chân vẫn còn cử động được. Cô liền sử dụng đòn đá tổng sau (trong taekwondo gọi là dwi chagi) phản kháng. Tên đó bị tấn công bất ngờ liền không kịp tránh mà trúng đòn văng ra xa.

Xem ra dạo này cuộc sống quá an toàn nên cô hơi mất cảnh giác rồi!

Xung quanh Thánh Y lại xuất hiện thêm nhiều tên nữa, chúng đứng vây quanh cô thành vòng tròn và trên tay còn cầm theo vũ khí. Trước tiên cô dùng đòn "Ô long giáo trụ" quét ngang bọn chúng, sau đó là "Thượng xung cước"... Nhưng cô hạ càng nhiều thì bọn chúng lại xuất hiện càng đông, thuốc mê cũng đã lan ra khắp cơ thể khiến cô không còn sức phản kháng, trước khi mất đi ý thức cô còn không ngừng nguyên rủa người đứng sau chuyện này.

Nếu ta mà thoát được thì các người chết chắc, bọn tiểu nhân...

...

"Mau lên đưa cô ta đi, Boss mà có chuyện gì thì hậu quả các người gánh không nổi đâu!"

"Dạ dạ tôi sẽ làm ngay!!!"

Hai người đàn ông liền mang Thánh Y lên xe rồi chạy vút đi.

...

Trong một căn phòng xa hoa.

Dưới sàn, quần áo vung vãi khắp nơi.

Trên giường, hai thân thể không một mảnh vải đang quấn lấy nhau.

Nói đúng hơn thì chỉ có nam nhân phía trên "hoạt động" còn thân thể hoàn mỹ phía dưới vẫn đang trong trạng thái hôn mê không biết gì cả.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy được nam nhân đó bị trúng xuân dược, hành động thô bạo lấn át cả lý trí.

Hắn bá đạo hôn lên đôi môi ươn ướt át kiều diễm của nữ nhân, bắt đầu công việc "công thành chiếm đất" của mình. Hai tay hắn cũng không yên phận mà hành động, một tay xoa bóp hai gò bồng đảo thành nhiều hình dạng khác nhau, tay còn lại lần mò xuống vùng địa phận thần bí phía dưới bụng.

Mỗi nam nhân đó lướt qua chiếc cổ trắng nõn nà, đến xương quai xanh khiêu gợi và hai hạt anh đào quyến rũ. Mỗi nơi hắn đi qua đều để lại những vết hôn ngấn mờ ám.

"Ân..."

Nữ nhân trong lúc hôn mê liền vô thức rên khẽ yêu kiều, điều này như đang cổ vũ cho người ở phía trên cô.

Nam nhân đó dường như không thể chịu đựng được nữa nên không báo trước mà đột ngột tiến vào bên trong nữ nhân đó.

"A"

Cảm giác đau đớn dưới hạ thân làm cho Thánh Y từ trong cơn mê tỉnh lại.

"Đau quá, đi ra mau!!!"

Thánh Y liên tục đâm vào người nam nhân đó nhưng việc đó đối với hắn chỉ như gãi ngứa.

Như cảm thấy Thánh Y rất phiền, nam nhân đó liền giữ chặt hai tay cô để lên trên. Sau đó hắn lại tiếp tục ra vào trong cơ thể cô, mỗi lần đều chạm tới nơi sâu nhất làm cô có những cảm giác rất lạ. Sau trăm hiệp, cuối cùng hắn cũng phóng vào bên trong cô.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong đâu...

Đêm còn rất dài...

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng rên rỉ của nữ nhân và tiếng gầm nhẹ của nam nhân làm người ta đỏ mặt tía tai..

...

Duật Ca theo quán tính vòng tay qua ôm người bên cạnh nhưng lại chạm phải khoảng không rót xuống giường.

"Hửm?"

Mở mắt nhìn xung quanh, trên giường chỉ có mình hắn ngoài ra không còn ai nữa.

Nhớ lại chuyện tối qua, cảm xúc chân thật kích thích từng giác quan nên không thể là giả được. Và lại trên giường vẫn còn vương chút hơi ấm và hương thơm thoang thoảng chứng tỏ người vừa mới đi không lâu.

Nếu tất cả là thật thì cô ấy bây giờ phải nằm ở đây chứ? Chắc chắn thuốc hạ của hắn phải giữ người lại không cho đi đâu cả! Vậy cô ấy đâu rồi?

Nhìn lại vết máu đỏ chói trên giường, Duật Ca lẩm nhẩm:

"Là lần đầu tiên sao?"

Cơ thể đó...

Hương vị đó...

Tiếng rên rỉ đó...

Làm Duật Ca không thể nào quên được...

"Hừ"

Vừa nghĩ đến cư nhiên hắn liền cương lên! Thế là mỗi nam nhân nào đó phải chạy nhanh vào nhà vệ sinh để giảm bớt nhiệt hỏa của bản thân.

Sau khi đã vệ sinh cá nhân xong, Duật Ca liền gọi thuốc hạ của mình vào hỏi chuyện nhưng gọi mãi mà không thấy ai trả lời nên hắn liền mở cửa phòng xem thử. Và cảnh mà Duật Ca nhìn thấy là các thuốc hạ thân tính của hắn đều đã bị đánh ngất xỉu.

Phải biết rằng những người được cử ở bên cạnh Boss đều không phải dạng tầm thường, vậy mà bây giờ lại đồng loạt bị đánh ngất đi khiến gương mặt lạnh lùng của Duật Ca ngày càng âm trầm.

Là ai?

Ai đã làm việc đó?

Kẻ thù của tổ chức hay...

Cô gái đêm qua!!!

Nhưng Duật Ca nhanh chóng phủ nhận điều đó, một cô gái "chân yếu tay mềm" như vậy thì làm sao mà..

Nhưng đến khi biết được sự thật như những gì hắn nghĩ thì sắc mặt lúc đó của Duật Ca đã không còn từ ngữ nào có thể diễn tả nữa!

#Hết chương 12:))

P/s:

- Các nàng đoán xem nam nhân đó là ai nào??

- Gợi ý:

+ Anh ấy đã xuất hiện trong những chương trước.

+ Cũng là nam chính.

+ Là bạn của một nam chính khác.

- Các nàng đã đoán ra chưa nào?

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Ca ca của nguyên chủ

Phải, tất cả thuộc hạ canh giữ ngoài cửa của Duật Ca đều đã bị Thánh Y hạ gục hết! Hành động âm thầm, dứt khoát đến mức một trong những người đứng đầu hắc đạo như Duật Ca cũng không phát giác ra.

Cô một phần chính là muốn trả thù chuyện tối qua bọn họ đánh lên mình, phần còn lại tất nhiên là vì phải hạ gục bọn họ thì cô mới có thể đi ra ngoài được a.

Trở về căn hộ của mình, việc đầu tiên Thánh Y làm là rửa thật sạch cơ thể. Cô cố gắng chà đi những vết hôn ngân mờ ám của ai đó để lại, phải biết rằng hôm nay cô sẽ đến Lạc Gia, nếu để ai đó thấy được thì thật không hay!

Chuyện tối qua, Thánh Y có cảm giác như mình không còn là mình nữa mà là một người khác!

Sao cô có thể phát ra âm thanh ghê gớm như vậy?

Sao cô có thể nằm dưới thân một người đàn ông xa lạ mà cảm thấy hưng phấn đến rên rĩ?

Đối với Thánh Y mất đi lần đầu tiên cũng không quan trọng lắm nhưng cảm giác đó...rất lạ! Từ trước đến giờ cô chưa có cảm giác đó lần nào.

Đó là cái mà người ta gọi là khoái cảm sao?

Tự khinh bỉ mình, chẳng lẽ cô dần trở nên..hạ tiện như vậy?

Hàng ngàn câu hỏi không ngừng hiện lên trong đầu cô.

"Ting... Tong"

Chuông cửa vang lên làm Thánh Y khoác vội chiếc áo choàng tắm chạy ra mở cửa.

Cửa mở ra, người đến là anh trai của cô - Lạc Từ Dật!!!

Nhưng Thánh Y chưa kịp suy nghĩ gì thì Lạc Từ Dật đã bước đến ôm cô vào lòng và nói:

"Tiểu Y, anh rất nhớ em! Bao nhiêu năm qua anh chờ đợi em trở về rất khổ sở, mỗi tối đều mơ thấy em làm anh không muốn thức dậy. Căn phòng của em, đồ vật của em anh đều không cho ai đụng vào, anh cố gắng đến ngày hôm nay cũng vì em, anh mạnh mẽ lên cũng vì muốn bảo vệ em... Vậy thì Tiểu Y à, xin em đừng rời xa anh nữa, có được không?"

Vị tổng giám đốc cao ngạo thường ngày trước mặt mọi người hôm nay lại đứng trước một người con gái mà cầu xin sự quan tâm. Nhưng với Lạc Từ Dật tôn nghiêm không là gì, quan trọng hơn tất cả là Tiểu Y ở bên hắn, không rời xa hắn nữa..

"Anh hai"

Thánh Y vòng hai tay ra sau ôm lấy tấm lưng nam tính của Lạc Từ Dật:

"Em hứa sẽ không rời xa anh nữa, được chưa?"

Người anh trai này của cô, trước mặt người khác thì lạnh lùng cao ngạo nhưng khi ở với cô thì anh ấy giống như đứa trẻ vậy, bao nhiêu năm vẫn không thay đổi gì cả!

Dù ở xa nhưng Lạc Từ Dật phải gánh chịu những gì Thánh Y đều biết hết.

Gánh nặng thân phận bất hủ phải cản trở từng li từng tí khi làm bất cứ việc gì, bởi vì "sai một li, đi một dặm".

Gánh nặng tình cảm khiến hắn không thể tùy tiện động chân tình với bất cứ ai, hôn nhân cũng là do người khác định đoạt.

Gánh nặng thương trường buộc hắn lúc nào cũng phải đeo một chiếc mặt nạ giả dối, nếu cởi nó ra thì mạng sống của hắn có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào.

...

Chỉ khi đứng trước mặt Thánh Y thì Lạc Từ Dật mới có thể là chính bản thân mình mà không lo lắng bất kì điều gì.

"Anh buông em ra đi, mình vào nhà rồi hãy nói chuyện"

Nếu cứ đứng ngoài đây thì sẽ có nhiều người dòm ngó nhan sắc chúng ta đó!!

"Được"

Bây giờ Thánh Y mới để ý rằng cả người Lạc Từ Dật ướt đầm mồ hôi, tóc và áo của hắn ướt dính vào cơ thể săn chắc trông hết sức quyến rũ nhãn quan.

Minh đang nghĩ gì vậy chứ?

Thánh Y tự cốc đầu mình.

"Em làm sao vậy?"

Lạc Từ Dật cười ôn nhu nhìn Thánh Y có những hành động kì lạ.

"Không có gì, mà tại sao người anh lại ướt thế?"

"À! Là anh nghe tin em về nước nên đã bỏ hết công việc mà chạy bộ đến, sau đó vì thang máy đang sửa chữa nên lại đi cầu thang bộ lên đây"

Lạc Từ Dật thành thật khai báo khiến Thánh Y bật cười.

"Anh là tổng giám đốc của Lạc thị, muốn xe có xe, thậm chí là bao trọn tòa nhà này để đến đây còn được nữa là..tại sao lại tự làm khổ mình như vậy chứ?"

"Là do anh mong gặp em quá nên không suy nghĩ gì mà đã chạy đến đây, anh cứ sợ rằng em sẽ đi mất như sáu năm trước"

Không ai biết Lạc Từ Dật đã chờ mong giây phút được gặp lại Thánh Y như thế nào.

Sáu năm trước là do hắn quá yếu kém, không có năng lực gì nên mới để cho Tiểu Y bị bắt đi ngay trước mắt mình.

Nhưng bây giờ thì khác, hắn là tổng giám đốc Lạc thị, chức vụ chỉ dưới Chủ tịch Lạc Quân, có thể nói là dưới một người nhưng trên vạn người. Hắn nắm trong tay quyền hành rộng lớn, ở hắc đạo cũng có thể lực không nhỏ.

Thử hỏi còn ai có thể bắt nạt em gái bảo bối của hắn?

Kẻ nào dám chính là tự tìm chết!

"Em sẽ không như sáu năm trước nữa đâu nên anh cứ yên tâm đi"

Thánh Y cười trấn an Lạc Từ Dật. Cô không ngờ Lạc tổng trong truyền thuyết lại có tính cách trẻ con như thế, đã vậy còn có xu hướng nghiêng về phần khổng muội!

"Anh ngồi nghỉ ngơi đi, em thay quần áo rồi ra liền"

Cô không thể cứ mặc áo choàng tắm như vậy được!

"Ừ, anh sẽ đợi"

Lạc Từ Dật nhìn bóng Thánh Y khuất sau cánh cửa liền thu lại khuôn mặt tươi cười ôn nhu, biểu tình càng ngày càng trở nên âm trầm hắc ám.

#Hết chương 13:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tâm Tư Lạc Từ Dật

Lúc này khi ôm Tiểu Y, anh đã vô tình nhìn thấy dấu hôn nhạt trên cổ cô ấy, đã vậy còn thêm đáng đi "cổ chịu đựng" nữa thì có gốc cớ nào anh cũng biết Tiểu Y đã trải qua chuyện gì!

Đáng chết! Là ai? Ai xứng đáng có được bảo bối của anh?

...

Khi vừa chuyển đến Lạc Gia, Lạc Từ Dật vẫn chưa thích nghi được với mọi thứ nên hắn rất cô đơn, lúc đó Tiểu Y đã xuất hiện trước mắt hắn và cười nói:

"Anh hai đừng buồn nữa, từ giờ chúng ta sẽ là một gia đình"

Câu nói đó đã mở ra hy vọng cho hắn, lần đầu tiên hắn có suy nghĩ muốn bảo vệ một người, làm cho người đó có thể sống yên yên ổn ổn cả một đời, để người đó mãi mãi tươi cười như vậy...

Ước muốn bảo vệ đó càng lớn lên theo thời gian và bệnh không muối của hắn hình như càng nặng, không muốn em ấy có bất kỳ quan hệ nào với những nam nhân xấu xa ở thế giới bên ngoài, muốn hảo hảo yêu thương em ấy và muốn tâm của Tiểu Y chỉ chứa một mình hắn..

Có lẽ, tiểu Y là người quan trọng nhất trong cuộc đời dài đằng đẳng này của hắn..

Là em gái cùng cha khác mẹ với hắn..

Hắn nhất định sẽ nhìn tiểu Y lớn lên, trao tay cô cho một nam nhân nào đó trong lễ đường, chắc hắn sẽ rất hạnh phúc...

...

Nhưng cho đến ngày hôm nay, anh nhận ra, Tiểu Y đã bị một nam nhân xấu xa lừa gạt mất rồi!

Nghĩ đến cô hạnh phúc bên người khác, hắn lại nổi giận.

Hắn biết rằng em gái bé nhỏ của mình đã lớn thật rồi, không cần mình bảo hộ nữa..

Sắc mặt Lạc Từ Dật trở nên cực kỳ kém.

Nhưng hắn chợt nghĩ, chỉ cần hắn trở nên cường đại thì chẳng phải sẽ có thể bảo vệ tiểu Y hay sao?

Đồng thời còn phải tiêu diệt nam nhân xấu xa đã lừa gạt tiểu Y nữa!

Nhưng Lạc Từ Dật suy đi tính lại cũng không nghĩ rằng nam nhân xấu xa dụ dỗ muối muối mình cũng không phải dạng vừa, bọn họ đều là những con người cao ngạo xuất chúng luôn đứng trên người khác, những con sói chính hiệu...và tất cả đều phải chờ vào nhân vật chính - Thánh Y có đồng ý hay không nữa!

...

Trước cửa biệt thự Lạc Gia, có một chiếc xe Audi A8 sang trọng đang đậu. Lạc Từ Dật bước xuống xe, nhanh nhẹn chạy qua bên kia xe mở cửa cho Thánh Y.

Hôm nay cô mặc chiếc áo sơ mi trắng tay xanh kết hợp với váy ren trắng, giày cao gót mây da trông rất dịu dàng, thanh nhã.

"Vào thôi"

Lạc Từ Dật sau khi kiểm tra dấu vân tay để mở cửa xong liền dắt tay Thánh Y bước vào Lạc Gia.

Có thể nói tòa lâu đài ở Paris của cô còn kém xa vài phần so với tòa nhà chính này của Lạc Gia. Những dãy nhà cao lớn tiếp nối nhau, hồ bơi diện rộng, sân vườn đồ sộ có thể chơi tennis, bóng rổ, bóng đá...hay tổ chức tiệc ngoài trời. Theo trí nhớ của nguyên chủ cũ thì mỗi người trong Lạc Gia đều có một khu nhà riêng cho mình, một khu nhà này so sánh với bên ngoài chính là vài căn villa!

Ở hướng bắc chính là khu nhà A và B, hai nơi hiện đại và sang trọng nhất Lạc Gia dành cho Lạc Quân và Lạc Từ Dật sống. Phía nam là khu C cho ba mẹ con Trần Tuyết và khu D dành cho khách. Phía tây là khu E cho người hầu và nhà kho. Phía đông là khu F, nơi để giải trí bằng các bộ môn thể thao hay tiệc trà. Còn lại khu trung tâm là nơi để nghị sự và các thành viên trong gia đình tụ lại ăn bữa cơm hay có lễ tiệc.

...

Trên đường đi cũng có không ít nhân bàn tán về hai người nhưng đều bị ánh mắt cảnh cáo của Lạc Từ Dật làm cho sợ hãi mặt trắng bệch. Sau đó hắn lại giải thích với Thánh Y.

"Thật ra là em trở về quá bất ngờ nên mọi người không hay biết gì cả, ngay đến anh còn mới biết gần đây nên không thể chào đón em trở về một cách hoành tráng như bao người. Nhưng Tiểu Y à em hãy yên tâm đi, bữa tiệc chào mừng em sẽ chính là bữa tiệc sang trọng và bậc nhất ở giới thượng lưu này!"

"Ách... Anh không cần phải làm như thế đâu. Em không đề tâm cho lắm những chuyện như vậy"

Dù sao kiếp trước không ai chào đón mình cũng đã quen rồi, nên có cũng được, không có cũng không sao.

"Nhưng anh đề tâm, em chính là viên minh châu của Lạc Gia sao có thể không đãi tiệc long trọng, nếu không bọn người trong giới thượng lưu chắc chắn sẽ khi dễ em gái của Lạc Từ Dật này"

Thật ra bọn người đó muốn bắt nạt Tiểu Y cũng không phải dễ, còn phải coi hấn có đồng ý không đã! Nhưng hấn rất muốn nhìn thấy Tiểu Y mặc dạ phục a.

Cuối cùng Thánh Y cũng phải chịu thua khả năng thuyết phục tài giỏi của Lạc tổng mà chấp nhận.

"Thôi được, tùy anh"

"Hảo"

Tâm trạng của Lạc Tử Dật lúc này phải nói là rất tốt nhưng không ngờ, người phá đi niềm vui đó lại xuất hiện đúng lúc này.

#Hết chương 13:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trần Tuyết - Lạc Nhã

Theo hướng nhìn của Lạc Tử Dật, Thánh Y nhìn thấy một cô gái cũng trạc tuổi cô đang ngồi trong vườn uống trà đọc sách. Ánh nắng chiếu xuống càng làm cho khung cảnh thêm phần ấm áp.

Cô gái có mái tóc màu đen mượt mà được cột lên cao, khuôn mặt tinh xảo khuynh thành nhưng bị che đi bởi cặp kính cận dày. Đầm xanh nhẹ nhàng làm tăng thêm vẻ đẹp của cô.

Thật mỹ!

Đó là nhận xét của Thánh Y dành cho cô gái đó khi vừa nhìn thấy. Nhưng tại sao Lạc Tử Dật lại nhìn cô ấy lạnh lùng như vậy?

"Anh hai, cô gái đó là ai vậy?"

Thánh Y kéo kéo tay áo của Lạc Tử Dật hỏi.

"Là Lạc Nhã"

Lạc Tử Dật dịu dàng nhìn Thánh Y trả lời. Dù có không vui như thế nào thì hấn cũng không thể lạnh lùng với Tiểu Y được.

Ra là Lạc Nhã - chị em song sinh của nữ chính. Nhưng Thánh Y không có bất kỳ thành kiến gì với Lạc Nhã cả, theo nguyên tắc Lạc Nhã cũng là một nữ phụ giống như cô (Thánh Y), là đá lót đường cho nữ chính. Lạc Nhã là một người tốt bụng, luôn hết lòng vì người khác, cô chỉ mong được Lạc Quân, Lạc Tử Dật, Trần Tuyết và nữ chính quan tâm một chút mà thôi. Nhưng tất cả mọi người đều không quan tâm khiến Lạc Nhã ngày càng trầm tính và nhút nhát.

"A"

Nghe tiếng nói chuyện nên Lạc Nhã ngẩng đầu lên, nhỏ nhìn thấy anh hai và một cô gái tuyệt sắc xa lạ đang cười nói vui vẻ. Nhỏ hoảng sợ!

Anh hai luôn lạnh lùng với nhỏ hiện đang cười rất hạnh phúc.

Cô gái kia nhỏ chưa nhìn thấy bao giờ nhưng đảm bảo cô ấy đẹp hơn người chị kia của nhỏ rất nhiều.

Chẳng lẽ là ái nhân của anh hai băng sơn? Vậy chẳng phải là chị dâu sao?

Nhưng kịp nhận ra mình thất lễ, Lạc Nhã liền cúi người 90° chào Thánh Y và Lạc Tử Dật sau đó liền xoay người chạy đi. Nhỏ chắc mình sẽ không còn giữ được bình tĩnh khi anh hai cứ cười nên vì tương lai của trái tim bé nhỏ, chạy là thượng sách a~

Nhìn theo bóng Lạc Nhã, Thánh Y hỏi:

"Sao cô ấy lại chạy?"

Lạc Tử Dật xoa đầu cô trả lời:

"Anh cũng không biết nữa, đừng nghĩ nhiều, chúng ta vào nhà thôi"

"Ừ"

Thánh Y và Lạc Tử Dật vừa bước vào tòa nhà trung tâm liền nghe được một giọng nói rất chói tai.

"Ta chính là phu nhân ở đây, con ta tương lai chính là chủ của nơi này, mà đám người hầu ti tiện các ngươi lại dám bắt kính với ta"

Trên chiếc bàn ăn dài lớn, một người phụ nữ nhìn khoảng ngoài ba mươi đang la lối om sòm, khuôn mặt bà ta đánh đầy son phấn nhìn rất phản cảm và dù có vận một chiếc váy sang trọng lên người thì bà ta toát lên vẻ chanh chua, quê mùa.

"Có chuyện gì đang xảy ra ở đây?"

Lạc Tử Dật nắm tay Thánh Y đi về phía bàn ăn lạnh lùng hỏi.

Thấy người đến là Lạc Tử Dật, Trần Tuyết liền thay đổi ba trăm sáu mươi độ, giả làm một người phụ nữ hiền lành như người la hét om sòm từ nãy đến giờ không phải là bà ta.

"A! Là Tử Dật hả con? Không có chuyện gì đâu mà, di chỉ đang dạy lại bọn người hầu không biết phép tắc thôi"

Trần Tuyết là một người thông minh, làm sao không nhận ra Lạc Quân rất coi trọng Lạc Tử Dật nên điều cần làm là khiến cho hắn cảm thấy hài lòng về bà ta và con gái của bà. Để sau này bà ta sẽ có chỗ đứng trong Lạc Gia, trở thành một quý tộc thực sự.

Nhưng có lẽ Trần Tuyết đã quên, ai là người làm cho Lạc Quân và Lăng Quỳnh Đan ly thân, cũng là người làm cho Thánh Y phải sống ở Paris. Nên cho dù bà ta có làm gì đi nữa thì đổi lại cũng chỉ là sự lạnh lùng và nồng đậm chán ghét mà thôi.

Lạc Tử Dật chán ghét nhìn Trần Tuyết, khinh thường trả lời:

"Thân phận của bà cũng không đủ để dạy dỗ hạ nhân của Lạc Gia đâu nên đừng làm trò ở đây, còn nữa, bà không có tư cách làm di của tôi"

Mặc dù Lạc Quân không cho hắn đuổi Trần Tuyết ra khỏi nhà nhưng những việc khác đều tùy ý.

Trần Tuyết nghe câu này xong sắc mặt liền trắng bệch nhưng bà ta chột nhận ra sau lưng Lạc Tử Dật còn có nhân khác nên khôi phục lại trạng thái bình thường, mặt dày hỏi tiếp:

"Tử Dật, sao con không giới thiệu bạn của mình?"

Sau đó liền quay sang Thánh Y nói:

"Chào con, ta là Trần Tuyết - phu nhân của Chủ tịch. Chắc con là bạn của Tử Dật?"

Nhìn Thánh Y bà ta liền biết không phải người tầm thường, nếu quan hệ tốt thì cũng giúp được bà ta rất nhiều.

#Hết chương 15:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trần Tuyết Mưu Tính

Thánh Y nhìn đôi mắt đầy tham vọng của Trần Tuyết mà thầm chán ghét, thì ra bà ta chính là người đã phá hoại mọi thứ đáng trân trọng của nguyên chủ, đồng thời cũng là mẹ của nữ chính Lạc Du. Trần Tuyết cũng có thể coi như là một vị quân sư vì bà ta chính là người vạch kế hoạch để Lạc Du chiếm được trái tim của các nam chính. Một người tâm địa độc ác, mưu mô xảo quyệt!

Thánh Y nhìn Trần Tuyết, tựa tiểu phi tiểu trả lời:

"Chào bà, tôi là Lạc Thánh Y, con gái của Chủ tịch"

Gương mặt đang tươi cười của Trần Tuyết phút chốc cứng đờ, sau đó chuyển sang trắng bệch, bà ta ngồi thẳng xuống sàn nhà, miệng cứ lắp bắp, giọng nói tràn ngập khó tin:

"Gi... Gi...ch...chứ?! Cô...cô là?!!"

Thánh Y và Lạc Từ Dật đều khinh thường nhìn Trần Tuyết, chỉ là một cái tên thôi mà bà ta đã sợ hãi như vậy, đúng là phé vật!

"Nếu tiếp tục ở đây thì sẽ bị ô nhiễm mất đó Tiểu Y à, hay là để anh đưa em đi thăm quan Lạc Gia sau nhiều năm đã có thay đổi như thế nào?"

Lạc Từ Dật lên tiếng hoàn toàn không để Trần Tuyết vào trong mắt.

"Àn"

Cô thật không thích ở chung một mái nhà với Trần Tuyết chút nào.

"Vậy mình đi thôi"

Lạc Từ Dật cười âm áp dẫn Thánh Y đi ra khỏi tòa nhà trung tâm.

Ở đó chỉ còn lại một mình Trần Tuyết, bà ta vẫn chưa thể nào bình tĩnh được.

Tại sao? Tại sao con gái của ả tiện nhân đó lại xuất hiện ở Lạc Gia?

Bà ta cứ tưởng nó sẽ phải ở Paris đến cuối đời nhưng tình hình bây giờ xem ra...Lạc Quân đã cho phép nó trở về.

Như vậy, địa vị của bà và Lạc Du sẽ bị lung lay vì cô ta. Hừ! Bà ta cố gắng bao nhiêu năm qua để lấy lòng mọi người là vì cái gì chứ? Tất nhiên là vì địa vị và tiền bạc!

Rồi con gái Lạc Du của bà ta xinh đẹp và tài năng như vậy, thiếu gì những công tử, tổng tài theo đuôi nó, muốn gì được nấy.

Chẳng phải Du nhi đang hẹn hò với Âu Hạo - thiếu gia của Âu thị trong top mười đó sao?

Còn có Hàn Triệt của Hàn thị cũng rất hứng thú với Du nhi, còn Lạc Thánh Y, con nhỏ đó không có gì có thể sánh bằng con gái của bà ta cả!

Ha! Bà ta sẽ làm cho Lạc Thánh Y kia phải thân bại danh liệt, người người phi báng, Lạc Quân và Lạc Từ Dật cũng không thể bảo vệ cô ta nữa!

Sẽ giống như mẹ của cô ta - Lăng Quỳnh Đan bị đuổi ra khỏi Lạc Gia!

Trần Tuyết nghĩ liền lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số lạ, đầu bên kia bắt máy:

"Là tôi Trần Tuyết, tôi đang cần vài người hữu dụng một chút, để giải quyết một người"

"..."

"Vâng, tôi hiểu rồi"

Sau đó đầu bên kia liền cúp máy.

Lạc Thánh Y, mày sẽ không bao giờ đầu lại Du nhi của ta nên hãy chuẩn bị chết đi!

Ha ha ha!!!

Có lẽ do Trần Tuyết mãi mê chìm trong viễn cảnh diệt được Thánh Y mà không biết rằng, sau bức tường gần đó, có một người đã nghe hết mọi chuyện...

Thời gian rất nhanh trôi qua, giờ đã là buổi tối, Lạc Quân cũng sắp từ Lạc thị trở về.

Thánh Y hiện đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, bên cạnh là cái đuôi Lạc Từ Dật và một người nữa là Trần Tuyết. Bà ta đang ngồi cắt trái cây cho cô, rồi còn cười dịu dàng làm cô cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Khó hiểu! Tại sao Trần Tuyết lại có hành động như vậy?

Đáng lẽ ra bà ta nên căm thù người có thể làm lung lay địa vị của bà ta và nữ chính hơn là ngồi chăm sóc Thánh Y tận tình như thế này. Điều này làm cô càng tăng thêm phần cảnh giác đối với Trần Tuyết!

Nhưng bây giờ trong lòng Trần Tuyết cũng không tốt hơn là bao. Tại sao bà ta phải ngồi đây đối xử tốt với tiện nhân Lạc Thánh Y này chứ? Phải biết rằng đến cả đứa con gái Lạc Nhã kia của bà ta cũng chưa bao giờ được đối xử như thế này!

Hừ! Nếu không phải là lệnh của Người kia thì tiện nhân này cũng đừng hòng! Nhưng khi nghĩ đến viễn cảnh Thánh Y sắp quỳ xuống cầu xin bà ta tha thứ thì Trần Tuyết tâm tình liền tốt hơn và nhìn Thánh Y cười thật "địu dàng".

Vào lúc này, một người hầu đi đến kính cẩn nói:

"Thưa Trần phu nhân, thiếu gia và đại tiểu thư, chủ tịch đã trở về"

Thánh Y nghe ba chữ "Trần phu nhân" nhin cười không nổi, xem ra Trần Tuyết ở trong mắt người hầu cũng có không mấy phân lượng đi?

Nhưng cô càng quan tâm hơn là việc Lạc Quân từ Lạc thị trở về. Mặc dù những lần trước Thánh Y đã trò chuyện với Lạc Quân vài lần nhưng cô cũng chưa nhìn thấy mặt ông bao giờ.

Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ thì cô biết Lạc Quân là một nam nhân rất soái, cả về ngoại hình lẫn cử chỉ đều toát lên vẻ tao nhã bất cần và cũng không kém phần nguy hiểm khó dò. Cô quả thực rất mong chờ a.

Lúc này, Lạc Từ Dật khẽ gọi Thánh Y:

"Đi đón ông ấy thôi"

"Ân"

Rồi cả hai người với Trần Tuyết cùng nhau tiến về cổng chính Lạc Gia.

#Hết chương 16:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Duật Ca

Giữa hai hàng người hầu cúi đầu chào, một người nam nhân nhìn chỉ khoảng ngoài ba mươi bước xuống từ chiếc xe Rolls Royce đắt tiền, gương mặt góc cạnh tuấn lãng của hắn không bị mài mòn theo thời gian. Cả người hắn toát ra một khí thế vương giả mơ hồ, giờ tay nhắc chân đều có thể áp đảo mọi người xung quanh. Nhìn chung không ai có thể nghĩ hắn đã làm cha của bốn đứa con trưởng thành, là trụ cột của Lạc thị to lớn - Chủ tịch Lạc Quân.

Từng bước lướt qua hàng người, Lạc Quân hướng tòa nhà trung tâm mà đi. Khi hắn bước đến chỗ của ba người, Trần Tuyết liền chủ động cởi áo khoác giúp hắn, cười nói:

"Chủ tịch đã mệt rồi, ngài hãy nghỉ ngơi một chút đi. Hôm nay nhân dịp Thánh Y vừa trở về, gia đình chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên"

Nhưng Lạc Quân cũng không trả lời bà ta mà chỉ ban phát một ánh mắt lạnh như băng, nhất là lúc bà ta nhắc đến hai từ "gia đình" và "đoàn viên".

Bây giờ Trần Tuyết mới phát hiện mình lỡ dẫm phải đuôi cọp, vội vàng giải thích:

"Chủ... chủ tịch, là A Tuyết lỡ lời, mong ngài đừng để tâm đến chuyện nhỏ nhặt này"

Bà ta sao lại quên được Lạc Quân đối với Lăng Quỳnh Đan nhớ mãi không quên chứ?

Từ khi Trần Tuyết dọn vào Lạc Gia thì Lạc Quân đã ra lệnh không ai được nói đến hai chữ "gia đình" nữa! Bởi điều đó làm hắn nhớ đến người vợ đã xa cách, nhớ đến đứa con đã bị hắn đẩy sang nước ngoài du học. Còn về hai chữ "đoàn viên" chỉ được nhắc đến khi Lăng Quỳnh Đan và Thánh Y trở về nhà, quan trọng hơn là không có sự góp mặt của ba người Trần Tuyết.

Nghe Trần Tuyết giải thích, Lạc Quân cũng không để ý đến bà ta nữa mà quay sang Thánh Y nói:

"Còn không mau vào nhà"

"Dạ"

Xong cùng Lạc Từ Dật bước theo sau Lạc Quân, cả quá trình ba người đều không ban một ánh mắt cho Trần Tuyết đứng ngay tại đó.

Nhìn theo bóng lưng ba người, Trần Tuyết âm thầm cắn răng.

Hừ! Một ngày nào đó tất cả bọn họ đều phải quỳ lạy bà ta mà không màng đến tôn nghiêm cùng danh tiếng. Cứ chờ đó!

...

Trong lúc chờ đợi Lạc Quân, Thánh Y với Lạc Tử Dật liền ngồi tán gẫu.

"Thánh Y, đây là lần đầu tiên sau năm năm mà em gặp ba đúng không?"

Vừa hỏi hần vừa mang theo một bộ dáng hồi tưởng chuyện xưa.

"Ân, những lần trước em chỉ có thể nghe âm thanh của ông ấy qua điện thoại thôi nên cũng dần quên mất khuôn mặt ba như thế nào rồi? Đến hôm nay mới phát hiện, lão ba của chúng ta chẳng những không bị lão hóa đi mà khí thể còn có phần nguy hiểm hơn nữa!"

Lạc Tử Dật sùng nịnh gõ nhẹ lên trán Thánh Y nói:

"Em đó, gọi ông ấy là "lão ba" thì không thể gánh nổi trách nhiệm đâu"

"Tại sao chứ?"

Chẳng phải cô chỉ thêm từ "lão" vào thôi sao? Theo lời của Lạc Tử Dật hình như hậu quả rất nghiêm trọng nha!

"Em ngốc quá, mẹ của chúng ta qua bao nhiêu năm vẫn trẻ trung như vừa đôi mươi, còn ba chúng ta tuy cũng trẻ nhưng đã bắt đầu có nếp nhăn. Nếu em kêu ông ấy là lão thì chẳng phải còn già gấp mấy lần so với mẹ nữa hay sao? Vậy thì con đường truy thê của ông ấy càng xa vời sao? Nên tốt nhất không nên cho ba nghe những lời như vậy, ông ấy hội thương tâm!"

Nói tới đây Lạc Tử Dật còn tỏ vẻ ủy khuất thay cho Lạc Quân làm Thánh Y không thể nhịn nổi mà phì cười.

Hai người mãi mê trò chuyện vui vẻ mà không để ý, Lạc Quân đã nghe hết mọi chuyện, trên trán hần còn xuất hiện thêm vài đường hắc tuyến.

Đúng là con trai "ngoan" của hần!

Dám đem cả ba nó ra làm trò đùa mua vui cho em gái!

Xem ra hần đã quá nhân từ rồi!

Lạc Tử Dật vẫn không hay biết vì việc này mà hần phải sang châu Phi công tác một thời gian a.

Khi trong thư phòng chỉ còn lại hai người, Thánh Y liền hỏi:

"Ba có chuyện gì muốn nói với con sao?"

Chuyện gì mà phải đợi Lạc Tử Dật đi rồi mới có thể nói?

Lúc này, Lạc Quân lấy từ trong ngăn bàn ra một tập tài liệu đưa cho Thánh Y.

"Xem đi"

Cô đưa mắt nhìn Lạc Quân một chút, sau đó liền mở ra xem. Ngay tức khắc khuôn mặt tuyệt mỹ liền tràn đầy vẻ phức tạp.

Chỉ thấy trên tay Thánh Y là hình của nam nhân rất soái, vest đen càng tôn lên dáng người nam tính mạnh mẽ cùng với gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Trong hình, hần đang ngồi thưởng rượu, trước mặt hần là một tên tù nhân dơ bẩn bị hành hạ đến nhìn không ra hình dạng làm người ta nhìn vào chỉ muốn nôn ngay lập tức. Bên cạnh đó còn nhiều hình ảnh khác như hần giao dịch vũ khí phi pháp, hần giết người,...

Dường như không chú ý đến vẻ mặt đầy phức tạp của Thánh Y, Lạc Quân nhấp một ngụm rượu vang rồi nói:

"Cậu ta gọi Duật Ca, là lão đại của tổ chức Sát, hiện đang nắm giữ hai phần ba giới hắc đạo. Địa bàn của hần là ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu,.. và Italy. Là một kẻ có tài và ngoan độc. Ngoài ra hần thường xuyên gặp mặt Hàn Triệt của Hàn thị"

Lúc này, tâm trạng của Thánh Y nặng trĩu.

Duật Ca, nam chính...

Tàn nhẫn, ngoan độc...

Là nam nhân đêm hôm ấy...

Cô thầm cười tự giễu, chẳng lẽ số mệnh của nữ phụ luôn phải liên quan đến nam chính sao?

Đã chạy trốn đến như vậy mà vẫn không thoát được, thật đúng là "chạy trời không khỏi nắng" mà.

#Hết chương 17:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhiệm vụ

Thấy Thánh Y vẫn im lặng, Lạc Quân liền nói tiếp:

"Chuyện đêm đó... Ta đã cho người phong tỏa tin tức về con nên Duật Ca sẽ không truy ra được điều gì cả"

Nói đến đây, Thánh Y liền ngạc nhiên xen lẫn bàng hoàng nhưng sau đó hiểu ra, một gia tộc hùng mạnh như Lạc thị thì muốn biết thông tin gì mà chẳng được, cô khẽ hỏi:

"Nếu đã biết vậy tại sao lại không ngăn chặn điều đó lại?"

"Xin lỗi con, là do thế lực của Sát cũng không phải hạng vô năng, ta chỉ có thể biết được tin tức, nếu bức dây động rừng thì sẽ dẫn đến những thương vong không đáng có nên ta đành phải..."

Lạc Quân làm sao không biết Thánh Y đang nghĩ gì nhưng trách nhiệm gánh vác Lạc thị bắt buộc hẳn phải làm như thế, khi vừa nghe tin hẳn rất muốn cứu lấy con gái ngay lập tức khổ nỗi...aizz.

Thánh Y bỗng cảm thấy trống rỗng và mất mát, cô cũng hiểu tấm lòng của Lạc Quân nhưng trong một đại gia tộc, thân tình và sự công bằng có quan trọng sao? Thứ mà họ hướng tới là thành công, vinh quang và sự bền vững lâu dài của gia tộc, trong quá trình đó hi sinh một ít người là điều hiển nhiên. Cũng như lúc đó Lạc Quân lúc đó muốn cứu cô nhưng vì lợi ích gia tộc, các nguyên lão sẽ đồng ý sao? Tất nhiên là không và hi sinh cô chính là điều cần thiết nhất.

Hiểu được điều đó, cô cũng không oán trách ai cả, chỉ xem như bị chém một kiếm, ban đầu sẽ đau nhưng qua thời gian rồi nó sẽ lành lại thôi.

Thánh Y nhìn Lạc Quân cười yếu ớt:

"Con không sao đâu, ba đừng lo"

Thấy như vậy Lạc Quân lại càng thêm đau lòng, đứa nhỏ này tại sao lại... Hẳn lại thờ dài một hơi, vỗ vai cô:

"Lần này khiến con phải chịu ủy khuất rồi"

"..."

Cũng như Thánh Y đã nghĩ, chuyện đó chỉ xem như bị chém một kiếm, ban đầu sẽ đau nhưng qua thời gian rồi nó sẽ lành lại chỉ có điều...cô lại không nghĩ đến mặc dù đã lành nhưng vết thương đó sẽ để lại một vết sẹo dài không thể xóa nhòa, đem đến những đau thương và nước mắt cho chủ nhân của nó...

Lúc này, Thánh Y mở lời trước:

"Ba có còn chuyện gì muốn nói với con nữa không?"

Tức khắc vẻ mặt Lạc Quân nghiêm túc hơn hẳn, nói:

"Còn một chuyện quan trọng nữa, đó là đề nghị ta đã nói qua với con lúc trước. Nếu con đến học viện thì có thể nắm trong tay chiếc ghế phó tổng của Lạc thị. Con đã suy nghĩ kĩ về điều đó chưa?"

"Con cũng đã suy nghĩ rồi, đến học viện cũng không sao nhưng con cần biết một điều là con cần làm gì ở đó và với thân phận gì?"

Cô thầm biết việc đến học viện là không hề đơn giản như bề ngoài mà ẩn sâu trong đó là cơ mật mà ít ai được biết.

Lạc Quân lại lấy từ trong ngăn bàn ra một tập tài liệu, hẩn mở ra rồi đưa đến trước mặt Thánh Y.

Người trong hình lần này cũng là nam nhân nhưng khác hẳn với Duật Ca âm lãnh, người này mang một khí chất ôn nhu, ấm áp như ánh mặt trời buổi sớm khiến ai cũng muốn tan chảy trong sự ôn nhu đó. Mỗi một cử chỉ của người này đều mang nét tao nhã, quý phái cao cao tại thượng mà không phải ai cũng có được làm Thánh Y rất tò mò, người này là ai?

"Ta đã sắp xếp cho con vào ở học viện Vân Khải - học viện có chất lượng tốt nhất thành phố. Người trong hình là Lam Khuynh, hội trưởng hội học sinh của học viện. Việc con cần làm tiếp cận người này, làm cho cậu ta tin tưởng con, theo dõi mọi hành động và bảo vệ cậu ta khi có nguy hiểm. Còn về phần thân phận, con muốn sao cũng được dù gì thì cho dù con là ai thì cậu ta cũng biết được thân phận thật sự của con."

Lạc Quân nhìn cô bằng ánh mắt kiên định nhằm tiếp thêm dũng khí cho Thánh Y.

"Con đã hiểu"

Theo lời Lạc Quân nói thì nam nhân tên Lam Khuynh kia là một người rất nguy hiểm, hẳn có một mạng lưới tình báo mạnh ngang ngửa Lạc Gia, hội trưởng hội học sinh của học viện Vân Khải và còn có những thế lực ngầm âm thầm ám sát hẳn ta.

Một hội trưởng hội học sinh bình thường thì có thể có thế lực như vậy sao? Chắc chắn hẳn không phải một người tầm thường hoặc có thể sau lưng hẳn có một ai đó khác nắm quyền nữa.

Nhưng tại sao cô phải tiếp cận Lam Khuynh? Lại còn phải bảo vệ hẳn khỏi những thế lực muốn ám sát hẳn?

Nhưng không hiểu sao đối với người này Thánh Y lại không có cảm giác xa lạ mà còn cảm thấy rất thân thiết nữa. Giống như đang cô độc đi giữa bão tuyết thì tìm thấy được một ngôi nhà ấm cúng chào đón mình, một nơi cho ta trở về, là nguồn động lực cho ta.

Nghi vấn một lúc, Thánh Y liền hỏi:

"Con muốn biết Lam Khuynh còn có thân phận nào khác hay không?"

"Có. Hẳn còn một thân phận khác là độc tử của Thủ Tướng đương nhiệm Lam Hải nhưng từ nhỏ hẳn đã sống tự lập nên rất ít người biết đến thân phận này của hẳn"

Thì ra là vậy! Cô hiểu ra nguyên nhân rồi! Độc tử của Thủ tướng thì tất nhiên cuộc sống không như người bình thường, bị ám sát là điều hiển nhiên.

"Hãy cho con thời gian thu xếp, khoảng một tuần nữa con sẽ đến học viện"

"Hảo. Nhưng Thánh Y à, ta chỉ muốn con biết là, đây là lúc con vận dụng những gì đã học trong năm năm qua, con làm điều này là vì tương lai của chính bản thân mình chứ không phải vì gia tộc hay bất kì ai khác. Đã hiểu chưa?"

Những lời này của Lạc Quân làm cho Thánh Y càng thêm mong lung nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ xem như Lạc Quân đang động viên tinh thần cho mình.

"Ân, nếu không còn việc gì nữa thì con xin phép về trước"

"Ừ, bảo trọng"

"Ba cũng vậy"

Đợi khi bóng Thánh Y đã khuất sau cánh cửa, Lạc Quân liền ngửa đầu uống hết ly rượu, vẻ mặt đầy kiên quyết lắm lắm:

"Ta sẽ không để chuyện đó xảy ra một lần nữa..."

#Hết chương 18:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tên biến thái?

Tại một nơi nào đó.

Duyệt Ca nhìn thuộc hạ thân tín đang đứng đối diện mình khẽ nhú mồm:

"Vẫn chưa tra được điều gì sao?"

"Vẫn chưa"

"Hừ"

Vô run nhè nhẹ, chủ nhân trước đây dù tức giận nhưng cũng biểu hiện ra, nhưng bây giờ..

Vô cảm thấy từ sau khi bị hạ xuân được xong, chủ nhân đã thay đổi rất nhiều, người thường hay ngồi đắm chiêu suy nghĩ về việc gì đó thật lâu rồi lại tự cười một mình.

Ít ra chủ nhân đã quan tâm đến thế giới xung quanh nhiều hơn trước, cũng không giết người vô cớ nữa.. Đặc biệt là người đã huy động toàn bộ lực lượng của Sát để truy tìm một nữ nhân thần bí nào đó, nghe đâu là người mà chủ nhân đã sử dụng khi bị hạ xuân được...

"Chũ.. chủ nhân, người thử nhớ kĩ lại xem cô gái đó còn có đặc điểm gì khó quên nữa không?"

Duyệt Ca thật muốn chửi tục một câu! Đêm đó hấn mãi mê hoàn thành "công tác", còn lo nghĩ đến chuyện khác được sao?

Chuyện này bức hấn đến sắp phát điên rồi!

Nhưng hình như...

"Trên người cô ấy có một vết bớt hình mạn đà la màu đỏ rất nổi bật"

Hấn rớt cuống cũng nhớ được đôi chút!

"Xin cho thuộc hạ mạo muội hỏi vết bớt đó là ở đâu trên người cô ấy?"

Duyệt Ca nghe xong mặt liền đen đi vài phần, không lạnh không nhạt phun ra hai từ:

"Quên rồi"

"Ách.. "

Vô có cảm giác như chủ ngân đang làm khó hấn, hấn còn nghĩ thấy trong không khí có mùi dấm chua thoang thoang..

Duyệt Ca không hiểu sao khi nghe Vô hỏi như vậy liền có một ngọn lửa vô danh bốc lên trong đầu hấn, hấn nghĩ không muốn ai đụng đến cô gái kia, cho dù là ý niệm thôi cũng không được!

Giờ đây khi nhìn Vô hấn cảm thấy thật chướng mắt, liền nói:

"Còn không mau đi tìm"

"Dạ"

Tại sao chủ nhân lại đột nhiên lại cấp hấn sinh khí? Hấn đã làm gì sai sao?

Vô bỗng cảm thấy ỳ khuất muôn phần a.

...

Rồi Lạc Gia, Thánh Y liền trở về nhà.

Tự rót cho mình một ly rượu, cô ngồi trên sofa vừa nhâm nhi vừa suy nghĩ lại những gì Lạc Quân đã nói. Khi đến học viện Vân Khải cô phải tiếp cận Lam Khuynh bằng mọi cách và bảo vệ hấn khỏi những nguy hiểm.

Dù biết lấy được lòng tin của Lam Khuynh cũng không phải chuyện dễ dàng nhưng cô muốn thử sức một lần, ngoài ra Thánh Y còn muốn tìm hiểu tại sao cô đối với Nam nhân này sinh ra cảm giác thân thiết khó nói thành lời.

Đó là cảm giác từ ngay lần đầu tiên nhìn thấy, là từ trong sâu thẳm nội tâm muốn bảo vệ chứ không phải là vì nhiệm vụ Lạc Quân giao phó hay bất kì điều gì khác.

Cho dù là đối ba người Lạc Quân, Lăng Quỳnh Đan hay anh trai Lạc Tử Dật, Thánh Y cũng không có cảm giác như vậy nhưng.. với Lam Khuynh thì khác. Một sự thân thiết hơn cả người thân trong gia đình làm cô không khỏi cảm thấy tò mò cùng lo lắng.

Rốt cuộc cô và hắn có quan hệ gì? Thánh Y cảm nhận được Lạc Quân vẫn còn điều gì đó giấu cô nhưng cô cũng không hỏi vì cô muốn chính miệng Lạc Quân nói ra hay tự bản thân cô tìm ra được chân tướng sự thật. Cô tin nhất định sẽ có ngày đó!

Còn một việc làm cho Thánh Y bận tâm chính là Duật Ca. Cho dù Lạc Quân có phong tỏa mọi tin tức về cô nhưng cô biết với thực lực của Sát thì tìm ra cô cũng chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi. Cho đến lúc đó, cô nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa, phải có được thế lực của riêng mình mà không cần phụ thuộc vào ai cả.

Không chỉ riêng với Duật Ca, cô còn phải đấu với một đoàn nam nữ chính hoàn mỹ về cả ngoại hình lẫn gia thế đồ sộ. Thánh Y cười nhạt, trong đầu cô không ngừng vạch ra kế hoạch..

...

Trong siêu thị tấp nập người qua lại, một cô gái đang đẩy xe hàng lựa chọn thật kĩ những món đồ thật kĩ rồi mới bỏ vào giỏ. Cô gái có một vẻ đẹp như thiên tiên, mái tóc màu hạt dẻ cột cao gọn gàng, làn da trắng nõn nà, mắt ngọc mây ngài, mũi cao thon nhỏ và đôi môi anh đào cầu nhân.

Mọi người khi đi ngang qua đều không tự chủ được quay đầu nhìn lại một lần sau đó liền ngẩn ngơ đứng như trời trồng kể cả nam lẫn nữ, già lẫn trẻ. Đó còn ai ngoài Thánh Y!

Cô không thể cứ hành hạ bản thân mình bằng cách ăn đồ hộp và từ ăn liền từ ngày này sang ngày khác hoài được, ăn ở nhà hàng thì lại không hợp khẩu vị cho lắm nên cô đành phải tự cứu lấy mình bằng việc tự thân vận động, lăn vào bếp nấu ăn.

Mặc dù lâu rồi không làm nhưng tay nghề của cô cũng không đến là tệ, vẫn miễn cưỡng nuốt xuống được. Đối với cô hiện tại, chỉ cần vượt qua con đói đang kéo đến là không còn gì để lo nữa.

Thánh Y không biết biểu hiện đáng yêu của cô hiện tại đã khiến một người nhàn đến ngơ ngẩn đỏ mặt, nhận ra sự thất thố của mình nên người đó vội vàng trốn vào một cửa hàng gần đó giả vờ lựa chọn sản phẩm nhưng thoáng chốc người đó lại hướng mắt về vị trí của cô.

Theo bản năng của một sát thủ, Thánh Y liền phát hiện ra có người luôn theo dõi mình từ lúc vừa bước vào siêu thị cho đến bây giờ.

Là Lạc Quân đang bảo vệ cô?

Hay Duật Ca đã phát hiện ra?

Không thể nào! Nếu là Lạc Quân thì hắn sẽ báo trước với cô một tiếng, còn nếu là Duật Ca thì với phong cách làm việc nhanh gọn của một người lãnh đạo hắn sẽ phái một đội ngũ tinh nhuệ bắt cô về ngay chứ không cần phải nhọc công theo dõi tốn thời gian.

Loại bỏ được nguy cơ lớn nhất là Duật Ca khiến Thánh Y an tâm không ít nhưng cô cũng không buông lỏng cảnh giác, thăm đoán xem nhân là tới từ phương nào.

Bất chợt quay lưng lại khiến Thánh Y nhìn thấy cảnh không nên thấy, cô bật cười thành tiếng. Mọi người xung quanh theo ánh mắt của cô cũng nhìn theo hướng đó, nhất thời đều đứng hình toàn tập. Có người còn đỏ mặt, ngất xỉu và hét lên:

"Biến thái!" rồi bỏ chạy.

#Hết chương 19:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trung khuyến nam phụ

Cũng có một số thành phần còn lấy điện thoại ra quay lại khoảnh khắc khó quên này.

Âu Hạo cũng nhận ra sự bất thường, tại sao mọi người lại vây quanh nhìn hắn chằm chằm vậy? Còn lấy điện thoại ra chụp hình nữa chứ! Chẳng lẽ là vì sắc đẹp của hắn? Hắn là vậy đi.

Nhưng Âu đại thiếu gia đã hoàn toàn vỡ mộng khi có một cô gái nhìn hắn hét lên hai từ "biến thái" và chạy mất tăm. Từ đó Âu Hạo mới phát hiện ra sự tình không đơn giản như hắn nghĩ và hắn bắt đầu nhìn xuống tay mình.

A!!

Mắt Âu đại thiếu trợn ngược, khoé miệng giật giật, mặt đầy hắc tuyến.

Bây giờ hần mới phát hiện ra bản thân mình đang đứng trong cửa hàng nội y dành cho phụ nữ và trên tay hần chính là nội y tình thú biến thái nhất!

Âu Hạo thật muốn đào một lỗ chui xuống cho xong, mọi người đang nhìn hần bằng ánh mắt kì dị, nhất là cô gái kia còn cười thật vui vẻ khi hần bị như vậy.

Nếu không phải trốn cô gái đó hần cần gì phải bị như thế này?

Đường đường là Âu đại thiếu gia mà phải lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan mất mặt như vậy, chắc chắn chuyện này sẽ đăng lên trang nhất của tất cả các tờ báo vào sáng mai!

Lúc này, bảo vệ đã tới định bắt Âu Hạo đi nhưng khi nhìn thấy mặt hần thì liền giật mình rồi ngay sau đó liền cung kính chào:

"Xin lỗi Âu thiếu vì sự chậm trễ này"

Lấy giờ mọi người đều biết được thân phận của "kẻ biến thái" nên ai nấy đều lấy tốc độ nhanh nhất mà rời khỏi hiện trường vì sợ liên lụy đến bản thân, cười nhạo người thừa kế của Âu thị, tội đó bọn họ gánh không nổi đâu a.

Hiện trường chỉ còn lại mỗi mình Thánh Y, vẻ mặt cô như đang hồi tưởng điều gì đó.

Âu Hạo của Âu thị - tập đoàn trong top mười tập đoàn lớn.

Bạn trai hiện tại của nữ chính Lạc Du.

Là một trung khuyến nam phụ xuất sắc nhất.

Đôi môi anh đào của Thánh Y vẽ lên một hình bán nguyệt hoàn mỹ, xem ra sắp có một con bão lớn sắp đổ bộ lên ván cờ này đây... một khu vực nào đó của siêu thị, một nam một nữ đứng đối diện nhau. Họ sở hữu vẻ đẹp như tiên nhân, thanh khiết thoát tục, không nhiễm chút bụi trần nhân gian.

Xung quanh hai người họ không có một ai, rất hiếm khi siêu thị có một tình trạng như thế này, khắp nơi không một bóng người mua hàng nào, trừ thời gian đóng cửa. Tất nhiên là vì sau khi biết được thân phận của "kẻ biến thái", họ đã chạy nhanh khỏi hiện trường ngay lập tức nên nơi đây chỉ còn lại đương sự bị hiểu lầm và nữ phụ Thánh Y!

Nhìn thấy Thánh Y vẫn nhìn mình tựa tiểu phi tiểu, Âu Hạo thẹn đến đỏ mặt nhưng không thể làm gì được. Chứng cứ rõ ràng như vậy, tất cả mọi người đều thấy thì hần biện minh cái gì đây?

Chỉ sợ không đầy một giờ nữa thì tất cả những người sống trong Bắc Kinh sẽ biết hết chuyện đáng xấu hổ này. Và không đầy một ngày sẽ lan rộng ra toàn quốc mất. Lần này chắc chắn hần thảm rồi!

Nhưng hần vì ai mà phải lâm vào tình trạng khốn đốn như vậy?

Đương nhiên là vì cô gái đang bình thân đứng xem kịch đằng kia! Từ sau lần gặp gỡ ở trung tâm thương mại Virolan, hần luôn suy nghĩ về cô. Thử hỏi một người đáng kinh diễm như vậy thì có thể là ai?

Người của giới thượng lưu? Vậy tại sao bao năm qua hần chưa từng gặp?

Người bình thường, nói thẳng ra là không có thân phận địa vị? Không thể vì trên người cô gái này luôn hơi thở kiêu ngạo của quý tộc, mỗi cử chỉ đều tao nhã lạ thường thì người bình thường có thể sánh được sao?

Còn trong giới giải trí? Ca sĩ, diễn viên, người mẫu...hần chưa từng gặp qua cô. Người như vậy nếu trong ngành giải trí thì đã sớm nổi tiếng cấp bậc Ảnh Hậu rồi!

...

Vậy cuối cùng cô gái đó là ai? Hần cũng từng phái người điều tra nhưng có kết quả gì. Âu Hạo không biết, Lạc Quân đã phong tỏa mọi thông tin về Thánh Y để ngăn chặn những vuốt soi muốn chạm vào con gái hần, trừ khi thế lực Âu thị mạnh hơn Lạc thị thì may ra còn có hi vọng tra được.

Nhưng bây giờ nhân đã ở ngay trước mắt, hần còn mong gì nữa?

Dùng phong thái lịch sự nhất đến gần Thánh Y, Âu Hạo từ tốn chào hỏi:

"Xin chào quý tiểu thư, tôi là Âu Hạo, rất hân hạnh được gặp. Tôi có vinh dự được biết quý danh của tiểu thư không?"

Môi Thánh Y khẽ cười, không hở là Âu thiếu của Âu thị, ngay cả ăn nói cũng trau chuốt từng từ như vậy. Cô cũng sẵn lòng trả lời:

"Hân hạnh, tôi họ Lạc, tên Thánh Y"

Âu Hạo hơi ngạc nhiên một chút, họ Lạc..

"A ha, thật bất ngờ, tôi cũng có một người bạn họ Lạc giống quý tiểu thư đây"

"Bạn của Âu thiếu phải chăng là Lạc tiểu thư Lạc thị - Lạc Du, đồng thời cũng là ái nhân đi?"

Theo Thánh Y nhớ không lầm thì nam phụ và nữ chính hiện đang hẹn hò với nhau, đó cũng là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời Âu Hạo trước khi..

"Sao Lạc tiểu thư lại biết?"

Hắn và Du nhi hẹn hò chưa được một tháng, hai người cũng không kể cho ai nghe chuyện này, vậy tại sao cô gái tên Thánh Y này lại biết điều đó?

"Ha ha, không dấu gì Âu thiếu, tôi là tỷ tỷ của Lạc Du"

Thánh Y không ngần ngại nói ra.

Đối với Âu Hạo như sấm sét giữa trời quang.

...

Trong một cửa hàng coffee gần đó, Âu Hạo đang tự tay làm hai ly capuchino đưa đến trước mặt Thánh Y, đã vậy còn tận tình thổi nóng giúp cô.

"Âu thiếu không cần phải làm như vậy đâu"

"Không sao, lúc trước là không biết nhưng bây giờ chúng ta một người là tỷ tỷ, một người là bạn trai, cũng xem như người một nhà rồi"

Thánh Y hơi bất ngờ, Âu Hạo ôn nhu giữ lễ từ khi nào trở nên như vậy mặt dày?

Tiếp lấy ly capuchino, cô khẽ nói:

"Âu thiếu nên dành sự quan tâm này cho Lạc Du hơn là cho tôi, hay...anh đang muốn mua chuộc?"

"A ha, quả nhiên không dấu được Lạc tiểu thư, tôi thật có ý đó nhưng tại sao từ trước tới giờ tôi chưa nghe Du nhi nhắc đến tiểu thư?"

Âu Hạo có chút xấu hổ gãi đầu, khuôn mặt hắn hơi đỏ.

"Từ nhỏ tôi đã sống ở nước ngoài, cộng thêm tôi và Lạc Du là chị em cùng cha khác mẹ nên rất ít liên lạc"

Đúng hơn là một lần cũng không có!

"Thì ra là vậy.."

Âu Hạo một dáng đã hiểu cùng với biểu cảm đáng yêu trên mặt hắn làm Thánh Y muốn tới nhéo vài cái nhưng may mắn cô đã kìm lòng lại được.

Đối với nam phụ Âu Hạo này cô không cảm thấy chán ghét mà là rất muốn kết thân. Có lẽ là do sự ngốc manh đáng yêu của hắn, cũng có thể là do hai người đều là nhân vật phụ bị nam nữ chính tiêu diệt nên sinh ra cảm giác như gặp được đồng hương.

Nhưng đáng tiếc, sau này Âu Hạo lại bị nữ chính "dạy hư" đi mà trở nên hắc hóa đến lạnh xương sống...Dù sao đó cũng là chuyện của sau này, cô thật muốn sửa đổi cốt truyện một chút a~

"Âu thiếu, tôi sẽ giúp anh"

"Hả..?! Thật không?"

Âu Hạo không tin vào tai mình, hắn cứ nghĩ cô và Du nhi không hợp nhau thì sẽ từ chối giúp hắn nhưng không ngờ..

"Ân"

Thánh Y nhìn bộ dáng hưng phấn như trẻ con được kẹo của Âu Hạo mà phì cười thầm nghĩ:

[Sao hắn lại có thể khả ái đến như vậy?]

"Lạc tiểu thư, hay là chúng ta kết bạn đi!"

"Hào"

Cô cũng có ý này a~

"Được, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười bảy"

"Tôi mười chín, cô phải gọi tôi là ca ca đó biết chưa?"

"Vậy thì Hạo ca được chứ?"

"Ngoan, Y"

Không khí giữa hai người hài hòa đến cực điểm, không gian xung quanh bị dung mạo của song nhân làm âm đạm thất sắc, không dám tranh tài.

#Hết chương 20:))

P/s: Gray chỉ muốn giới thiệu truyện "Chân Ái" mà thôi, mọi người ủng hộ nha:>

**Lưu ý: Chân Ái cũng do Gray viết~*

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Học Viện Vân Khải

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mới đó đã trôi qua một tuần, vừa đúng thời hạn Thánh Y đến học viện Vân Khải thực hiện nhiệm vụ của mình.

Sáng sớm, khi ánh dương vừa ló dạng không lâu, những giọt sương trên lá còn chưa kịp hòa tan cùng thiên nhiên thì Thánh Y đã thức dậy. Cô có chút chờ mong khi đến học viện, vì dù là kiếp trước hay kiếp này thì cô vẫn chưa từng đến trường học một cách công khai như vậy.

Bản thân là một sát thủ giết người, kiếp trước Thánh Y luôn bị huấn luyện và nuôi dạy dưới lòng đất, một nơi quanh năm suốt tháng không có ánh mặt trời soi rọi mà chỉ có không gian tĩnh mịch được thắp lên nhờ ánh sáng le lói của những ngọn nến yếu ớt.

Kiếp này thì lại được dạy bảo như một tiểu thư khuê các không dám ra ngoài gặp mặt người lạ nên cũng chỉ đành bỏ lỡ ham muốn đến học viện như người bình thường.

...

Đồng phục của học viện Vân Khải ngoại trừ vest, váy xếp và caravat là màu xám thì chỉ có áo sơ mi là màu trắng và giày tự do.

Thánh Y đứng trước gương chỉnh sửa trang phục của mình, dung nhan đã sớm khuynh thành bây giờ lại càng thêm năng động, tràn đầy sức trẻ.

Chuẩn bị xong tất cả, cô liền xuất phát đến học viện.

...

Đúng là tận mắt nhìn thấy thì đúng sự thật. Mọi người thường hay nói học viện Vân Khải rộng lớn nhất thành phố nhưng cô chưa tin lắm, ở đây có biết bao công ty, biệt thự, điện hình là Lạc Gia, rộng lớn đến mức dùng cả một ngày không biết đã đi hết chưa. Chẳng lẽ những nơi đó đều nhỏ hơn một học viện? Cô không tin!

Nhưng bây giờ ý nghĩ đó đã bị đánh sập hoàn toàn. Học viện Vân Khải phải nói lẫn ngoài sức tưởng tượng của cô, nó quả thật là rộng hơn cả Lạc Gia.

Cả học viện phân làm ba khu: A, B và C.

Khu A là để dành cho việc giảng dạy gồm ba cấp một, hai và ba. Được trang bị những dụng cụ dạy học tiên tiến nhất, giáo viên toàn là những giáo sư, tiến sĩ nổi tiếng trong ngành. Đãi ngộ này chắc chỉ có ở học viện Vân Khải mà thôi.

Khu B là nơi nghỉ ngơi và ăn trưa của các học viên sau những giờ học căng thẳng. Thức ăn luôn được nấu bởi đầu bếp của nhà hàng năm sao danh tiếng, thông thạo cả món Trung lẫn món Âu đầy dinh dưỡng, bảo đảm an toàn sức khỏe cho các học viên.

Cuối cùng là khu C, một phần ở đó dành cho giáo viên và hội đồng của học viện. Phần còn lại là sân bóng rổ, bóng đá, cầu lông... và hội trường khi họp báo việc quan trọng nào đó.

Sân sau của học viện chính là một khu rừng thu nhỏ, tràn ngập cây xanh và không khí trong lành, còn có cả suối nước nóng. Nhưng nơi tuyệt vời như thế đâu phải ai cũng vào được, ngoại trừ những thành phần được đặc cách.

Nói đến đây không thể không nói đến sự phân chia cấp bậc của học viện. Quý tộc và dân thường tất nhiên không thể sống chung cùng một địa vị, đó là chuyện luôn xảy ra từ xưa đến nay.

Quý tộc ở đây chính là chỉ những thành phần tiểu thư, công tử của giới thượng lưu hay người thừa kế của một tập đoàn nào đó nằm trong top 50. Cũng có thể là do thân phận "con ông cháu cha" nên bọn họ được xếp vào cấp Diamond, hưởng những đãi ngộ cao hơn người khác.

Những học sinh giỏi có gia thế khá giả thì xếp vào hàng Ruby.

Những học sinh khá có gia thế tầm tầm thì xếp vào hàng Gold.

Còn dân thường ở đây chính là chỉ những học viên không có quyền thế, vào học viện bằng học bổng nên được xếp vào cấp Silver, đãi ngộ ít nhất trong các cấp bậc, chuyện bị khinh thường, chà đạp luôn xảy ra như cơm bữa đối với những học viên này.

Còn một thành phần nữa rất nổi tiếng ở học viện Vân Khai, được tất cả các học viên yêu mến và hâm mộ, đó là S.C - Special Class.

Họ là một lớp học đặc biệt xuất sắc và có gia thế hiển hách nhất trường. Thông thường khi mọi học viên đăng ký vào học ở học viện Vân Khai thì đều phải làm qua một bài kiểm tra trắc nghiệm trí thông minh, sau đó nhà trường sẽ chọn ra mười hai người có số điểm nằm trong thang 95 điểm đến 100 điểm.

Bất kể bạn thực sự suy nghĩ hay sử dụng "đánh lại thần công", bất kể bạn giàu có hay nghèo khổ, chỉ cần ứng với thang điểm trên thì bạn sẽ được chọn để học viện bồi dưỡng trọng điểm. Nhưng đề thi này sinh ra là để lựa hạc trong bầy gà, nên đa số mọi người đều không đạt tiêu chuẩn để bồi dưỡng, khi đó mới thấy được mười hai người của Special Class thông minh và may mắn cỡ nào.

Khi nằm trong mười hai người trọng tâm của học viện, bạn sẽ được hưởng mọi đãi ngộ tốt nhất, chịu nền giáo dục đỉnh nhất, có thể nói là tương lai rộng mở ngay phía trước. Đặc biệt là học viên có hoàn cảnh khó khăn lại càng tha thiết hơn, đó chính là cơ hội đổi đời đối với bọn họ.

Nhưng qua thời gian từng thế hệ học viên, mười hai người kia đa số đều là tiểu thư công tử, thường dân ngày càng thưa thớt dần và sau đó là biến mất, đến nay mười người của Special Class đều nằm trong top các đại gia tộc lớn, có thể thấy các gia tộc đó đang ngày càng cố gắng đào tạo nhân tài để tranh đấu lẫn nhau, bất phân thắng bại.

Lại nhìn thoáng qua áo vest chưa có huy hiệu cấp bậc của mình, Thánh Y khẽ nhếch môi:

"Không biết mình sẽ trôi đến đâu nữa?"

...

Từ giờ cho đến lúc vào lớp còn khoảng một tiếng nữa nên khuôn viên học viện khá thưa thớt, chỉ có vài ba người đi lại. Cô cũng tranh thủ thời gian đi xung quanh học viện thăm quan để tránh về sau đi lạc thì thật là mất mặt.

Đa số những học viên khi nhìn thấy Thánh Y đều hóa đá hoặc chảy máu mũi nên vì sức khỏe của người vô tội, cô đành đi đến khu rừng nhỏ sau học viện - Thiên Lâm để chờ đến khi vào lớp.

Nơi đây không khí trong lành lại không có ai nên cô an tâm ngồi nghỉ dưới gốc cây nào đó chợp mắt một chút. Nhưng chưa sâu giấc thì từ trên đỉnh đầu liền truyền xuống một âm thanh tràn đầy ma mị và không kém phần hoang dã:

"Em có vẻ hạnh phúc hơn khi trốn khỏi tôi?"

Thánh Y lập tức hé mở hắc mâu động lòng người, giọng nói này...

Chỉ có thể là hắn!

Nhưng không kịp để cô thanh tỉnh thêm phút nào nữa, môi cô liền bị lấp đi.

Hắn hôn rất điêu luyện, mọi nơi mẫn cảm của Thánh Y hắn đều biết rõ nên càng thừa thế mà quấy phá. Hắn vào trong khoang miệng, chu du khắp nơi, chơi đùa với chiếc lưỡi dính hương bé nhỏ khiến hai cánh môi bị hôn đến sưng đỏ, càng thêm câu nhân phạm tội.

"Tiểu yêu tinh này!"

Hắn khẽ mắng.

Lúc này Thánh Y bị hôn đến cả người vô lực, chỉ có thể dựa vào gốc cây đằng sau nhưng ý thức của cô đã thanh tỉnh chút ít. Ngược nhìn con người gây ra mọi tội lỗi kia, cô tức giận cắn môi dưới:

"Anh.."

Cả nửa ngày cũng không nói được câu nào.

"Có phải em định nói kĩ thuật của tôi rất tốt?"

"Mặt dày."

"Em muốn tôi thực hiện một lần nữa?"

"Sắc lang."

"Nhưng bảo bối à, người ta rất nhớ em nha~"

"Cút."

...

Đằng xa có một người đã nhìn thấy tất cả.

#Hết chương 21:))

P/s: Mới viết đến chương 30 nhưng không hiểu sao ta đã viết xong chương cuối cùng, còn quá trình ở giữa, ta tạm thời chưa nghĩ ra (= _ =").

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Special Class

Dưới dương quang dịu dàng buổi sớm, xuyên qua từng kẽ lá soi rọi khắp nơi, quang cảnh mỹ lệ như vậy nhưng chỉ có thể cam bái hạ phong trước song nhân gần đó.

Nữ nhân trang phục học viên quý phái, mái tóc nâu dài thả tự do, mi mục như họa, điểm lệ câu nhân. Khẽ tựa mình vào gốc cây sau lưng, nữ nhân càng thêm động lòng người kết hợp với mấy phần biếng nhác, bảo đảm ai cũng sẽ không chịu được cám dỗ nhân gian này.

Gương mặt nam nhân góc cạnh không tí vết, hần như một nam thần cao cao tại thượng, không ai chạm tới được. Phụng mầu sắc bén vô tình nhưng khi nhìn đến nữ nhân thì mang theo một tia nhu tình, một tia chờ đợi, một tia chiếm hữu..tất cả đều trộn lẫn vào nhau, hài hòa đến cực điểm.

Thánh Y nhẹ nhàng khiêu mi, ngược nhìn nam nhân trước mắt:

"Sao lại đến đây?"

"Bắt em trở về"

Nam nhân cười khế.

"Không cần"

"Ha! Tiểu Y, tôi cho em cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn thì lập tức trở về bên tôi ngay, nếu không thì..."

Lúc này, trên người nam nhân tỏa ra khí thế vương giả không ai sánh bằng, âm trầm cùng lạnh lẽo.

Đây là muốn đe dọa cô đi?

Thánh Y mỉm cười lạnh, nam chính luôn có một đặc điểm như vậy, luôn xem mình như một vị thần.

"Nga! Tôi muốn xem anh có thể làm gì đây?"

"Tạm thời thì chưa nhưng nếu em chống đối, thì việc đó sẽ xảy ra ngay"

Nam nhân lập tức thu liễm, trở về vẻ hào hoa phong nhã như trước.

"Hừ"

Cô cũng chẳng muốn nói chuyện với hắn nữa.

...

Reng...Reng...Reng...

Tiếng chuông báo hiệu đến giờ vào lớp vang lên, Thánh Y liền tìm đường đến phòng hiệu trưởng ở khu C. Không ngờ trước khi đi nam nhân còn cố ăn thêm nhiều đậu hũ hảo hạng của cô nữa chứ!

Nhưng dù sao cũng tránh được hắn, cô thầm cảm thấy nhẹ nhõm, bước chân cũng nhanh hơn, mới đó đã đến nơi.

[Cốc cốc]

"Mời vào"

Trong phòng, mọi thứ đều được làm từ loại gỗ cao cấp nhất, trên tường trưng bày nhiều bức tranh nổi tiếng thế giới và còn có những loài hoa khó chăm, đắt giá nhất đều tề tựu ở đây. Thánh Y không khỏi xuýt xoa về độ xa xỉ và phá gia của vị hiệu trưởng này.

Hiệu trưởng học viện Vân Khải gọi là Hoắc Phàm, tuổi cũng đã ngoài ngũ tuần nhưng gương mặt vẫn rất minh mẫn và cơ trí, không có dấu hiệu của người đã già.

"Xin chào, Hoắc hiệu trưởng"

"Lạc tiểu thư, mời ngồi"

Thánh Y ngồi lên sofa gần đó, sau đó Hoắc Phàm cũng an tọa đối diện cô.

"Tôi đã nghe Lạc chủ tịch nói qua về tiểu thư"

"Àn?"

"Không biết tiểu thư đây có sẵn lòng làm một bài kiểm tra thực lực để sắp xếp lớp cho phù hợp có được không?"

"Không thành vấn đề"

Hoắc Phàm có chút bất ngờ khi Thánh Y đồng ý nhanh như vậy, mới đầu lúc Lạc Quân giới thiệu ông cảm thấy không chút thiện cảm với cô bé này. Nhờ ba mình xin vào học viện Vân Khải mà không đi thi chính thức, như vậy khác gì đi cửa sau?

Dù học viện của ông là dành cho quý tộc học nhưng bọn họ đều là kiểm tra qua thực lực, đủ tiêu chuẩn rồi mới bước vào học này. Còn những học viên khác dù không có gia thế nhưng họ cũng có được trí tuệ thông minh. Còn vị tiểu thư này..

Đối với Lạc Gia, Hoắc Phàm chỉ có thiện cảm với Lăng Quỳnh Đan và Lạc Từ Dật, cũng nhờ một phần thiện cảm này nên ông mới đồng ý với Lạc Quân. Nhưng cũng không thể để các học viên khác cảm thấy ông thiên vị nên đành phải kiểm tra thực lực của Thánh Y theo thông lệ.

...

Một giờ trôi qua.

"Em muốn nộp bài"

"Em chắc chứ? Vẫn còn rất nhiều thời gian mà"

"Em đã làm xong rồi"

"Vậy được, em ngồi đợi một chút, kết quả sẽ có liền thôi"

Nói rồi vị giám thị thu dọn đồ đạc bước ra ngoài.

"Haizzz..."

Thánh Y thật muốn đi ngủ, người ta nói rất đúng: vận dụng trí óc là mệt nhất. Nhưng rất may mắn là các câu hỏi đều nằm trong phạm vi cô có thể trả lời được nên không phải lo về kết quả thứ hạng.

...

"Tốt! Tốt!"

Hoắc Phàm nhìn Thánh Y không chớp mắt, liên tục hô tốt. Ông không ngờ cô bé này lại có thể trả lời gần đúng các câu hỏi khó mà chỉ trong thời gian một giờ đồng hồ.

Từ xưa đến nay chỉ có hai người có thể đạt điểm tối đa, một trong hai người đó chính là Lam Khuynh! Hắn là một huyền thoại sống trong học viện Văn Khái này. Mà bây giờ, lại có một người có thể đạt điểm gần giống như hai người kia, đây quả là chuyện vui nhất năm nay!

"Lạc tiểu.. Không không, là Lạc học viên mới phải, em..em được xếp vào lớp..."

Hoắc Phàm giọng nói run run, không dấu được sự vui mừng và hạnh phúc trên mặt. Sẵn tiện ông lấy trong ngăn bàn ra một chiếc hộp được đính hồng ngọc rất xinh xắn, mở ra, trong đó là một chiếc huy hiệu hình tia chớp màu đen, sắc sảo và huyền bí.

"Đây.. Đây là huy hiệu của em"

Tiếp nhận huy hiệu từ Hoắc Phàm, Thánh Y khó hiểu, Hoắc hiệu trưởng trầm tĩnh lúc này đâu rồi?

...

Theo lời chỉ dẫn của Hoắc Phàm, Thánh Y đi dọc theo hành lang vắng lặng, tiếng giày va chạm với mặt đất tạo nên những âm thanh nặng nề.

Đến tận cùng của dãy, cô cuối cùng cũng thấy được một lớp học nhưng trước lớp đó những bóng đèn lúc chớp lúc tắt, có âm thanh rè rè. Cửa sổ phòng đó cũng đã bị nứt ra gần hết, chỉ sợ nếu bị va chạm mạnh một lần nữa thì sẽ vỡ ngay.

Lớp học cách âm rất tốt nên không nghe được gì nhưng thông qua lớp cửa sổ nứt vỡ, Thánh Y nhìn thấy được một vài bóng hình đang ngồi trong đó, chắc là đang học.

Đeo huy hiệu lên áo, cô chuẩn bị bước vào nhưng chợt nhận ra dưới chân mình có gì đó. Cúi người xuống xem, ra là bảng tên của lớp.

Gắn lại vào tường, Thánh Y bước vào lớp, nếu để ý sẽ thấy được khoé môi cô đang cong lên, lúc ẩn lúc hiện.

Trên tường, bảng tên vừa được gắn lại hiện lên một hàng chữ ngay ngắn...

Special Class.

#Hết chương 22:))

P/s:

-Các nàng có thắc mắc nam nhân đã chiếm tiện nghi của Thánh Y là ai không?

-Ta có cảm giác như mình đang cho Thánh Y học ở một học viện ma ☐☐☐

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Loạn

Cánh cửa vừa mở ra, một vật thể lạ không xác định được liền bay tới nhắm hướng thân ảnh sắp bước vào lớp.

Nhưng rất tiếc, người kia nhanh chóng tránh được, phản ứng rất linh hoạt và dễ dàng.

"Ha ha, ném hụt rồi!"

"Hừ"

Thánh Y vuốt mũi, xem ra đời sống sau này của cô không được yên bình rồi. Lại nhìn viên phấn mà mình vừa tránh được, bây giờ đang yên vị nằm trên tường, nửa phần được cố định ở bên trong, cô cảm thấy việc mình bị huấn luyện cũng có ích.

Thánh Y vừa bước vào lớp, bao lời trầm trồ, tán dương liên tục vang lên.

"Oa! Mỹ nhân"

"Còn đẹp hơn cả bạch liên hoa kia"

"Cực phẩm! Cực phẩm!"

...

Đảo mắt một vòng quanh lớp học, trong lớp chỉ có khoảng chín người, bảy nam và hai nữ. Ai cũng thuộc dạng muốn sắc liền có sắc, đặc biệt bên trái áo vest của họ đều có huy hiệu hình tia chớp giống cô.

Thánh Y bước đến giữa lớp, thân thiện nhưng không kém phần tao nhã nói:

"Chào các bạn. Tôi là học sinh mới - Lạc Thánh Y."

Đối với một lớp học không bình thường như Special Class, Thánh Y tỏ ra thập phần bình tĩnh quan sát bọn họ, nhưng trong lòng cô lại hiểu kỳ với tài năng của mỗi người. Trong khoảng thời gian ở học viện Vân Khai sắp tới, nhiệm vụ của Thánh Y chỉ là tìm hiểu và tiếp cận Lam Khuynh. Những tưởng sẽ buồn chán, ai ngờ lại phát hiện một lớp học đặc biệt thế này.

Sau màn giới thiệu, các thành viên trong lớp chỉ liếc mắt một chút, sau đó liền tiếp tục làm công việc của mình, không mấy may quan tâm chút nào.

Thánh Y cũng không tức giận, cô đi dọc theo dãy bàn liền nhìn thấy bàn trống ở gần cuối lớp, trong lòng liền quyết định ngồi ở đó.

Tuy vậy, trên đường lại có một số kẻ cứ nhây nhây, muốn tiếp tục chơi xấu, cô chỉ có thể thờ dài.

Tiêu biểu là khi Thánh Y sắp đến chỗ ngồi, một đôi chân của ai đó nhanh chóng duỗi ra và...

"Á..á.."

Ai đó vừa ôm chân vừa la lên gây chú ý đến các thành viên khác trong lớp, bọn họ đều nhìn cô bằng ánh mắt có chứa lời nhắn: Bảo trọng.

Bảo trọng?

Thánh Y liền nhìn kĩ ai đó hơn, là một người con trai cũng trạc tuổi cô, mái tóc đen mịn như tơ, sở hữu gương mặt tuấn tú bất phàm. Đặc biệt là đôi mắt phượng xé lên, nhìn ma mị vô cùng.

Chẳng lẽ là bảo cô đề phòng tên này trong thời gian sắp tới? Nhìn cậu ta có vẻ thuộc dạng được nuông chiều từ nhỏ, chưa ai dám làm trái ý nên khi Thánh Y không thương tiếc mà giẫm lên chân cậu khiến trong đôi mắt phượng kia tràn ngập sự khó tin cùng giận dữ.

Cậu ta nhìn Thánh Y chăm chăm, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ tên kia, chưa ai dám đối xử với cậu ta như vậy. Ngay cả các thành viên trong Dark cũng dung túng cho hành vi của cậu nên dần dần không ai dám đụng đến cậu ta.

Vậy mà bây giờ chỉ là một học sinh mới mà cũng dám giẫm lên chân cậu ta?

Hay là vị học sinh này đang trả thù lúc nãy cậu ném phấn vào cô ta? Chắc là vậy.

Nghĩ như thế, cậu ta lập tức ôm chân đau mà đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Thánh Y:

"Cô biết tôi là ai không mà dám làm như vậy?"

"Cậu là ai?"

Thánh Y nhìn qua hành động của cậu ta liền chắc chắn những suy đoán của cô là đúng, cậu ta lần đầu ném quả đáng nên không kiềm được sự tức giận. Cô đảo mắt một vòng quanh lớp, các thành viên khác đều có một bộ dáng đang xem kịch vui.

Hào! Đã có người xem, cô sẽ diễn hết sức mình!

Cậu ta nghe Thánh Y hỏi lại, mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng hùng hồn trả lời:

"Bỏn thiếu gia tên là Bạch Hàn Vũ, là người thừa kế của Bạch thị tập đoàn. Sao, đã nghe qua chưa?"

"Chưa nghe qua."

Thánh Y nhìn Bạch Hàn Vũ, môi đào khẽ cong, tựa tiểu phi tiểu.

"Cái gì mà chưa nghe qua! Gạt người! Gạt người! Bạch thị vốn nằm trong top mười mà sao cô lại không biết. Vậy nói đi, cô là ai?"

Bạch Hàn Vũ ngày càng tức giận, giọng càng lớn, đẩy lần đầu tiên có người dám ở trước mặt cậu nói như vậy.

Thánh Y đã yên vị trong vị trí của mình, cô ngược nhìn cậu ta:

"Chẳng phải tôi đã giới thiệu rồi sao? Nếu cậu không nghe thì đừng hỏi lại tôi"

Đến đây Bạch Hàn Vũ có chút đỏ mặt, quả thật cậu ta không chú ý phần giới thiệu lúc nãy của Thánh Y. Cậu ta á khẩu, một lúc cũng không nói được gì.

Bạch Hàn Vũ bỗng nghĩ, cô gái này rất giống tên đáng ghét kia về mặt bất nạt cậu. Và không chỉ một mình cậu ta nghĩ như vậy mà tất cả thành viên của S.C (Special Class) đang có mặt tại đây đều có chung một suy nghĩ như vậy. Từ phong thái, hành động cho đến biểu cảm trên gương mặt đều rất giống một người.

Một huyền thoại sống của học viện Vân Khải nhiều năm nay, người đó là Lam Khuynh. Ai ai cũng ngưỡng mộ về tài năng của hấn.

Lam thiếu là người lãnh đạo duy nhất của S.C, đồng thời cũng là hội trưởng hội học sinh của học viện Vân Khải, ta có thể gọi hấn bằng bốn từ: "Nhân vật công chúng" a...

Trong phút chốc, mọi người đều nhìn Thánh Y bằng ánh mắt thú vị, tò mò và đầy phức tạp.

#Hết chương 23:))

P/s: **Chương muộn:> Sắp thi nên có thể lịch đăng sẽ không đều đặn như trước:)))**

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiểu di đáng sợ

"Thôi được rồi, chúng ta đừng để cho thành viên mới khó xử chứ."

Lúc này, một thành viên nam trong lớp lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng đến quỷ dị này. Mọi người theo đó cũng thu hồi ánh mắt sẫm soi của mình. Thấy vậy, thành viên nam đó nói tiếp:

"Mọi người cũng giới thiệu về mình đi chứ? Tôi trước tiên."

Thành viên nam đó hướng Thánh Y nở nụ cười xã giao sau đó liền giới thiệu:

"Chào thành viên mới, tôi gọi Tề Lỗi, hân hạnh được làm quen với bạn"

Khóe môi Thánh Y khẽ cười như có như không gật đầu, ngụ ý đáp lại lời chào.

Thấy Tề Lỗi giới thiệu xong, mọi người trong lớp cũng lần lượt làm quen.

"Chào Thánh Y, mình là Trịnh Lâm"

"Chào, mình là Trác Phàm"

"Hạnh ngộ, mình tên là Cố Huân"

....

Đội tất cả đều giới thiệu xong, Thánh Y liền tổng kết lại một lần.

Tề Lỗi.

Trịnh Lâm.

Trác Phàm.

Cổ Huân.

Cung Khúc.

Mặc Phi Vân.

Bạch Hàn Vũ.

Đó là bảy thành viên nam của S.C, còn lại hai thành viên nữ là:

Lăng Hạ Nhi và Cổ Hi - đồng thời cũng là em gái của Cổ Huân.

Trong lớp hiện tại có chín người, đó là còn chưa kể đến vị hội trưởng huyền thoại Lam Khuynh kia. Tuy không dám nói trước mặt nhưng trong lòng chín thành viên còn lại đều âm thầm sợ hãi Lam Khuynh Lam hội trưởng.

Thánh Y còn biết được số thành viên đầy đủ của S.C là mười hai người, hiện tại cộng thêm cả cô là mười một người, vậy là chỉ còn một chiếc ghế trống duy nhất nữa thôi. Không biết ai sẽ là người may mắn đó đây?

Sau phần giới thiệu, mọi người đều trở lại chỗ ngồi của mình mà tiếp tục công việc đang dang dở trước khi Thánh Y bước vào lớp. Duy chỉ có Bạch Hàn Vũ luôn không ngừng bắn về phía cô những ánh mắt hình viên đạn, nếu ánh mắt có thể giết người thì không biết Thánh Y đã chết bao nhiêu lần rồi.

Cô cũng mặc kệ cậu, dù gì thì cũng không mất miếng thịt nào, quan tâm làm chi cho mệt.

Bỗng chiếc ghế trống bên cạnh có người ngồi xuống, Thánh Y theo phản xạ nhìn qua, ra là Lăng Hạ Nhi.

"Minh xin được giới thiệu lại lần nữa, mình gọi là Lăng Hạ Nhi."

Lăng Hạ Nhi rất tự nhiên khoác tay lên vai Thánh Y, người cũng dựa gần hơn một chút mà mặc không đổi sắc chút nào. Đây gọi là...hào sảng? Cô lục lọi nửa ngày mới tìm ra được hai chữ này.

Thấy người Thánh Y hơi cứng lại, Lăng Hạ Nhi liền tiếp tục lấn tới đến khi dồn cô vào vách tường thì mới ngừng lại. Sau đó liền ghé vào tai cô thì thầm:

"Tiểu Y, tiểu di rất nhớ con a~"

Đầu óc Thánh Y liền "ầm" một tiếng.

Tiểu di...

Thánh Y vẫn luôn cảm giác tại sao cái tên Lăng Hạ Nhi này lại quen thuộc như vậy? Thì ra là...

Điều này phải kể đến lúc Thánh Y và Lạc Tử Dật còn nhỏ có chơi chung với vài người họ hàng, một trong số đó chính là Lăng Hạ Nhi. Theo bối phận thì cô và Lạc Tử Dật phải gọi Lăng Hạ Nhi một tiếng tiểu di vì Lăng Hạ Nhi chính là em gái của Lăng Quỳnh Đan.

Việc xưng hô cũng không có gì to tát nhưng quan trọng là Lăng Hạ Nhi luôn lấy bối phận đó để bắt hai anh em Thánh Y làm chuột bạch. Đại khái là tiểu di muốn chế thuốc mà không có người thử nghiệm, muốn nấu ăn nhưng không có ai dám nếm thử... Khi đó, vị trí của hai đứa cháu nhỏ bỗng trở nên cao hơn bao giờ hết trong lòng Lăng Hạ Nhi.

Thánh Y còn nhớ có lần nguyên chủ uống thuốc do tiểu di chế tạo liền vào trong nhà vệ sinh đóng cộc ở đó một ngày một đêm. Đến khi bước ra chính là một bộ dáng thân tàn ma dại.

Còn Lạc Tử Dật lại bị dụ nếm thử thức ăn do Lăng Hạ Nhi nấu thì trong đêm đó liền nhập viện do ngộ độc thực phẩm trầm trọng, phải nằm viện một tháng trời.

Từ đó về sau hai anh em Thánh Y liền tránh Lăng Hạ Nhi như tránh quỷ nhưng không hiểu tại sao vẫn là bị trúng chiêu như thường. Có thể là trộn thuốc với nước uống hằng ngày hay thổi vào trong không khí... Lúc đó không phải chỉ mình Thánh Y và Lạc Tử Dật nhập viện, mà toàn bộ Lạc Gia không ai thoát khỏi tai kiếp này.

May mắn Lạc Quân và Lăng Quỳnh Đan ra ngoài du lịch nên không xảy ra chuyện gì. Lúc bọn họ trở về liền nổi trận lôi đình đem Lăng Hạ Nhi trả về Lăng Gia, lệnh nửa năm không được đến Lạc Gia quấy phá. Nhưng chưa đến nửa năm Thánh Y liền sang Paris nên từ đó hai người không còn liên lạc với nhau nữa.

Bây giờ gặp lại, nỗi ám ảnh kinh hoàng lại bắt đầu kéo đến. Hiện tại Thánh Y đã hiểu tại sao ngay từ cái nhìn đầu tiên mà cơ thể cô lại cảnh giác với Lăng Hạ Nhi rồi.

"Tiểu di, lâu..lâu rồi không gặp, ngài có thể xích ra một chút được không.."

"Sao có thể a, tiểu di lâu rồi mới gặp con, chúng ta phải ngồi gần một chút để gắn kết tình cảm chứ"

Nói xong còn cố ý nhích lại gần hơn nữa. Như một sự ti lệ thuận, Lăng Hạ Nhi càng nhích thì mặt Thánh Y lại càng đen hơn.

Gần đó, Bạch Hân Vũ nhìn hai người bĩu môi:

"Đồng dạng là hai cái nữ nhân, ngồi gần như vậy làm gì chứ..."

#Hết chương 24:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mặc Phi Vân Bối Rối

"Rengg... Rengg... Rengg..."

Một hồi chuông vang lên inh ỏi cho biết đã đến giờ nghỉ trưa của các học viên. Khuôn viên học viện bây giờ chỉ cần liếc mắt nhìn thôi cũng sẽ thấy được cứ cách một khoảng thì sẽ có năm bảy thiếu gia, tiểu thư đi với nhau đùa giỡn.

Thánh Y ngẩng đầu dậy sau một giấc ngủ dài, khẽ cử động thân thể đã mỏi như khi ngủ lâu. Cô cũng không biết mình đã ngủ lúc nào nữa, hình như là vào tiết học thứ hai - môn hóa.

Khi đó giáo sư trên bục cứ giảng, phía dưới các thành viên S.C cứ làm việc của mình, may mắn còn có Cố Hi và Cung Khúc chịu nghe giảng, còn Tề Lỗi cũng có ý thức bật máy ghi âm, sau này có dịp hẳn sẽ nghe a, chỉ là không biết dịp đó khi nào mới tới thôi.

Ngoài ra trong lớp chỉ còn có vài thành viên, Lăng Hạ Nhi đã cầm đầu bọn Trịnh Lâm, Trác Phàm và Cố Huân đi "phá làng phá xóm". Dù lớp khá vắng nhưng giáo sư vẫn không nói gì mà vẫn tiếp tục giảng bài, không biết là không quan tâm hay không dám nói đây?

Thánh Y cũng đã hi sinh anh dũng trước "ánh sáng thần thánh" khi giảng bài của giáo sư, cô gục xuống bàn đi đánh cờ cùng Chu Công.

Đến khi cô thức dậy thì trong lớp đã không còn một ai, nghe âm thanh ồn ào bên ngoài chắc đang là giờ nghỉ trưa. Quái, sao không ai báo cô dậy?

Lúc này, cửa phòng mở ra, bốn mắt chạm nhau, cả không gian và thời gian như đứng lại.

Tiếc rằng chỉ đứng lại ba giây trong mắt một người không hiểu phong tình như Thánh Y, thấy người vào là Mặc Phi Vân, cô tiếp tục trườn người trên mặt bàn.

Nhưng ba giây đối với Thánh Y thì như ba ngàn năm ánh sáng trong lòng Mặc Phi Vân. Mỹ nhân mới ngủ dậy vẫn chưa thanh tỉnh, đôi con ngươi tràn ngập sương mù mờ ảo lại sóng sánh ánh nước như có thể khóc bất cứ lúc nào. Cơ thể không xương tựa lên mặt bàn, từng cái chớp mắt, từng cử động lại như dụ nhân phạm tội.

Ánh mắt Mặc Phi Vân dừng lại ngay bờ môi hồng nhỏ đầy mê hoặc của Thánh Y, cổ họng hần bỗng khô khốc, cả người nóng bừng, nhất là nửa người dưới kia, tưởng đến khó chịu.

Ngay lập tức, Mặc Phi Vân liền rời bỏ mỹ cảnh mà chạy đi nơi khác, hẳn không biết mình sẽ làm gì Thánh Y khi cô cứ tiếp tục bày ra mỹ vị trước mắt hần như vậy. Điều hần cần bây giờ là một bồn nước lạnh để dập tắt dục hỏa không ngừng khuấy nhiễu tâm thần mình.

Thế là trên hành lang, một bóng người chạy như bay, Mặc Phi Vân không biết hần rốt cuộc đã va vào bao nhiêu thứ nữa, chỉ biết khi đã dẹp xong "hội loạn" thì khuôn mặt anh tuấn của hần đã không còn ai nhìn ra nữa rồi.

...

Thánh Y vẫn còn ngu ngơ ngồi trong lớp. Tại sao Mặc Phi Vân lại bỏ chạy? Suy nghĩ một lát rồi cô cũng bỏ vấn đề này ra sau đầu, đối với cô, cái gì nghĩ không ra thì sẽ không nghĩ nữa.

Ngồi một mình cũng chónh chán nên cô quyết định đến canteen dành cho S.C. Canteen nằm ở lầu hai khu B, phía trên canteen của học viên bình thường. Để đến được đó thì phải đi qua con đường nhỏ ở sân sau học viện, rồi đi bằng thang máy đặc cách để đến đó.

Theo đúng bảng hướng dẫn mà Thánh Y đi đến canteen, trên đường cũng không gặp rắc rối gì, một đường liền thẳng đến lầu hai khu B. Ánh mặt cô dừng lại sau cánh cửa thang máy đã đóng, mọi người có vẻ đang rất hốt hoảng.

"A, cô gái đó đi thang máy đặc cách kia!!"

"Cô ấy có mang huy hiệu của S.C!!"

"Aaaa!! Cô ấy là thành viên mới của S.C a!!!"

Có người còn lấy điện thoại ra để quay lại nhưng rất tiếc, bóng dáng Thánh Y đã khuất sau cửa thang máy.

...

Quả nhiên, khi cô đến thì các thành viên đã có mặt đầy đủ tại canteen. Lầu hai thật sự rất rộng, có thể đi một vòng thôi cũng đã thấm mệt nhưng ở đây chỉ để một bộ bàn ghế dài duy nhất ở trung tâm, ngoài ra xung quanh cũng chỉ có sofa hay ghế đệm nhỏ để nghỉ ngơi.

Tuy từ nhỏ sống trong nhung lụa nhưng Thánh Y cũng phải thán than như vậy thật quá lãng phí!

Thấy cô bước vào Lăng Hạ Nhi liền chạy đến kéo cô đến chỗ Tề Lỗi và Trịnh Lâm nói:

"Bây giờ đã có đủ người, các cậu có dám đấu với tôi không?"

"Các cậu là con gái, đấu đấu cái gì!"

Trịnh Lâm nói.

"Con gái thì sao, nói cho cậu biết Thánh Y nhà tôi chơi rất giỏi thể thao, cậu mà đấu thì chắc chắn sẽ thua."

Lăng Hạ Nhi vẫn cố chấp đòi đấu nhưng nhân vật được nhắc đến là Thánh Y vẫn chưa biết họ đang nói về đề tài gì.

"Tiểu di, mọi người đang bàn chuyện gì vậy?"

"Tiểu Y con nói xem, tiểu di bảo cậu ta chơi bóng rổ nhưng cậu ta dám không đồng ý."

Lăng Hạ Nhi vừa nói vừa tức giận nhìn về phía Trịnh Lâm.

"Tôi không chơi, cậu nhất định sẽ thua thôi"

Trịnh Lâm lạnh nhạt trả lời.

"Cậu..."

"Sao các cậu không đồng ý cho tiểu di vui vẻ một lần?"

Thánh Y quay sang hỏi Trác Phàm.

"Thánh Y, cậu căn bản không biết, di nhỏ của cậu chơi bóng rổ rất là tệ, lần nào cũng thua, mà mỗi lần thua là cứ thử độc lên người chúng tôi, rất đáng sợ."

Trác Phàm bên cạnh thấy Thánh Y hỏi liền nói nhỏ vào tai cô.

A, ra là vậy! Thánh Y liền nhìn bọn Tề Lỗi bằng ánh mắt thông cảm, cô cũng đã từng là nạn nhân mà.

"Lần này nhất định sẽ không thua, đội tôi lần này còn có tiểu Y rất giỏi a! Tôi hứa nếu thua cũng sẽ không hạ độc các cậu."

Để chứng minh, Lăng Hạ Nhi còn giơ ba ngón tay lên trời thề thốt.

Trịnh Lâm và Trác Phàm nhìn cô (LHN) bằng ánh mắt bán tín bán nghi nhưng cuối cùng vẫn là đồng ý. Sau đó, các thành viên khác cũng tham gia và chia làm hai đội.

Trận đấu chính thức bắt đầu.

#Hết chương 25:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đồng đội như heo

Trên sàn bóng rổ, các thành viên S.C chia làm hai đội.

Đội một gồm Trịnh Lâm, Tề Lỗi, Trác Phàm, Cố Huân và Cố Hi.

Đội hai gồm Thánh Y, Lăng Hạ Nhi, Mặc Phi Vân, Cung Khúc và Bạch Hàn Vũ.

"Này Hạ Nhi, nếu có thua thì cũng đừng dưng độc lên người tôi đó"

Bạch Hàn Vũ vẫn chưa tin Lăng Hạ Nhi sẽ thắng nên cậu cố ý nhắc lại lần nữa và...

Cốp!!

"Ai ui!!"

"Cấm cậu ăn nói xui xẻo, nếu cậu còn dám nói lại lần nữa thì dù có thắng tôi cũng không bỏ qua cho cậu."

Lăng Hạ Nhi rất "yêu thương" dận dò Bạch Hàn Vũ trong khi cậu đang ôm đầu ngồi trong góc vẽ vòng tròn.

Bạch Hàn Vũ cậu chính là không sợ trời, không sợ đất nhưng trong lòng cậu còn có hai người còn đáng sợ hơn trời đất, đó chính là Lam Khuynh và Lăng Hạ Nhi.

Một người âm thầm chinh cậu, người còn lại là quang minh chính đại chinh cậu. Thật khổ mà!!

Mọi người đều tỏ vẻ đây là chuyện xảy ra thường ngày. Thánh Y cũng hiểu, một Bạch Hàn Vũ chưa hiểu hết sự đời và một Quý Bà Bà tu luyện ngàn năm thì phần thắng thuộc về ai chắc không suy nghĩ cũng biết được.

"OK, trận đấu... Bắt đầu!"

...

Một lát sau.

Kết quả, đúng như Lăng Hạ Nhi đã nói trước đó, đội Trịnh Lâm thua.

"Không thể tin được"

Tề Lỗi nhìn Thánh Y bằng ánh mắt cực kì sùng bái, hẳn là khâm phục từ chân tâm. Dù thể lực và chiều cao của nam và nữ khác nhau nhưng Thánh Y vẫn thắng được bọn họ, điều đó thể hiện tài năng của cô rõ rệt.

Những người khác dù không biểu lộ ra như Tề Lỗi nhưng cũng thông qua ánh mắt mà thấy được, họ là thua tâm phục khẩu phục. Còn về phía đội thắng tất nhiên càng vui hơn, Bạch Hàn Vũ cũng phá lệ cười với Thánh Y một lần.

"Được rồi, đội chúng tôi thua nên sẽ đãi mọi người một bữa, thế nào?"

"Hảo, quyết định như vậy đi"

Mọi người cùng đồng nhất ý kiến và tất nhiên, để làm điều đó thì phải...trón học!

Sau một hồi chơi mệt mỏi, Thánh Y định sẽ thay đồ rồi mới đi với mọi người nhưng không ngờ vừa quay đầu đã chạm ngay Mặc Phi Vân.

"A"

Cảm giác lạnh ở má phải làm cô giật mình nhưng kịp phát hiện ra đó chỉ là lon nước ngọt, cô khó hiểu nhìn Mặc Phi Vân.

"Cho cậu."

Chạm phải ánh mắt khó hiểu của Thánh Y, hắn liền trả lời.

"Cảm ơn, tôi sẽ mời cậu lon khác."

"Không cần đâu."

"Đừng ngại, mình là bạn mà."

Bạn sao? Trong đầu Mặc Phi Vân cứ quanh quẩn lời nói của Thánh Y.

"Được rồi, đi thôi, mọi người đang đợi đó."

Lời nói của cô nhanh chóng kéo Mặc Phi Vân trở lại thế giới thật.

"Ủm"

Hai người một hỏi một đáp, không khí hài hòa tươi đẹp.

Xa xa..

"Này, đừng chen lấn chứ!"

"Xuyt, các cậu im lặng đi, bị phát hiện bây giờ"

"Biết rồi, biết rồi"

"Lớp chúng ta sắp có hỉ sự rồi đây"

"Không ngờ tên Mặc Phi Vân đó lại chớp thời cơ nhanh như vậy"

"Chắc chắn, chỉ mới gặp chưa được một ngày mà đã... Giới trẻ bây giờ thật là..."

"Ồi, hỏi thế gian tình là gì?"

...

"Mọi người làm gì lâu quá vậy?"

Thánh Y khó hiểu, rõ ràng cô và Mặc Phi Vân ra cuối cùng nhưng lại là người đến sớm nhất. Vậy mọi người đi đâu?

"Tiểu Y à, không có gì đâu, chỉ là Lỗi Lỗi chuẩn bị hơi lâu nên mọi người chờ cậu ta thôi mà."

Lăng Hạ Nhi nhanh nhẩu trả lời, nếu để tên Tề Lỗi nói trước thì sẽ bại lộ hết, sao có thể để tiểu Y biết được mọi người là vì nghe trộm Thánh Y và Mặc Phi Vân nên mới đến trễ?

Nhưng người tính không bằng trời tính, Tề Lỗi mặc dù không nói trước nhưng hắn cũng có thể trả lời sau mà.

"A! Đâu có, rõ ràng là chúng ta đi..."

May mắn hắn chưa kịp nói hết nội dung chính thì đã bị đánh hội đồng bởi đồng bọn cùng nghe trộm của mình.

Lăng Hạ Nhi nhìn Tề Lỗi thờ dài, quả nhiên người xưa nói đúng:

[Không sợ kẻ thù mạnh như thần, chỉ sợ đồng bọn ngu như heo.]

Chí lý! Chí lý!

Sau đó Lăng Hạ Nhi cũng nhanh chóng đem Thánh Y đang ngỡ ngàng ra khỏi hiện trường, ở lại chỉ thêm phiền toái thôi.

Còn lại Mặc Phi Vân ở đó đầy suy ngẫm, hắn dường như đã hiểu gì đó...

Chỉ tiếc cho Tề Lỗi ngốc nghếch, cái miệng hại cái thân..

...

Đội Thánh Y ăn uống xong và về nhà thì đã gần mười hai giờ khuya. Bọn Trịnh Lâm vừa đi vì thua trận bóng rổ và cũng vì chào đón cô - thành viên thứ mười một của S.C.

Tiểu di còn muốn cô ở lại chơi thêm nhưng bọn họ ai nấy đều đã ngà say, uống nữa chắc không biết đâu là đường về. Tử lượng của Thánh Y cũng không thấp nên bị từ người này đến người kia mời uống mà cũng chỉ đỏ mặt, không có hành động quá khích nào khác chứng tỏ cô vẫn còn tỉnh táo.

Nhưng vừa vào nhà, Thánh Y chưa kịp bật đèn thì đã bị một vòng tay hữu lực kéo lấy đè lên cánh cửa gỗ làm cô nhú mảy.

Ai?

Không kịp suy nghĩ, môi đã bị chiếm lấy, điện cường cắn nuốt như muốn tàn phá tất cả.

"A!"

Người đó bỗng nhiên buông Thánh Y ra.

"Em dám cắn tôi?"

Cô không trả lời, vươn tay bật công tắc đèn gần đó. Đèn sáng bất ngờ làm Thánh Y phải nheo mắt nhưng cô vẫn nhìn thấy được, người vừa cường hôn mình là...

Phong Thương!

#Hết chương 26:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đêm không yên tĩnh

Phong Thương.

Như Thánh Y đã biết, hắn là một nam nhân ngoan tâm, ám trầm, luôn hoàn thành xuất sắc vai diễn bạch mã hoàng tử trong lòng các vị tiểu thư khuê nữ. Ngay cả lúc nổi giận hoặc thậm chí lúc giết người hắn cũng không lộ một chút sát khí nào, trên gương mặt anh tuấn đó vẫn là một nụ cười nhẹ nhàng tựa gió xuân.

Có thể nói là thu liễm đến cực điểm, hay cũng có thể nói là bàn tay ấy đã giết quá nhiều người nên đã không còn cảm thấy áy náy nữa, việc giết người tựa như là sinh hoạt thường ngày thôi.

Mà nay, nam nhân luôn biết diễn tròn vai ấy lại không một chút nào che giấu cảm xúc của mình, đôi mắt phượng ánh lên lửa giận cực đại, mày kiếm càng thêm nhú chặt nhưng lại không làm mất đi vẻ tuấn lãng.

"Em có ý thức được việc mình vừa làm không?"

Cô cư nhiên dám cắn hắn.

Phản kháng sao? Nực cười! Từ xưa có biết bao người đã chống đối, phản kháng với hắn nhưng đều đã chết. Cô cũng biết được điều đó mà còn phản kháng sao?

Hay cô nghĩ rằng Phong Thương hắn đây không dám giết cô?

Như vậy thì cô sai hoàn toàn rồi! Hắn có thể sủng cô nhưng cũng có thể giết cô nếu muốn. Cô có thể con mồi mà hắn săn lâu nhất nhưng cô sẽ không thể là người hắn yêu trọn đời, sẽ không thể khiến hắn dùng chân tâm mà đối đãi được.

"Phong Thương, tôi mới chính là người phải hỏi, anh làm gì ở nhà tôi vậy?"

Thánh Y quả thực buồn bực, buổi sáng vừa gặp nay buổi tối lại gặp tiếp. Tên nam chính này bị "thèm người" à? Buổi sáng gặp ở học viện Văn Khải thì còn có thể nói nhưng ngay cả đến nhà cô mà Phong Thương cũng cạy khóa vào được thì phải nói độ chai mặt của hắn quả thật...

"Tôi đến đây là vì nhớ em."

"Tôi tin anh mới là lạ."

"Tôi biết em sẽ không tin... Thôi được, tôi là vì muốn bàn chuyện với em."

Lòng cao ngạo sao có thể dễ hân thừa nhận rằng mình nhớ nhưng Thánh Y khi cô đã phủ nhận chuyện đó? Nữ nhân đáng giận!

Nhưng Phong Thương không thể phát tiết ra được vì hiện tại Thánh Y vẫn là "con mồi" trong mắt hắn. "Con mồi" mà hắn dùng nhiều năm để vạch kế hoạch truy bắt nên không thể nào để vụt mất được. Chỉ cần Phong Thương hắn có một cử chỉ hay hành động sai lầm thì tất nhiên "con mồi" sẽ chạy mất.

"Anh muốn bàn chuyện gì?"

Thánh Y rời bước ngồi lên ghế sofa, tự động rót cho cô và Phong Thương mỗi người một người một ly Vodka trong suốt.

Phong Thương cũng không khách khí mà ngồi xuống đối diện cô, tay cầm ly Vodka đưa lên miệng nhấp một ngụm. Sau đó nhìn Thánh Y phía đối diện vẫn chưa uống nói:

"Em cứ tự nhiên, đừng ngại"

Khóe miệng Thánh Y chột co rút, trên trán nổi đầy hắc tuyến.

Sao cô có cảm giác câu nói này quen quen nhỉ?

Dường như đó là câu nói được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác của Phong Gia thì phải? Hay là bệnh di truyền?

Độ mặt dày chỉ có hơn chứ không kém đời trước.

Dù sao cũng đã trải qua một lần, Thánh Y nhanh chóng trở lại vấn đề chính.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Phong Thương không nhanh không chậm nói ra đáp án.

"Từ bây giờ tôi sẽ sống ở đây cùng em"

Phụt!

Sau đó là một tràng ho sặc sụa.

Thật không may, Phong Thương ngồi đối diện lại là nhân vật nếm trọn tất cả số Vodka mà Thánh Y vừa phun ra. Khuôn mặt điển trai, mái tóc cùng phần áo trước ngực hắn đều ướt sũng một mảng nhưng như vậy chỉ càng làm độ quyến rũ hại nước hại dân của hắn tăng thêm nhiều phần.

"Cái gì?"

Thánh Y hỏi lại một lần nữa, không để tâm đến Phong Thương đang ướt đầm vì rượu. Trong lòng cô đang rất hả hê a... Đáng lắm, thật thống khoái!

"Tôi nghĩ em đã nghe rồi chứ."

"Không thể được."

"Không thể cũng phải thành có thể, yên tâm đi, tôi sẽ không ăn ở không đâu. Em cứ xem như tôi đang thuê nhà của em đi."

"Không thể là không thể."

Sao cô có thể sống chung với tên nam chính này chứ. Ở gần cũng đã thấy nguy hiểm nay lại nói là ở chung, tuyệt đối không thể!

"Tiểu Y, trong lúc tôi còn dụ dỗ em hãy đồng ý đi. Nếu đợi đến lúc tôi mất kiên nhẫn thì sẽ dùng đến vũ lực đó."

"Anh đánh cả phụ nữ?"

"Ai nói tôi sẽ đánh em?"

Thánh Y bỗng cảm thấy bầu không khí này thật nguy hiểm.

"Chúng ta có thể làm một số chuyện thú vị mà."

Phong Thương nhìn cô tựa tiểu phi tiểu nói. Đôi mắt phượng có thêm hai phần hắc ám, một phần dục hỏa nóng bỏng.

Thánh Y ngồi đối diện sao có thể không nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng trần trụi đó? Trong lòng cô thầm mắng hai tiếng "hỗn đản"!

"Được được, tôi đồng ý là được chứ gì."

"Ngao lăm tiểu Y."

Cô thầm ớn lạnh vì câu nói này của Phong Thương.

Vấn đề đã được giải quyết, Phong Thương không tiếp tục ngồi nữa mà đứng dậy đi về phía chiếc va li gần đó, lấy một bộ quần áo mới sau đó bước vào phòng tắm rửa đi dấu vết của Thánh Y.

Cô cũng không quan tâm đến hần nữa, trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Vậy là, mối quan hệ giữa hai người đã mở sang một trang mới. Từ nam chính - nữ phụ đối nghịch chuyển sang người thuê phòng - chủ nhà.

Đêm yên bình cứ tưởng sẽ như vậy kết thúc nhưng không phải, có một người vẫn đang nuôi ý định sẽ trừng phạt một người còn lại nên đêm nay, ắt sẽ loạn.

Chỉ có thể nói hai từ: Bảo trọng.

#Hết chương 27:))))

P/s:

-Kịch tình bắt đầu trở nên hấp dẫn nha. Nếu có thể các bạn hãy xem thử truyện "Chân Ái" của Gray nha rồi góp ý giúp dùm (lần đầu viết trọng sinh + 1/1).

♣ Kết, xin cảm ơn rất nhiều ♣

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tê tâm liệt phế

Đêm.

Do tác dụng của rượu, Thánh Y ngủ say một giấc đến gần sáng mà không có mộng gì. Cũng vì tác dụng của rượu khiến cô lơ là cảnh giác, không phòng bị chút nào nên mới để con sói nào đó bẻ khóa chui đến tận giường của mình.

Phong Thương một đường lén lút đến bên giường, nhẹ nhàng vén chăn nằm xuống bên cạnh. Hần vươn tay ôm Thánh Y vào lòng, chậm rãi nghe nhịp tim của cô. Đôi tay có nhiều vết chai vì tập luyện bắn súng giờ đây đang khẽ vuốt ve từng đường nét trên gương mặt tuyết luân. Từ mái tóc đen mượt mà đến đôi mày, hàng mi cong vút, rồi đến chiếc mũi cao thon nhỏ và đôi môi hồng bị thương lúc nãy. Tất cả đều khiến hần tham luyện không thôi!

Hơn nữa, từ góc nhìn này hần có thể nhìn thấy được cảnh xuân động lòng người sau lớp áo kia. Haizz, Phong Thương hần cũng là nam nhân, cũng có dục vọng của bản thân, đồng thời cũng lâu rồi chưa chạm qua nữ nhân nên đôi tay có chút không tiết chế được, từ từ đi xuống phía dưới...

Nhưng ngay lúc này, hần chợt nhớ đến thông tin vừa được báo khi nãy. Thoáng chốc mọi dục vọng đều tan biến, thay vào đó là lửa giận ngập trời. Đôi tay đang ôm Thánh Y bỗng nhiên siết chặt, đem lại cảm giác đau đớn cho người trong lòng.

"Ừm"

Âm thanh kiều mị mang theo hơi hương say ngủ khàn khàn, đôi mắt đang nhắm chặt bỗng hé mở, cho thấy bên trong tràn ngập hơi nước, vành mắt có chút đỏ càng thêm mị hoặc chứng sinh. Tất nhiên trong đó có cả nam nhân đối diện - Phong Thương.

Thánh Y khẽ mở mắt nhìn người đang ôm mình đến đâu kia, sau đó như chợt nghĩ đến điều gì, liền ôm lấy Phong Thương, tìm một chỗ ấm áp trong lòng hần sau đó khép mắt an nhiên ngủ tiếp.

Phong Thương không biết nên diễn tả cảm xúc trong lòng mình như thế nào, mới phút trước còn giận chết nữ nhân này, nay chỉ vì một cái ôm của cô mà vui sướng không thôi, lửa giận cũng vơi hơn phần nửa.

Khi này hắn thấy được trong mắt Thánh Y có chứa một tia ôn nhu chân thành hiếm có khi nhìn thấy hắn, cô còn chủ động ôm lấy hắn mà không chút đề phòng như bình thường. Phải chăng cô tin tưởng hắn?

Cảm giác hồi hộp này làm cho Phong Thương lo lắng không thôi, sợ nó sẽ biến mất, sợ nó sẽ chỉ là mơ... Hắn sợ mình sẽ từ thiên đường rơi xuống địa ngục khi tỉnh giấc, cảm giác đó chắc chắn không ai thích cho được, huống chi là hắn!

Nhưng không may cho hắn, đây mặc dù không phải là mơ, nhưng hiện thực này so với mơ càng thêm thống khổ vạn phần. Nếu có thể hắn ước gì mình chỉ đang mơ ngay sau phút giây ấy, phút giây mà người con gái trong lòng hắn khẽ gọi ôn nhu:

"Lãnh Tuyết..."

Cả người Phong Thương trong nháy mắt liền cứng đờ. Không phải gọi tên hắn mà là tên của một người khác...

Vậy ra ôn nhu khi này không phải dành cho hắn sao?

Sự tin tưởng của cô không phải dành cho hắn sao?

Hóa ra, hắn đã lầm.

Là hắn tự đa tình.

Bao nhiêu năm qua những hành động bài xích cự tuyệt của Thánh Y hắn đều thấy, những điều đó có cái nào không là thật?

Cô chán ghét hắn như vậy thì có thể ôn nhu với hắn, giao sự tin tưởng cho hắn sao?

Bởi vì thần trí nửa tỉnh nửa mê nên nhận lầm người, nên đã vô tình làm tổn thương một người mà em không hề hay biết. Tiểu Y, em giỏi lắm, ngay cả lúc say mà cũng không ngừng phản kháng tôi sao? Em chán ghét tôi đến như vậy à?

Tâm trí Phong Thương lúc này đã không còn suy nghĩ gì nữa, hắn chỉ quan tâm con tim đang nội thương của mình, bị thương vì hành động vô ý của một ai đó...

Đứng dậy ra khỏi phòng Thánh Y, ở lại chỉ làm hắn thêm thống khổ mà thôi. Ngồi trên sofa, Phong Thương tự rót cho mình một ly Vodka cay nồng...

Khi buồn thì người ta sẽ tìm đến cồn, mượn cồn để quên đi những điều không vui, là mượn rượu để giải sầu. Chỉ một lát sau, chai Vodka đã cạn sạch, Phong Thương lại lấy thêm một chai nữa tiếp tục uống...

Kì lạ là càng uống hắn càng cảm thấy tỉnh táo, những vết thương trong lòng giống như càng khắc sâu vào tim hắn, từng nét từng nét một hạ xuống làm hắn không thể nào quên được chuyện đó.

Cũng nhờ sự tỉnh táo đến kì lạ đó mà Phong Thương bỗng ngộ ra một điều, điều mà hắn đã cất giấu tận sâu trong tâm hồn kia, ngay cả chính bản thân hắn cũng không ngờ...

Nhưng từ xưa đến nay Phong Thương không biết trốn tránh là gì, ngày trước khi chưa biết thì hắn chỉ xem đây là trò chơi, bây giờ biết rồi thì hắn càng thêm yêu thương và trân trọng, sẽ không để vụt mất.

Hắn biết được.

Hắn cư nhiên...

Thích.

Phải, chính là thích.

Hắn thích Thánh Y, thích người mà hắn xem là con mồi, người ba lần bảy lượt bài xích hắn, người đã làm hắn thấu hiểu cảm giác đau đến tê tâm liệt phế là như thế nào.

Hắn thích từng cử chỉ, hành động, lời nói của cô, thích tất cả mọi thứ, ngay cả khi Thánh Y tổn thương hắn thì hắn vẫn thích..

Vì thích, nên phải cố gắng hơn nữa, phải bảo vệ cô, quan tâm cô, cho cô hạnh phúc, từng bước đi vào tâm của cô.

Phượng mâu khẽ lóe lên điểm sáng, hắn nhớ cha hắn - Phong Ngôn đã từng dạy rằng:

"Thứ gì không phải là của mình thì giành giật riết nó cũng sẽ là của mình..."

#Hết chương 28:))

P/s:

-Thấy tội anh Thương quá □ Có ai giống Gray không?

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phong thương truy thê

Thánh Y tỉnh dậy trong hương thơm thoang thoảng của thức ăn, say rượu một đêm đã một nhưng một hơn là từ tối qua đến giờ cô chưa có gì bỏ bụng. Nay mùi thức ăn thơm lừng đã đánh thức các giác quan nhanh nhạy của cô, khiến cho con sâu ngủ bò dậy từ trong chấn theo hình thức "đánh hơi".

Hé mở cửa phòng, cảnh tượng trước mắt khiến Thánh Y vẫn còn mơ mơ màng màng thanh tỉnh ngay lập tức, thậm chí cô còn dụi mắt mấy lần để nhìn kĩ hình ảnh "gây chấn động toàn cầu" trước mắt.

Nhìn qua, nhìn lại, nhìn tới, nhìn lui, nhìn trên, nhìn xuống... Đây chắc chắn là sự thật!

Thánh Y mắt chữ A, miệng chữ O nhìn Phong Thương đang...đứng bếp!

Đứng bếp! Đứng bếp! Đứng bếp!

Hai từ này không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Đường đường là Phong Tổng của Phong thị tập đoàn vậy mà lại xuống bếp nấu ăn. Hình ảnh này thật... Khiến người khác hoảng sợ!

Dường như nhận ra Thánh Y đã tỉnh giấc, Phong Thương liền xoay chân quay về phía cô, nở nụ cười ấm áp tựa gió xuân.

"Em dậy rồi à? Mau rửa mặt đi rồi lại đây ăn sáng nào"

Phong Thương cũng không ngờ có một ngày hắn lại có thể dịu dàng với một nữ nhân như thế. Quả nhiên sức mạnh của tình yêu là vô cùng lớn!

"Anh đang làm gì vậy?"

Thánh Y nhìn Phong Thương bằng ánh mắt đầy sự nghi ngờ, hàm ý như muốn biểu đạt rằng:

"Hãy nói với tôi là anh chỉ đang cosplay thôi đi, buổi sáng mà đã hù dọa nhau như vậy rồi, tôi hứa sẽ không lấy tiền thuê phòng nên anh hãy bỏ ngay phụ kiện cosplay - tạp dề ren hồng đó ra ngay đi..."

Dường như hiểu được tâm ý của cô, Phong Thương liền cúi tạp dề ra để sang một bên rồi sau đó đi về phía cô.

Khi chỉ còn cách nhau hai bước chân, hắn dừng lại.

"Còn phát nổ ở đây làm gì? Chẳng lẽ vì sự an toàn của tôi sao?"

Bản chất ảo tưởng sức mạnh dù trước người mình yêu vẫn không thay đổi gì cả.

"Mơ tưởng."

Thánh Y ném cho Phong Thương một ánh mắt khinh bỉ lộ liễu sau đó xoay người trở lại phòng vệ sinh cá nhân, bỏ lại Phong Thương đứng đó nhìn theo đến khi cô đóng cửa.

Dù sao cô cũng đói bụng rồi.

...

Trên bàn ăn.

Mặc dù rất đói bụng nhưng Thánh Y vẫn chưa động đũa, đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào những món ăn trước mặt. Hình dáng bắt mắt, hương thơm

ngây ngất và cách bày trí cũng rất tỉ mỉ, khéo léo. Nếu là bình thường thì Thánh Y chắc chắn sẽ cầm đũa lên và ăn ngay lập tức nhưng hoàn cảnh bây giờ chẳng bình thường chút nào...

Những món ăn thơm ngon này là Phong Thương nấu sao?

Đánh chết cô cũng không tin!

Quý công tử quanh năm suốt tháng hay tay không dính xuân thủy mà lại có thể tạo ra những sản phẩm mang tính nghệ thuật cao này?

Vậy chỉ còn có một kết luận...

"Này Phong Thương."

"Hửm?"

Phong Thương nhấp một ngụm nhỏ coffee trong tách, chờ đợi Thánh Y nói tiếp.

"Những món này...anh..."

"Không phải tôi nấu."

Mặc dù cô chưa nói hết câu nhưng Phong Thương đã biết ngay cô muốn hỏi gì, dù sao cô và hắn quen biết đã lâu, tất nhiên cô sẽ biết những món này không phải do hắn nấu.

Ban này hắn đứng bếp chỉ là vì muốn thử thái rau thôi, còn những món ăn bắt mắt kia là hắn cho người chuẩn bị từ sớm nhằm gây bất ngờ với Thánh Y. Nhưng xem ra cô không bất ngờ chút nào mà lại còn cảm thấy sợ nếu "lỡ" như đó là do hắn làm.

Nhưng không sao, hôm nay Phong Thương hắn chưa nấu được thì sẽ học, học đến khi chỉ là do hắn làm thì Thánh Y mới ăn, hắn sẽ phục vụ mọi nhu cầu ăn uống của cô nếu cô cần.

Suốt đời suốt kiếp này.

Vì trong tâm trí Phong Tổng hiện tại chỉ có kế hoạch truy thê gian nan nên hắn không nhìn thấy được trong đôi mắt Thánh Y ánh lên sự vui mừng khi biết tin đó không phải do hắn nấu, ai biết được tay nghề của Phong Tổng ra sao.

Cô bắt đầu động đũa, thử từng món một trên bàn.

"Ừm... Ngon lắm"

"Vậy sao, em cứ ăn tiếp đi, nếu hết đã có tôi lo."

Phong Thương sùng nịnh nhìn Thánh Y, trong mắt là vô vàn nhu tình tựa hải. Hắn phải vỗ béo cô mới được a, cô như hiện tại thật sự quá..."mỏng".

Đáng tiếc, với một người không hiểu phong tình như Thánh Y thì không hiểu được tâm ý của Phong Thương, cô lại nghĩ rằng hắn đang cố tình đem thức ăn ra dụ cô béo lên.

Hậu quả một: cô sẽ mất đi dáng người thon thả hiện tại, suy ra sẽ bị mọi người chê cười.

Hậu quả hai: lỡ hắn bỏ gì vào trong thức ăn mà cô không biết thì nguy to!

Và còn hậu quả thứ n mà tác giả chưa liệt kê ra...

Nói chung hiện tại trong mắt Thánh Y ấn tượng về Phong Thương lại kém đi một phần, cô ăn vài miếng xong lại buông đũa, âm mưu phá hỏng kế hoạch xấu xa của Phong Tổng.

"Sao lại không ăn nữa?"

"Tôi no rồi, anh cứ tiếp tục ăn đi."

Nói xong cô quay về phòng chuẩn bị đến học viện Vân Khai.

Phong Thương vẫn yên vị tại đó, ánh mắt hiện lên tia tính toán, cô lại ăn ít như thế, vậy hắn phải dùng biện pháp khác tích cực hơn rồi.

Nhưng đáng tiếc, dù hắn tích cực cỡ nào thì trong tâm trí Thánh Y hắn vẫn mang thân phận nam chính - người sau này sẽ phản bội cô chạy theo nữ chủ nên Thánh Y đã tự nhắc với mình rằng không được động tâm với bất kỳ nam chủ nào.

Phong Thương tất nhiên không biết điều đó, hắn cũng không biết rằng kế hoạch truy thê của hắn bước đầu đã phá sản.

#Hết chương 29:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Như đã từng quen

Chạy khỏi Phong Thương, Thánh Y đi bộ đến học viện Vân Khai, song, cô cảm thấy hôm nay có điểm khác.

Ngày hôm qua, ánh mắt mọi người nhìn cô đều tràn ngập sự say mê, kinh diễm và cảm thán trước nhan sắc tuyệt mỹ của cô.

Nhưng hôm nay, lẫn trong các ánh mắt trên còn có sự hâm mộ, cuồng nhiệt và hào quang lấp lánh đầy trời.

Đặc biệt, giữa muôn vàn ánh mắt kia Thánh Y còn cảm nhận rõ ràng được sự ghen tị nồng đậm từ một hướng nào đó nhưng do người đó đứng lẫn trong đoàn người nên cô không biết đó là ai.

Và cũng rất nhanh, sự ghen tị đó tiêu thất như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Che giấu thật hảo a!

Thánh Y cũng không quan tâm đến điều đó nữa, xoay gót hướng S.C mà đi.

Bất ngờ là cô đi đến đâu, các học viên nơi đó đều dạt ra thành hai hàng nhường lối cho cô.

Chuyện gì đây?

Thắc mắc thì phải hỏi, Thánh Y liền kéo tay một nam sinh gần đó hỏi rõ:

"Các cậu đang làm gì vậy?"

Cậu nam sinh đó không trả lời chỉ chăm chăm nhìn vào cánh tay Thánh Y đang nắm áo cậu ta, đôi mắt rung rung chảy xuống từng giọt lệ.

Trán cô liền xuất hiện ba vạch hắc tuyến, chuyện gì đây trời?

Cô rõ ràng chỉ kéo áo người ta thôi mà!

Như để hòa hoãn tình hình, Thánh Y liền đưa cho cậu nam sinh đó chiếc khăn để lau nước mắt. Không ngờ cậu ta nhận khăn xong còn khóc nhiều hơn nữa, ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt cuồng nhiệt không gì sánh được.

Đồng thời, cô cảm nhận được bầu không khí xung quanh đang ngày càng giảm xuống kể từ khi cô kéo áo cậu nam sinh kia và có xu hướng ngày càng tăng cao, đã vậy còn ản ản sát khí.

Cả người Thánh Y liền trở nên căng thẳng, ánh mắt sắc bén đánh giá xung quanh để định vị đối tượng và trong vô thức, cánh tay đang nắm áo cậu nam sinh kia đã buông xuống.

Ngay lập tức, bầu không khí trở lại bình thường, sát khí cũng biến mất theo.

Thánh Y nghĩ, dường như cô đã hiểu được gì đó...

Để chứng minh suy nghĩ của mình là đúng, cô lại một lần nắm áo cậu nam sinh trước mặt, quả nhiên nhiệt độ trở nên lạnh đi và sát khí từ bốn phương tám hướng đều nổi lên hướng về phía cậu nam sinh đang khóc đến lê hoa đài vũ kia.

Rốt cuộc là sao vậy?

Đáng tiếc, chủ nhân của câu chuyện vẫn không biết rằng tất cả mọi việc đều bắt nguồn từ những hành động vô ý của cô mà ra cả.

Lúc này, bỗng từ trong đoàn người có một nữ sinh chạy ra đứng trước mặt Thánh Y, trên tay nữ sinh đó còn cầm theo một thùng carton loại vừa và nói:

"Minh...minh thuộc lớp.. 10A3, đây..đây là thư của...của toàn bộ lớp..lớp mình. Mong..bạn nhận cho!"

Vừa dứt câu nữ sinh đó liền cúi người chín mươi độ chào cô, đặt thùng carton lại và bỏ chạy mất hút giữa đoàn người.

Thư của lớp 10A3 sao lại đưa cô đây?

Thánh Y nhận ra từ sáng đến giờ cô đã thắc mắc rất nhiều lần những xung quanh.

Sát thủ không nên hữu tình.

Nhưng không để cô suy nghĩ nhiều, mọi học viên khác có tấm gương của nữ sinh kia liền mạnh dạn chạy đến đưa thư và quà cho Thánh Y.

Thế như chẻ tre, vô cùng đáng sợ.

...

Nửa tiếng sau.

[Xoạt]

Âm thanh kéo cửa vang lên.

Mọi thành viên trong lớp lẫn vị giáo sư đang giảng trên bục đều dừng ngay công việc của mình lại để nhìn thân ảnh vừa bước vào lớp.

Quần áo xóc xếch, tóc hơi rối, trán đầy mồ hôi khiến cho Thánh Y nhìn qua vô cùng... Lôi thôi.

"A a! Đại minh tinh của chúng ta đến rồi kìa mọi người."

Không đoán cũng biết, người có thể nói câu châm chọc Thánh Y trong lớp S.C chỉ có mỗi mình kẻ đáng ghét Bạch Hàn Vũ mà thôi.

"Im đi."

"Đại minh tinh nổi giận rồi sao?"

Ai đó tiếp tục châm chọc.

"Tôi cho cậu ba giây."

Từ Phong Thuong cho đến đám nam nữ sinh không biết lý do cứ bám theo cô kia và bây giờ là tên Bạch Hàn Vũ không biết sống chết chọc giận cô này.

Xem ra cô phải dùng đến biện pháp mạnh rồi!

"Một."

"A có người nổi giận rồi kìa!"

"Hai."

"Cô làm gì được tôi?"

"Ba."

"Cô..."

Chưa kịp nói hết câu, đã có một người nhanh hơn Bạch Hàn Vũ cắt đứt lời nói của cậu.

[Pặc. Rầm]

Một đòn ngay cổ khiến Bạch Hàn Vũ ngất xỉu ngay tức khắc, ngã ra chiếc bàn trước mặt tạo nên âm thanh vang dội toàn lớp.

Quác quác quác...

Lớp học đã im lặng từ khi Thánh Y bắt đầu đếm nên âm thanh đó đã đánh một đòn sâu thẳm vào tâm trí mỗi người.

"Ồi thần linh ơi... "

Không ai ngờ rằng Thánh Y sẽ dùng bạo lực với Bạch Hàn Vũ, dù sao ấn tượng về cô ngày hôm qua cũng rất tốt.

Giữa lúc bầu không khí đang ngưng đọng, ngoài cửa vọng vào âm thanh của một người:

"Là ai đụng đến Vũ Vũ?"

Giọng nói lạnh lùng, uy nghiêm đến đáng sợ.

Người tới là một nam nhân dung mạo như tranh vẽ, bao quanh người hắn là khí chất ôn nhu, ấm áp khiến mọi người đều yêu thích nhưng đôi mắt kia lại tương phản với khí chất của hắn, một đôi mắt âm trầm, lạnh lẽo và đầy hắc ám.

Theo tư liệu mà Lạc Quân cung cấp, Thánh Y biết được người này chính là Lam Khuynh, hội trưởng hội học sinh của học viện Vân Khai và đồng thời cũng là độc tử của Thủ Tướng đương nhiệm Lam Hải.

Thân thể hiển hách biết bao!

Trong lúc Thánh Y đánh giá Lam Khuynh thì hắn cũng đang phân tích thân phận của cô.

Thành viên mới của S.C, đại tiểu thư của Lạc Gia vừa từ Pháp trở về sau sáu năm du học và là người thứ ba đạt điểm tuyệt đối trong bài kiểm tra của S.C.

Đó là toàn bộ tư liệu hắn sở hữu về cô gái trước mắt này.

Nhưng tại sao đây là lần đầu gặp gỡ mà hắn lại đối với Thánh Y có cảm giác rất thân thiết. Đó không phải loại tình cảm nam nữ mà là sự tương thông, mật thiết như những người cùng cảnh ngộ với nhau.

Đồng thời phía Thánh Y cũng có cảm giác y hệt Lam Khuynh, huyết mạch trong người cô như đang thức tỉnh kể từ khi Lam Khuynh xuất hiện.

Trong tâm trí hai người đều tự hỏi bản thân mình.

Phải chăng họ đã gặp nhau ở đâu rồi?

...

Cả hai đều không biết rằng, cuộc gặp gỡ của hai người hôm nay chính là một bước đệm to lớn cho những sóng gió về sau, khi đó mọi người đều tập trung vào một sự kiện quan trọng chấn động toàn cầu...

#Hết chương 30:))

P/s: **Tặng chương dài hơn dự kiến** cho các bạn đã an ủi Gray trong suốt tháng này qua ☐☐

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lạc Du (1)

"Là cô đụng đến Vũ Vũ?"

Lam Khuynh là người mở lời đầu tiên, dù hắn đối với Thánh Y có cảm giác khác lạ là thật nhưng hắn cũng xem nhẹ điều đó, đem loại cảm giác khác lạ ấy ném ra sau đầu.

"Phải"

Thánh Y đáp không hề do dự.

Đối với Lam Khuynh, không gì có thể quan trọng hơn an nguy của Bạch Hàn Vũ cả.

Vũ Vũ chính là vảy ngược của hắn, vậy mà hôm nay Lạc Thánh Y này lại dám làm cậu hôn mê ngã xuống bàn, cú va đập ấy như nện thẳng vào tim Lam Khuynh khiến hắn đau đớn không thôi.

Ngay lập tức hắn liền chạy đến xem vết thương cho Bạch Hàn Vũ.

Vừa nhìn thấy vết đỏ trên cổ và mặt của cậu, ý lạnh trong mắt Lam Khuynh lại càng tăng thêm vài phần.

Nhưng sức khỏe của Vũ Vũ là quan trọng nhất, hần liền bế Bạch Hàn Vũ theo kiểu công chúa chạy nhanh đến phòng y tế chuyên dụng, trước khi đi hần vẫn không quên trao cho Thánh Y ánh mắt chứa đầy hàn ý nói:

"Cô ở phòng hội trường đợi tôi, nếu Vũ Vũ có chuyện gì thì cô sẽ không thoát khỏi tội đâu."

Thánh Y nhìn theo Lam Khuynh vài giây rồi rất nhanh đem lời cảnh cáo của hần bỏ ngoài tai, hần nói thì cô phải nghe sao?

Tất nhiên là không!

Cộng thêm tâm tình đang không được tốt khi nhiều việc cứ dồn dập đến, Thánh Y chỉ muốn ngủ một giấc lấy lại tinh thần mà thôi.

Nhưng có vẻ mọi việc không theo ý cô muốn...

Lăng Hạ Nhi:

"Tiểu Y con gan thật đó, dám đối đầu với tên Lam Khuynh đáng sợ kia!"

Tề Lỗi:

"Thánh Y, cậu nhận tôi làm đệ tử đi!!!"

Trịnh Lân:

"Đại tỷ, người thật soái a!"

Vừa nói vừa đưa ngón tay cái lên.

Mặc Phi Vân dù không nói gì nhưng trong ánh mắt hần hiện lên sự lo lắng, như muốn hỏi:

"Không sao chứ?"

Thánh Y cũng âm thầm gật đầu trả lời hần.

Ngoài những người ít nói như Cố Hi, Mặc Phi Vân và Cung Khúc thể hiện bằng ánh mắt, hành động thì hầu hết tất cả các thành viên đều hỏi thăm và kính phục cô.

Thánh Y cảm thấy, hình như được người khác quan tâm cũng rất tốt đi?

"Không sao đâu, tất nhiên tôi càng không sợ Lam Khuynh."

"Cố lên!"

Tất cả mọi người đều cổ vũ cô nhưng trong mắt họ không dấu được lo lắng.

"Được rồi, mọi người có biết vì sao các học viên kia lại đuổi theo mình không?"

Thánh Y hỏi ngay thắc mắc to lớn trong lòng cô, bị vây quanh thế này thì cô cũng khó mà ngủ được nên đành làm việc khác vậy.

"Chuyện là hôm qua có phải con đã sử dụng thang máy của S.C ở khu B không tiểu Y?"

Lăng Hạ Nhi ra dáng tiểu di.

"Phải"

Có gì sai sao?

"Mấu chốt là ở đó! Con xuất hiện trước mặt công chúng với huy hiệu của S.C và sử dụng thang máy đặc cách nên các học viên nhanh chóng đoán ra thân phận của con, lo lắng khắp học viện."

"Vậy mọi người không phải đều sử dụng thang máy đặc cách kia sao?"

"Tất nhiên là không, thang máy kia mặc dù xây dựng cho S.C nhưng lại đặt ở nơi đông người nên thân phận rất nhanh sẽ bị bại lộ. Vì điều đó, Hội Đồng Chủ Tịch của học viện quyết định sẽ thiết lập một đường mới dẫn đến những khu vực thuộc về quyền lợi của S.C."

Lần này là đến lượt Cung Khúc trả lời, đây xem như là lần đầu tiên Thánh Y nhìn thấy người này cất tiếng nói, không ngờ một người kiêu ngạo như hần lại chủ động giải thích cho cô nghe.

"Vậy sao không ai nói với tôi?"

Câu trả lời chỉ có một:

"Quên."

Trần Thánh Y nổi ba vạch hắc tuyến.

"Thôi được rồi, chỉ cho tôi đường khác đi."

"Rất dễ a."

Tề Lỗi vừa trả lời vừa đi về phía cuối lớp, chạm tay lên máy xác nhận dấu vân tay và...

[Xoạt... Xoạt]

Kệ sách ở cuối lớp liền âm vào trong tường, sau đó di chuyển về bên trái để lộ ra một lối đi phía sau kệ sách.

Đã không bí mật thì thôi, một khi muốn dấu thì...

"Ok, tôi biết rồi."

Chỉ tội nghiệp cho vị giáo sư bị lãng quên trên bục giảng kia a...

...

Tại khu A lớp 12A2.

Mọi người đều đã đi ra ngoài trong giờ nghỉ trưa, trong lớp chỉ còn lại vài người đang thu dọn đồ đạc của mình.

Trong số đó có một nữ sinh nổi bật hơn ai hết với khí chất trong sáng, hồn nhiên không nhiễm bụi trần và khuôn mặt thanh thuần như điêu khắc từ bạch ngọc. Quả là một "bạch liên hoa" chính hiệu!

Một nữ sinh đến gần hỏi "bạch liên hoa" kia:

"Du Du, cậu có muốn đi ăn cùng bọn mình không?"

"Bạch liên hoa" dịu dàng cười đáp:

"Hôm nay mình thấy không khỏe nên muốn nghỉ ở trong lớp, các cậu cứ đi ăn đi."

"Hay bọn mình đưa cậu đến phòng y tế nha Du Du?"

"Không cần đâu, mình chỉ nghỉ một chút là khỏe rồi mà."

Cách nói chuyện cùng nụ cười yếu ớt trên môi "bạch liên hoa" đã phát huy đúng tác dụng của nó là chọc người thương tiếc, muốn quan tâm, bảo hộ cô ta.

Sau một hồi diễn trò, "bạch liên hoa" đã đuổi được đám nữ sinh kia đi.

Cô ta tất nhiên không vì một mối mà ở lại lớp nghỉ ngơi, cô ta còn có việc quan trọng phải làm a.

Hôm qua trong lúc vô tình cô ta đã đọc được tin tức trên diễn đàn của trường, nghe nói S.C đã có thêm một thành viên mới nên vì lòng hiếu kỳ, sáng nay cô ta cũng đứng trong đoàn người hâm mộ kia ngắm nhìn.

Quả nhiên thành viên kia còn tuyệt sắc hơn cả trong hình ảnh trên diễn đàn, cộng với khí chất cao quý kia làm cô ta ghen tỵ không thôi nên đã vô tình để lộ ánh mắt. Không người thành viên kia của S.C lại nhạy cảm như vậy, nhìn ngay về hướng của cô ta khiến cô ta hoảng sợ một phen. Nếu không phải nhanh trí thu hồi ánh mắt, có lẽ cô ta đã bị phát hiện rồi.

Qua thái độ đối với các học viên hôm nay, "bạch liên hoa" khẳng định thành viên kia của S.C là một người rất "hiền lành và dễ tiếp cận" nên cô ta quyết định sẽ đánh chủ ý từ người này.

Một khi thành công, chờ đợi cô ta chính là hào quang vạn trượng, những mối quan hệ to lớn, được trở thành thành viên của S.C và không biết chừng vị trí phụ nhân của gia tộc hàng đầu nào đó cũng sẽ thuộc về cô ta chẳng?

"Bạch liên hoa" mãi lo ảo tưởng nhưng ngờ rằng người tính không bằng trời tính, thành viên của S.C kia chính là người mà cô ta căm ghét nhất, trời sinh tương khắc và chính là người sẽ phá hủy tất cả ảo tưởng của cô ta bấy lâu nay.

Gia đình, bạn bè, tình yêu, vinh hoa phú quý, danh tiếng... Cái gì cũng đều không còn!

Chẳng phải cô ta chính là nữ chính Lạc Du sao?

#Hết chương 31:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lạc Du (2)

Tại khu B - Nhà ăn của các học viên.

Lạc Du tất nhiên là đang thực hiện việc cô ta cần làm, tiếp cận Thánh Y - thành viên "hiền lành và dễ tiếp cận" của S.C.

Vì lí do thân phận "con gái ngoan" của Lạc Chủ tịch Lạc Quân nên Lạc Du tất nhiên cũng từ đám học viên cao tầng biết được một số thông tin của S.C.

Như S.C có tổng cộng mười một thành viên, mỗi người có một sở trường và thân phận khác nhau nhưng chắc chắn, thân phận đó ta nhiên không nhỏ chút nào, phần trăm là các thiếu gia, tiểu thư của các gia tộc nằm trong top mười thành phố A thì càng lớn!

Nói đến đây thì phải kể đến mười gia tộc đó: Lãnh, Lạc, Hàn, Âu, Phong, Bạch, Tiêu, Tư, Bạc và Lăng.

Mười đại gia tộc cầm rế sâu nhất thành phố A này với hệ thống các tập đoàn to lớn nhất. Thành phố A là thành phố công nghiệp hàng đầu Z quốc, điều đó càng khẳng định sự phát triển không điểm dừng của mười đại gia tộc sau này.

Càng nghĩ Lạc Du càng thêm khoái trá, tưởng tượng đến phong quang vô hạn nếu cô ta được trở thành chính thất phu nhân của một trong mười đại gia tộc, đồng thời cô ta còn có chỗ dựa đằng sau - Lạc Gia.

Lạc Du là một người thông minh tinh ý, làm sao cô ta không nhận ra tình cảm của Âu Hạo và ánh mắt thú vị của Hàn Triệt dành cho mình chứ? Vì vậy cô ta càng phải tận dụng điều đó hơn nữa, để địa vị và kế hoạch càng thêm vững chắc, cô ta cần có chất xúc tác là trở thành thành viên của S.C.

Nếu được như vậy, kế hoạch xem như thành công bước đầu đi?

Nên hôm nay, Lạc Du bỗng có linh cảm rằng một cơ hội rất lớn sẽ đến với cô ta nên trái với lời nói ban nãy với đám nữ sinh, Lạc Du ra khỏi lớp đến nhà ăn ngay.

Quả nhiên Lạc Du không hổ danh là nữ thần thánh khiết, thuần chân của học viện Vân Khai, vừa bước vào nhà ăn cô ta đã nhận được rất nhiều ánh mắt say mê, ngưỡng mộ của các nam sinh lẫn nữ sinh. Trong lòng bọn họ, Lạc Du vừa xinh đẹp thiện lương đã vậy còn đối xử với mọi người rất tốt nữa, mặc dù là tiểu thư của Lạc Gia hùng mạnh nhưng Lạc Du không lấy đó làm kiêu, cô đối xử với mọi người như nhau kể cả những tầng lớp bị khinh thường nhất trong học viện Vân Khai này.

Nữ thần như vậy ai mà không ngưỡng mộ lẫn mê say?

Trong học viện còn có những thành phần xem Lạc Du là tín ngưỡng, thành lập Du Thần Đảng chuyên bảo vệ an toàn và sự riêng tư của nữ thần trong lòng bọn họ.

Phải nói ánh mắt bọn họ quá kém hay do Lạc Du diễn xuất quá giỏi đây?

Không ai biết được.

Lấy thức ăn rồi tìm tạm một bàn nào đó, Lạc Du âm thầm chờ đợi thời cơ theo linh cảm của cô ta.

Quả nhiên khoảng mười phút sau, một nhân vật bước vào nhà ăn khiến tất cả mọi người đều phải hít một ngụm khí lạnh.

Khuôn mặt tuyệt sắc không tì vết khiến nữ nhân nào cũng phải ghen tỵ, ba ngàn sợi tóc cứ thế tung bay, đáng yêu kiều khiến ai cũng muốn "nóng" người ngay lập tức.

Nhưng ở đây không một ai dám tiến lên bắt chuyện chào hỏi vì họ vẫn còn đang ngỡ ngàng, ai cũng tự hỏi nhân vật phong vân như vậy sao lại đến đây?

Người này không ai khác tất nhiên chính là Thánh Y - thành viên của S.C và chính là nhân vật phong vân nhất học viện Vân Khai hiện tại.

Thánh Y không quan tâm đến bọn họ, cô cần mua thức ăn cho cái người bệnh đáng ghét kia.

Tiến thẳng đến quầy, Thánh Y nói:

"Lấy cho tôi những món ăn dành cho người bệnh, nhớ tuyệt đối không được có dầu, không cay, không hành, không quá chua, không quá ngọt, không quá mặn..."

Thánh Y liền kê ra một danh sách "không" mà Bạch Hàn Vũ yêu cầu, đúng là con người này không những đáng ghét mà cũng vô cùng khó hầu hạ!

Nếu không phải vì nhiệm vụ của Lạc Quân giao cho là tiếp cận Lam Khuynh, mà Lam Khuynh lại có hành vi "bất thường" với Bạch Hàn Vũ thì còn lâu Thánh Y có mối vì tên họ Bạch kia mà đi mua thức ăn tạ lỗi!

"Bạn đang chăm sóc người bệnh sao?"

Một giọng nói nhỏ nhẹ bỗng vang lên bên cạnh Thánh Y.

Theo quán tính cô liền xoay người về phía phát ra âm thanh, người cô nhìn thấy tất nhiên chính là nữ thần Lạc Du.

Ngạc nhiên trong vài giây Thánh Y liền nhanh chóng nhớ ra người trước mặt chính là cô gái mà cô đã gặp trong trung tâm thương mại Virolan mấy tuần trước.

Lạc Du tất nhiên cũng biết cô là người đã gặp ở Virolan nên mới lấy đó làm nguyên nhân vững chắc cho hành động bắt chuyện làm quen của cô ta.

"Phải."

Thánh Y sau khi ngạc nhiên cũng trả lời cô ta.

"Chúng ta đã gặp nhau ở Virolan rồi đúng không?"

"Ừ."

Thánh Y làm sao không nhận ra cô gái trước mặt này có ý muốn làm quen nhưng cô cũng không có ý định kết thân với cô ta.

Khó ở chỗ, cô ta là bạn gái hiện tại của Hạo ca nên cô cũng không thể không bán một chút mặt mũi cho.

"Đây xem như là lần thứ hai chúng ta gặp nhau đi? Mình tự giới thiệu mình tên là Lạc Du, học lớp 12A2. Còn bạn?"

"Tôi là Lạc Song, Special Class."

"Wow... Cậu là thành viên của S.C sao? Rất vui được gặp cậu."

Vì đang vui mừng với niềm vui thành công tiếp cận Thánh Y, Lạc Du cũng chỉ nghĩ cô ta cùng "Lạc Song" cũng chỉ là vô tình trùng hợp thôi và tất nhiên, cô ta cũng không nhìn thấy được nụ cười hàm ý cùng ánh mắt trào phúng của Thánh Y.

Lạc Du.

Nữ chủ a.

Hân hạnh được gặp mặt.

Đồng dạng vì sự thú vị khi chạm mặt nữ chủ, Thánh Y cũng xem nhẹ một tia bất an khi sử dụng lại cái tên "Lạc Song" sau bao nhiêu năm bỏ quên này...

Hai nữ nhân, hai mặt trời tại thiên, trời sinh tương khắc lẫn nhau nay lại hội ngộ cùng một nơi, miệng nói nói cười cười nhưng trong lòng nghĩ gì thì...

Nữ chủ - nữ phụ chính là đời đời kiếp kiếp không thể đứng cùng một chiến tuyến với nhau.

Vấn đề đã mở, phong vân hội tụ, song phượng tranh đấu, thiên hạ ất loạn.

#Hết chương 32:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Tâm ý của anh tôi không cần (10k vote)

Một bên là nữ thần thánh thiện trong sáng, một bên là nhân vật phong vân nhất học viện Vân Khải hiện tại, hai người đứng cạnh nhau trò chuyện thật khiến người khác chói mắt không thôi!

Thật xứng với câu "kẻ tám lạng, người nửa cân" a.

"Mình có thể gọi cậu là Song Song không?"

Lạc Du bày ra bộ mặt dễ thương nhằm tiếp cận ai đó.

"Ngược lại bạn có thể gọi mình là Du Du cũng được."

Lại là tuyệt chiêu này, Thánh Y thăm khinh bỉ chiêu trò làm quen rẻ tiền này của nữ chủ, nếu cô nhớ không lầm thì trò này Lạc Du đều sử dụng với bất kỳ nam chủ nào trong truyện và ngay cả nam phụ cũng được "hưởng" sự làm nũng nhằm chán đó. Nhưng các nam chủ lại không thấy chán mà càng muốn độc chiếm Lạc Du hơn nữa, bọn họ càng ghen khi cô ta sử dụng trò đó với người khác dù là nam hay nữ.

Đúng là bàn tay vàng có khác! Nữ chủ dù có làm sai thì vẫn có hàng ngàn hàng vạn lý do bao che thôi mà.

Bây giờ chính mình được "hưởng" vinh dự đó, Thánh Y không biết nên vui hay buồn đây?

"Được."

Lạc Du, cô muốn diễn cảnh "bạn bè tốt" thì tôi đây sẽ bồi cô tới cùng!

"Vậy Song Song, cậu đang mua thức ăn cho ai vậy?"

Không biết phải nói Lạc Du ngu ngốc hay thông minh nữa. Nếu là người bình thường nghe cô ta hỏi như vậy thì sẽ nghĩ là cô ta ngại thơ quan tâm bạn bè nhưng với một người ôm cả kịch tình xuyên đến như Thánh Y thì liền hiểu ngay Lạc Du có ý gì.

Thánh Y hiện giờ đang là thành viên của S.C, người có thể khiến cô tự thân phục vụ chỉ có bản thân cô hoặc một thành viên khác. Nhưng hiện tại trông Thánh Y rất khỏe mạnh trong khi lúc này cô đã bảo với đầu bếp lấy thức ăn cho người bệnh, suy ra đáp án chỉ có thể là mua cho một thành viên đang bệnh khác của S.C mà thôi.

Hàm ý trong câu nói của Lạc Du tất nhiên là muốn hỏi đến thành viên kia của S.C, ý muốn biết thêm thông tin từ Thánh Y để thực hiện kế hoạch cho tương lai tươi sáng của cô ta.

Nữ chủ quả nhiên cao minh!

Thánh Y tuy hiểu nhưng lại không biết ý đồ của Lạc Du nên cô vẫn lựa chọn nói ra, dù sao tin tên Bạch Hàn Vũ đó nằm liệt giường cũng không có gì to tát, ít ra cô cũng có chút vui khi chuyện xấu của tên đó truyền ra ngoài.

"Là mua cho một người bạn cùng lớp."

"Là thành viên của S.C sao?"

Nữ chủ chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh tiếp tục hỏi thăm.

"... Ừ."

Không biết nào của nữ chủ có bị ủng nước hay không? Cô bảo mình học ở S.C, cô bảo mình mua đồ cho bạn cùng lớp, vậy mà nữ chủ lại hỏi một câu hết sức tàn phá trí tuệ như vậy.

"Bạn ấy bệnh gì vậy? Có nặng không?"

"Tên đó là bị người khác đánh, không nặng lắm đâu."

Giọng nói của Thánh Y tuy không lớn nhưng lúc này cả nhà ăn đang im phăng phắc, tất nhiên ai cũng nghe rõ từng từ mà cô nói.

Lạc Du cùng mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

Ở đây ai cũng biết S.C là lực lượng đáng sợ như thế nào, từng thành viên đều là tinh anh trong tinh anh được tuyển chọn kỹ lưỡng nhất và đặc biệt là đều có gia thế hùng hậu phía sau họ. Những truyền thuyết về S.C họ đều biết không sót chi tiết nào, S.C đã mang lại danh dự to lớn cho thành phố A này, mặc dù không thấy tận mắt nhưng họ vẫn cảm thấy máu huyết sôi trào thông qua lời kể qua từng thế hệ...

Có thể nói tại học viện Vân Khai này, S.C chính là trời, mỗi thành viên của S.C chính là vua!

Vậy mà bây giờ, một trong những vị vua đã bị ai đó đánh?

Mỗi thành viên như tường thành bất khả chiến bại sao có thể bị đánh đến nỗi không thể đi mua thức ăn mà phải nhờ đến người khác?

Mọi người không ai biết mình đã suy nghĩ quá xa rồi, Bạch Hàn Vũ không đi mua thức ăn là vì cậu ta lười, còn Thánh Y đi mua là vì cô muốn tạ lỗi thôi!

Sau vài giây bàng hoàng, Lạc Du đã lấy lại vẻ bình tĩnh và từ trong mắt mọi người xung quanh, cô ta nhìn thấy sự thối nát nhưng không dám bước lên hỏi của bọn họ.

Thật yếu kém!

Trong hoàn cảnh này, nữ thần đứng ra hỏi không phải sẽ tốt sao? Một công đôi việc, vừa lấy được thông tin từ "Song Song", vừa được mọi người cảm kích!

Nghĩ vậy, Lạc Du liền "nhập vai" ngay tức khắc.

"Song Song, ai mà to gan lại dám đụng đến thành viên của S.C vậy?"

"Là tôi."

Âm thanh vang vọng khắp nhà ăn.

Thánh Y tựa tiểu phi tiểu nhân khuôn mặt hoảng hốt của tất cả mọi người, đúng là thú vị thật!

Cô cầm lấy thức ăn dành cho Bạch Hàn Vũ đã được chuẩn bị xong rồi xoay gót bước đi.

"Đi trước, tạm biệt."

Trận thứ nhất, Thánh Y chiếm thế thượng phong so với Lạc Du.

...

Khi gần đến phòng y tế của S.C, Thánh Y lại gặp được trợ lý của Phong Thương, trên tay hắn còn cầm theo một Carmen loại vừa, dường như đã đứng đợi cô khá lâu.

"Xin chào Lạc tiểu thư."

"À, có chuyện gì sao?"

"Chẳng qua là cậu chủ nhà chúng tôi sợ cô ăn thức ăn ở học viện sẽ không quen nên đã chu đáo chuẩn bị một phần cho tiểu thư dùng."

Viên quản lý thăm lau mồ hôi, đây là công sức suốt bốn giờ đồng hồ của cậu chủ, hi vọng Lạc tiểu thư sẽ hiểu được mà nhận lấy.

"Vậy sao, anh vất vả rồi."

Sau đó rất tự nhiên nhận lấy Carmen trên tay quản lý.

Viên quản lý có chút bất ngờ, mọi việc dễ dàng hơn hắn nghĩ nhiều a..

Sau khi vị quản lý ra về, Thánh Y vẫn tiếp tục sai bước đến phòng y tế của Dark, chỉ là trên tay cô đã thiếu đi Carmen của Phong Thương lúc này.

Tại một thùng rác gần đó, chiếc Carmen tinh xảo đã yên vị ngay trong đó, vui lập đi bao công sức của Phong Thương.

Trên hành lang, âm thanh gót giày va chạm với sàn nhà vẫn vang lên đều đặn chứng tỏ người nào đó vẫn rất bình tĩnh, lòng không gợn sóng.

Chuẩn bị sao?

Phong Thương...

Tâm ý của anh tôi chính là không cần!

#Hết chương 33:))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vì tình mà khổ, vì yêu mà chết

Sau khi bị Bạch Hàn Vũ "quần" một trận thì cũng đã đến giờ tan học, Thánh Y chợt nhận ra trong hai ngày đến học viện thì cô chưa học hoàn chỉnh một tiết học nào. Khi thì đi trễ, khi thì ngủ trong giờ học, khi thì ra khỏi lớp phục vụ Bạch Hàn Vũ kia... Nói chung là không học được gì!

Cô có cảm giác như mình cũng là một thành phần trong "cộng đồng phá gia chi tử" rồi thì phải?

"Y"

Một tiếng gọi từ xa đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Thánh Y, cô ngẩng ra một lúc, là Âu Hạo!

Vẫn như lần gặp trước, Âu Hạo mang phong thái trưởng thành nhưng xen lẫn sự non nớt, nhất là khuôn mặt tuấn mỹ bùng ra sữa kia làm cho nữ sinh đi ngang qua đỏ mặt xuyết xoa không thôi. Dù sao Âu Hạo cũng là boss nam phụ nên ít nhiều hẳn cũng có thể tỏa ra hào quang gần như nam chính, muốn sắc có sắc, muốn tiền có tiền, muốn gia thế liền có gia thế!

Là một kim quy chính hiệu!

Thánh Y thấy hẳn cước bộ liền nhanh hơn một chút, không lâu sau đã tới trước mặt Âu Hạo.

"Hạo ca, anh tới đây làm gì a?"

"Tất nhiên là đón em cùng Du nhi đi ăn trưa, anh biết một nhà hàng Nhật mới khai trương gần đây rất ngon nên muốn mời"

"Vậy sao? Hay là anh muốn lấy lòng người đẹp đây?"

Thánh Y vừa nói vừa huýt nhẹ vào người Âu Hạo.

Lời nói của cô làm cho Âu Hạo nhanh chóng đỏ mặt, đúng là hẳn có ý này nhưng không ngờ lại bị Y phát hiện nhanh như thế. Lúc này, hẳn cũng chợt nhận ra, một tuần không gặp Y lại càng thêm xinh đẹp tràn ngập sức sống, ánh nắng rọi xuống càng khiến cho cô thêm phần thoát tục, đôi tay nhanh nhẹn lại cứ huýt huýt vào người hẳn như đang gõ trên mặt trái tim Âu Hạo.

Vì Âu Hạo đứng ngược sáng nên lúc này Thánh Y không nhìn rõ mặt hẳn lại đỏ thêm vài phần, ánh mắt cũng thêm ôn nhu như thủy nhìn cô.

"Em xem anh là muốn dẫn em theo để giúp đỡ đúng không?"

"Phải"

Sau phút rung động Âu Hạo nhanh chóng trả lời nhưng hẳn lại suy nghĩ theo hướng ngược lại, hẳn dẫn Y theo không phải để giúp đỡ mà là đơn thuần muốn ăn cùng cô, còn về phía Du nhi thì chỉ là muốn vun đắp tình cảm mà thôi.

Lúc này, từ đằng xa Lạc Du cũng vừa tan học, đang đi về phía hai người bọn họ.

"Hạo, Song Song"

"Du nhi"

Âu Hạo liền chạy về phía Lạc Du, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc khi yêu.

Nhìn như vậy Thánh Y càng thêm thương tiếc cho kết cục sau này của hẳn. Tiếc rằng "si tình hán gặp rắn rết nữ".

"Hai người quen biết sao?"

Ánh mắt linh động của Lạc Du không ngừng đảo qua đảo lại hai người.

"Àn, chúng tôi là bạn thân"

Thánh Y vừa trả lời vừa ra hiệu cho Âu Hạo đừng thắc mắc về tên của cô và thái độ của Lạc Du dành cho tỷ tỷ của mình. Nếu để hấn mở miệng chắc chắn kế hoạch sẽ hỏng mất.

Âu Hạo cũng nhìn thấy điều đó nên lựa chọn im lặng nhường quyền trả lời cho Thánh Y, hấn tin Y sẽ giải thích cho hấn thôi.

Về phía Lạc Du, khi nghe hai từ "chúng tôi" phát ra từ Thánh Y thì bỗng thấy chói tai vô cùng, Âu Hạo rõ ràng thuộc quyền sở hữu của cô ta, không ai được phép đụng đến. Mặc dù không yêu hấn nhưng thứ Lạc Du muốn chính là tài lực của Âu Gia, trong lòng nghĩ dù không yêu Âu Hạo nhưng hấn vẫn là người của cô, là nô lệ đem đến lợi ích vô điều kiện.

Vì vậy, trong ánh nhìn của Lạc Du về phía Thánh Y xen thêm một tia bất hảo nho nhỏ, thầm nghĩ nếu cô ta hoàn thành được kế hoạch của bản thân thì điều cô ta làm đầu tiên chính là trừ khử nữ nhân trước mắt này.

Thánh Y cũng không biết rằng cô vừa gây chiến vô hình với nữ chính, mà nếu biết cô cũng không quan tâm.

"Còn đứng đây làm gì, chẳng phải anh bảo sẽ dẫn em và Du nhi đi ăn sao Hạo ca? Em đói lắm rồi"

"À phải, hai người lên xe đi"

Âu Hạo lịch thiệp mở cửa cho Thánh Y và Lạc Du, sau đó nhanh chóng khởi động xe chạy đi.

Suốt bữa ăn bầu không khí luôn hòa thuận nhưng chính thức chỉ có mình Âu Hạo thật sự vui, còn nữ chính và nữ phụ luôn diễn vở bạn bè tình thâm sơn cả da gà.

Lạc Du càng thêm không vừa mắt Thánh Y, nếu không phải còn có thể lợi dụng được thì còn lâu cô ta mới nhẫn nhịn, trong khi đó Âu Hạo luôn quan tâm "Song Song" thật ngứa mắt, không biết trong lòng Lạc Du đã thầm rửa Thánh Y bao nhiêu lần.

Dù vậy, bề ngoài Lạc Du vẫn là một Bạch Liên Hoa không nhiễm khói bụi hồng trần, thanh cao trang nhã.

Về phía Thánh Y, cô luôn sử dụng chiến lược "bình đến tướng ngăn" với Lạc Du, đôi khi thấy biểu cảm quần bách của nữ chính thì cô cũng có chút vui sướng. Bữa ăn này xem như không tệ, lại nhìn về phía Âu Hạo chân thành kia, Thánh Y nghĩ đến kết cục của nam phụ xấu số này.

Làm một boss nam phụ, tiền đồ vô lượng bao nhiêu thì kết cục càng thảm hại bấy nhiêu, Thánh Y cũng hiểu con người của Âu Hạo nên cô không đành lòng để hấn đi vào con đường không lối thoát đó.

Trong đầu Thánh Y bỗng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ là làm sao để cứu Âu Hạo ra khỏi kết cục giống nguyên tác. Chẳng hiểu vì sao chỉ mới gặp mặt hấn có vài lần mà cô lại nảy sinh lòng trắc ẩn hiếm hoi như không tồn tại của mình đối với hấn.

Phải chăng vì hấn và nguyên chủ có quá nhiều điểm giống nhau?

Cả hai đều vì tình mà khổ, vì yêu mà chết, vì nữ chủ mà hi sinh, thật khôi hài và bi ai biết bao...

#Hết chương 34:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vì em, như vậy có đáng là gì?

Kết thúc bữa ăn, mỗi người trong lòng đều có một tư vị khác nhau. Thánh Y giành phần thanh toán, Âu Hạo lúc đầu không đồng ý nhưng vì cô kiên quyết quá nên cũng chịu, trong lúc Thánh Y thanh toán tiền thì Âu Hạo liền cùng Lạc Du đi lấy xe.

Nhà hàng này mới khai trương nên rất đông khách, các nhân viên cũng bận túi bụi nên Thánh Y cũng không làm phiền họ đi tính tiền mà tự thân đến quầy, dù sao kiếp trước cô cũng làm việc này hàng trăm lần rồi.

Sau vài phút xếp hàng, cuối cùng cũng đến lượt cô. Trong quá trình, người thanh toán còn phải đề tên, địa chỉ...để sau này không có rắc rối nào phát sinh. Thánh Y ghi nơi khung tên hai từ "Lạc Song", rồi lại ghi địa chỉ căn hộ. Dù sao nếu đề tên Lạc Thánh Y thì nếu như Lạc Du xem hóa đơn sẽ phát hiện ra ngay.

"Tiểu thư Lạc Song, tổng cộng của cô hết 325 nghìn x (đơn vị tiền tệ). Cô muốn thanh toán qua thẻ hay trực tiếp ạ?"

Nhân viên thu ngân niềm nở thanh toán.

"Qua thẻ đi"

"Vâng, phiền cô đợi một chút"

Sau khi thanh toán xong, Thánh Y liền xoay người rời đi, dù sao Âu Hạo chắc cũng đang đợi a. Cố nhiên cô không để ý, sau lưng cô lúc này là một nam nhân hết sức tuấn mỹ, khi nghe đến nhân viên gọi cô là "Lạc Song" thì cả người hắn bỗng run lên, gương mặt hiện ra nét điên cuồng cùng mừng như điên.

Nhưng chưa kịp thấy dung nhan của Thánh Y thì cô đã xoay lưng đi, để lại cho hắn nỗi sợ tốt cùng, dường như cô sẽ ra đi mãi mãi, hắn sẽ chỉ thấy được bóng lưng lạnh lùng cô độc đó.

Vội vã thanh toán tiền, đến ngay cả tiền dư cũng không lấy, để lại âm thanh gọi theo của nhân viên thu ngân, hắn chạy theo hướng đi của Thánh Y lúc này nhưng điều hắn nhìn thấy cũng chỉ là bóng lưng quen thuộc đó ngồi lên một chiếc xe sang trọng và vụt mất khỏi tầm mắt của hắn.

Bắt lực! Bắt lực hoàn toàn!

Không ngờ hắn cũng có ngày hôm nay.

Định mệnh sao? Để hắn gặp cô ở đây nhưng không thể làm gì, nhìn cô rời đi trong sự không cam tâm. Tại sao lúc này hắn lại chọn đi bộ mà không phải đi xe? Đứng phía sau cô nhưng không hề biết gì?

Chỉ một bước chân, chạm được cả thế giới.

Chỉ một bước chân, hư không vô hình.

Chỉ một bước chân, ôm em vào lòng.

Chỉ một bước chân, lỡ mất một đời.

...

Lát sau, nam nhân mới có hành động.

"Cho người đến đón tôi, nhà hàng Moment."

Hắn siết chặt điện thoại, nhất định phải tra ra.

Hắn đã thấy được biển số của chiếc xe kia, còn về phần thông tin và địa chỉ, không phải lúc này cô đã điền vào phiếu thanh toán rồi sao?

Thành phố A tuy không phải địa bàn của hắn nhưng cũng không đến nỗi tra không ra một người, như vậy cũng quá xem thường hắn rồi.

Nam nhân bạc môi quyến rũ khẽ nhếch.

Lần này hắn đặt cược hết tất cả.

Dù hy vọng này vô cùng mong manh, đến mức chính hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng vì cô, như vậy thật không đáng là gì...

...

Sau khi chào tạm biệt Âu Hạo cùng Lạc Du, Thánh Y cũng trở về nhà.

Vừa mở cửa vào liền nhìn thấy Phong Thương đang họp trực tuyến qua laptop, gật đầu chào hắn một cái xong cô liền về phòng nghỉ ngơi.

Dù sao cũng là cuộc họp nội bộ của Phong thị, nếu cô ngồi đó nghe thì cũng không hay cho lắm.

Phong Thương cũng đáp lại lời chào của Thánh Y, rồi hắn lại tiếp tục trao đổi với mọi người. Nhưng ai biết được, trong đầu óc thiên tài của Phong Tổng đang hạnh phúc khôn xiết vì được nhìn thấy cô, chỉ là hắn giả bộ mặt than mà thôi.

Nếu Phong Thương biết được thức ăn hắn tốn công chuẩn bị lại bị cô vứt đi không thương tiếc thì cách hắn biểu lộ cảm xúc chắc cũng chỉ là mặt than nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ xem nên tự tử bằng cách nào, cách nào mới giữ được về anh tuấn ngồi ngời ngời để cô nhớ mãi không quên...

...

Thánh Y vừa về phòng liền có người gọi đến cho cô, là một dây số lạ, cô liền bắt máy.

"Lạc đại minh tinh phải không?"

"Phải."

Vừa nghe là biết đó là Bạch Hàn Vũ.

"Bây giờ cô có rảnh không?"

"Làm sao vậy?"

"Khuyneh ca cần triệu tập các thành viên lại có chuyện quan trọng."

"Được, ở đâu?"

"Nhà tôi."

Im lặng trong vài giây.

"Ok."

Cúp máy.

Khuyneh ca trong lời Bạch Hàn Vũ chắc là Lam Khuyneh, bàn chuyện quan trọng sao?

Lại phải đi một chuyến nữa rồi.

Cô lại gọi cho Lăng Hạ Nhi.

"Tiểu di, cho con địa chỉ nhà của Bạch Hàn Vũ đi."

"Tiểu Y à, di cũng đang trên đường đến đó đây, để di ghé qua chở con đi luôn."

"Vậy cũng được."

...

Một lần nữa, Phong Thương lại nhìn thấy Thánh Y đi ra ngoài, hắn đã kết thúc cuộc họp nên rất rảnh rồi, mà cô cứ ra ngoài suốt như vậy là muốn bỏ rơi hắn a..

Hắn liền chặn trước mặt cô.

"Em đi đâu vậy?"

"Họp lớp."

Sao cô lại quên bên ngoài còn có ôn thần này chứ??

"Tối em có rảnh không?"

"Có thể."

"Hào, em đi đi."

Thánh Y cũng không ngần ngại bước ra ngoài, xem nhẹ câu hỏi của Phong Thương.

Phong Tổng cũng không để ý đến điều đó, hắn đang lo chuẩn bị cho tối nay.

Buổi tối làm hắn nhớ mãi không quên...

#Hết chương 35:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Vân Khải Đại Hội

Thánh Y cùng Lăng Hạ Nhi đến nhà của Bạch Hàn Vũ cũng tốn không nhiều thời gian, cộng thêm kĩ năng lái xe thần sầu của tiểu di nên hai người đến nơi vẫn chưa đầy mười phút.

Bạch Gia tọa lạc tại trung tâm của thành phố A, được mệnh danh là tắt đất tắt vàng, còn biệt thự riêng của Bạch Hàn Vũ lại ở gần ngoại ô, tuy nhiên cũng thuộc hàng quý tộc.

Biệt thự được thiết kế theo phong cách hiện đại đơn giản nhưng cũng không kém phần trang nhã cổ điển, chứng tỏ người thiết kế rất đầu tư vào dự án này.

Thánh Y nhìn mà xuýt xoa không thôi, Lăng Hạ Nhi thấy vậy liền nói:

"Tiểu Y, căn biệt thự này là do Lam Khuynh thiết kế à, nghe nói hần thức nhiều đêm liền để hoàn thành bản thiết kế này đó, hình như là chỉ do một câu nói vu vơ "muốn có nhà riêng" của Bạch Hàn Vũ mà ra."

Thánh Y vừa nghe vừa suy nghĩ, tình cảm Lam Khuynh dành cho Bạch Hàn Vũ thật không tầm thường chút nào!

Lúc này, người hầu của biệt thự cũng đến mở cửa cho bọn họ, Lăng Hạ Nhi liền lái xe xuống tầng hầm, còn Thánh Y lại theo hướng dẫn của hầu gái mà đi vào bên trong.

Khi đến được phòng khách thì mọi người đã tề tựu đông đủ, chỉ còn thiếu mỗi cô và Lăng Hạ Nhi.

"Hello everybody."

Thánh Y chào hỏi thân thiện bằng một câu nói anh ngữ thông dụng.

"Chào."

"Thánh Y, cuối cùng cậu cũng đến rồi."

...

Mọi người đều đáp lại cô trừ tên Bạch Hàn Vũ và Lam Khuynh mặt lạnh kìa vẫn thờ ơ.

Bây giờ Lăng Hạ Nhi cũng đã gửi xe xong nên mọi người liền bắt đầu ngồi xuống hội họp.

"Hội trường, rốt cuộc có chuyện gì mà lại gọi chúng tôi gấp vậy à?"

Tề Lỗi thẳng thắn nên luôn là người mở đầu câu chuyện khi có sự hiện diện của Lam Khuynh mặt than.

Lam Khuynh nhấp một ngụm trà hảo hạng rồi mới trả lời.

"Một tháng nữa là tổ chức Vân Khải Đại Hội, chúng ta phải cùng nhau thực hiện việc tổ chức đại hội này, không ai được phép từ chối."

"Vân Khải Đại Hội lại tới nữa rồi sao?"

Mọi người đều cùng đặt ra câu hỏi, kể cả Thánh Y cũng không ngoại lệ.

Vân Khải Đại Hội là hội thao được tổ chức ba năm một lần của học viện Vân Khải, để các lớp, các khối và các khu có thể so tài với nhau nhằm khuyến khích các học viên giao lưu và đoàn kết hơn. Cá nhân nào nằm trong top hai mươi đều được thưởng những phần quà cực kỳ hậu hĩnh.

Đại Hội này đều do các thế hệ của S.C chủ trì từ xưa đến nay, cuối cùng chọn ra hai mươi người có thành tích cao nhất để chuẩn bị thi đấu với thành phố B phụ cận. Nếu thắng thì cao tầng của Z quốc sẽ phân phối tài nguyên cho học viện Vân Khải nhiều hơn trong ba năm sắp tới, để học viện ngày càng được nâng cấp và nổi tiếng hơn nữa.

Theo như nguyên tác trong cuốn tiểu thuyết này thì trong Vân Khải Đại Hội năm nay, nữ chủ Lạc Du sẽ nổi tiếng ra sao, hào quang vạn trượng thế nào... Một bước lên mây trở thành thành Viên của S.C, nếu không phải cô xuyên không vào đây thì không chừng vị trí hiện tại của cô trong S.C chính là vật sở hữu trong tay nữ chủ mất rồi.

Thế sự khó lường, chỉ vì sự xuất hiện của Lạc Song mà mọi thứ đều thay đổi đến chóng mặt, đây có thể gọi là hiệu ứng bướm bướm không?

Nhưng khoan nói đến vấn đề đó, Văn Khải Đại Hội mới là quan trọng.

Theo lý thường, những thiếu gia tiểu thư tham gia là để rạng danh gia tộc, còn các học viên không có điều kiện thì tất nhiên là vì phần thưởng lớn kia rồi, bọn họ cũng đâu thua kém ai, chẳng qua là gia cảnh không được khá giả thôi.

Và đặc biệt, Đại Hội năm nào cũng đều có sự góp mặt của Special Class, vì Đại Hội thi đua những môn thể thao khác nhau nên mỗi môn sẽ có một hoặc hai thành viên của S.C đến tập luyện cùng mọi người, xem như gia tăng sĩ khí cho quân mình.

Mọi người tất nhiên đều hứng khởi tham gia, ba năm mới có thể giao lưu thân tượng một lần thì làm sao không hạnh phúc đây?

Chính vì lý do đó nên Lam Khuynh mới triệu tập mọi người gấp để phân chia công việc sao cho hợp lý.

"Lần này Đại Hội sẽ thi đấu năm môn thể thao đó là bóng đá, bóng rổ, tennis, bơi lội và điền kinh. Mọi người hãy chia nhau ra hướng dẫn cho các học viên."

Lam Khuynh chậm chậm giải thích.

Mọi người nhìn nhau sau đó chọn lĩnh vực của mình.

Bóng rổ là Thánh Y và Cố Hi.

Bóng đá là Cố Huân và Cung Khúc.

Bơi lội là Trác Phàm và Trịnh Lân.

Tennis là Lăng Hạ Nhi và Mặc Phi Vân.

Điền kinh là Bạch Hàn Vũ và Tề Lỗi.

Riêng Lam Khuynh thì đảm nhận những công việc như thiết kế sân khấu, đạo cụ... Xem ra cũng không nhàn nhả gì mà còn có phần mệt mỏi hơn.

Dù sao mọi chuyện cũng đã đâu vào đấy, chỉ chờ ngày mai bắt đầu thực hiện mà thôi.

Sau đó mọi người ngồi nói chuyện phiếm thêm một lát rồi ra về, ai cũng có việc bận của mình.

Lăng Hạ Nhi đưa Thánh Y trở về xong cũng mau chóng quay về Lăng Gia, nghe đâu đang điều chế loại độc mới nào đó.

Nghĩ thôi đã thấy sợ, có khi nào trong khi thi đấu tennis mà cô ấy dám bôi độc lên trên quả bóng không đây?

Mà thôi kệ, không nghĩ nữa.

Thánh Y từ từ trở về căn hộ của mình, nơi được cô xem như mái nhà thứ hai.

#Hết chương 36:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tình ngay lý gian

Dù có nghĩ cả trăm lần thì Thánh Y cũng không nghĩ đến có một ngày cô sẽ nhìn thấy hình ảnh hết sức kinh hồn bạt vía này.

Nam chính chẳng phải luôn đối đầu nhau để giành nữ chính sao?

Hay cạnh tranh trên thương trường?

Hoặc ít nhất gặp nhau luôn đầu mắt không đầu khẩu, tỏa hàn khí?

Tiểu thuyết chẳng phải luôn là như vậy hay sao? Thánh Y sẽ tin vào điều đó cho tới khi cô bắt gặp được cảnh này...

Cửa vào vừa mở ra, khi đèn sáng chiếu rọi rõ ràng người và vật bên trong.

Hai thân ảnh dưới sàn đang hôn nhau say đắm kịch liệt, quần áo và tóc đều xốc xếch không còn vẻ tinh tươm như ban đầu. Người bên trên bàn tay không ngoan ngoãn mò vào trong áo người bên dưới, cời từng cúc từng cúc một và có xu hướng lần xuống bên dưới.

Cả căn phòng một bầu không khí ám muội biết bao. Và nó sẽ kích thích hơn khi đó là một nam một nữ, đằng này Thánh Y chỉ cảm thấy kinh hoàng khi đó là hai nam nhân.

Cô cũng không phải dạng kỳ thị đồng tính nên cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là hai người dưới sàn kia là hai người mà cô nghĩ sẽ không thể làm việc đó nhất, đồng thời bọn họ cũng là thẳng nam trăm phần trăm!

Hai người đó không ai khác chính là Phong Thương và Lạc Tử Dật, một là người là thuê nhà của cô, một là anh trai cô và cả hai người bọn họ đều là nam chính - là nhân vật chỉ yêu duy nhất nữ chính mà thôi.

Thật không ngờ cô sẽ lại được nhìn thấy cảnh này, chẳng lẽ bọn họ bị nữ chính bơ nên rủ nhau bẻ cong tập thể hết rồi?

Phong Thương và Lạc Tử Dật dường như đã nhận ra Thánh Y, bọn họ bỗng ngó người ra vài giây, sau đó lại nhìn đối phương chằm chằm, đến khi người đứng xem là Thánh Y "e hèm" một tiếng thì bọn họ mới đồng nhất buông nhau ra, tránh xa đối phương hết mức có thể như vừa gặp quỷ.

Thánh Y cảm giác được nhiệt độ trong phòng bỗng giảm xuống một cách rõ rệt, tất nhiên nguồn phóng hàn khí là từ hai tên nam chính kia.

Cô thật muốn nói, hai người bị tôi bắt gặp rồi bây giờ lại giả vờ như đang đối đầu vì nữ chính à?

"Tiểu Y... "

Hai người lại đồng thanh gọi tên cô, đôi mắt họ lần nữa bắn ra tia lửa nhìn về phía đối phương, mà theo Thánh Y nghĩ đó chính là ánh mắt triu mến nhìn nhau của hai người.

Thật đáng sợ!

"Em.. Em không thấy gì hết!"

Nói xong liền xoay người bỏ chạy, cô không dám ở lại đây làm kỷ hà căn mũi của bọn họ đâu, xem chừng cô không phải bị giết vì hãm hại nữ chính, mà là chết vì phá hỏng phút giây tươi đẹp của hai nam chính a...

"Em mau đứng lại!"

Phong Thương và Lạc Tử Dật lại lần nữa đồng thanh, bọn họ làm sao không biết trong đầu tiểu Y đang nghĩ gì?

Đây là một hiểu lầm tai hại, ảnh hưởng rất lớn đến con đường truy thê của bọn họ sau này, nhưng hiện tại bọn họ chưa thể chạy theo cô được a, "tiểu Thương" và "tiểu Thần" vẫn đang còn trong trạng thái sung sức, không thể vác bộ dạng này đi gặp cô được!

Phong Thương và Lạc Tử Dật nhất thời nộ hỏa công tâm, lao vào đánh nhau như dã thú, không còn phân biệt được gì cả.

...

Một lúc sau, bọn họ mới dừng lại, mặt mũi đều không còn vẻ anh tuấn như lúc đầu mà thay vào đó là khuôn mặt chỗ xanh chỗ tím phá hỏng cả thẩm mỹ, hai người nằm lăn ra sàn thờ đốc từng cơn, lúc này Lạc Tử Dật mới hỏi:

"Anh là ai?"

Phong Thương cũng không ngại trả lời.

"Tôi là người sẽ ở bên tiểu Y suốt đời suốt kiếp này."

"Gi hã?!"

Lạc Tử Dật lần nữa nổi nóng khi nghe câu trả lời của Phong Thương, tên này ở đâu nhảy ra mà dám dòm ngó em gái bảo bối của anh, đòi làm em rể của anh?

"Muốn vào cửa Lạc Gia? Nằm mơ đi!"

Nhất thời cả Phong Thương lẫn Lạc Tử Dật đều nổi nóng trở lại, không ai nhường ai, còn đâu đáng về ái muội mà Thánh Y đã nhìn thấy?

Nhưng tại sao hai người lại xảy ra cảnh nam nữ đều đỏ mặt thế này?

Nhớ lại một tiếng trước...

Phong Thương đã ngà ngà say, hắn đang chuẩn bị bữa tối lãng mạn dành cho hai người thì lại nhận được tin tức Thánh Y đi ăn cùng Âu Hạo vô cùng thân mật, rượu vào càng làm hắn thêm mù quáng, hắn tiện tay tắt hết đèn trong nhà, giam mình vào không gian tối tăm cô độc.

Bỗng nghe có tiếng mở cửa, Phong Thương liền nhận định người đó là Thánh Y, dù sao thì ai có thể biết mặt khẩu nhà cô ngoài hắn chứ?

Không suy nghĩ gì, hắn nhanh chóng chạy đến đón người kia vào tường hôn thật mãnh liệt để giải tỏa cơn giận đang bùng lên trong lòng, dùng sự cuồng ngạnh mà bắt ép người kia.

Người kia chống cự mãnh liệt rất giống với phong cách của tiểu Y, thậm chí còn mưu đồ cắn vào lưỡi hắn như lần trước nhưng hắn đã né được, đè người kia xuống sàn lạnh lẽo, tiếp tục công việc công thành chiếm đất của mình.

Người kia vẫn gầy dựa, Phong Thương bắt đầu lần mò vào trong áo người kia, môi lưỡi vẫn giao triền như cũ chỉ là đã ôn nhu hơn trước rất nhiều.

Nhưng hắn vừa giật mình vì vòng một khác thường của "tiểu Y", chưa cho hắn có thời gian suy nghĩ nhiều, có một người đã bước vào nhà và mở đèn, người đó không ai khác là người hắn vẫn tâm tâm niệm niệm trong lòng, là người hắn cứ nghĩ vẫn nằm dưới thân hắn.

Vậy mà giờ đây...

Nhìn kĩ người dưới thân, là một nam nhân anh tuấn tiêu sái, tuyệt mỹ vô song, hắn liền cảm thấy một trận nổi da gà, mau chóng tránh xa người trước mắt, cần độ trong cơ thể cũng vơi đi phần nửa.

Hắn là thằng nam a!

Sau khi Thánh Y bỏ chạy, Phong Thương có ý định chạy theo nhưng cơ thể không cho phép, hắn trong lúc nóng giận đã lao vào đánh nhau với đối phương, cả hai đều bầm dập khắp nơi trên người.

Xem ra hắn đã bị tiểu Y hiểu lầm nghiêm trọng rồi, haizz, đúng là tạo hóa trêu ngươi mà...

Bây giờ hắn mới hối hận, dục hòa trong cơ thể đã ổn định, hắn có thể đuổi theo tiểu Y nhưng hiện tại mặt mũi bầm dập, làm sao gặp cô?

Cũng tại hắn bị lửa giận lấn át lý trí nên mới gây ra hiểu lầm như thế này.

Và không chỉ hắn, Lạc Tử Dật cũng có cùng tâm trạng, hắn định tạo cho cô một bất ngờ nho nhỏ khi vừa từ châu Phi trở về nhưng xem ra... Chuyện này còn làm cô kinh hoàng hơn nữa!

Hắn nên buồn hay nên vui đây?

Lúc này, cả Phong Thương và Lạc Tử Dật đều có cùng một ý nghĩ...

Đây đúng là tình ngay lý gian mà!

#Hết chương 37:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Anh xuất hiện giữa muôn vàn ánh hào quang

Chạy khỏi Phong Thương và Lạc Tử Dật, Thánh Y dừng lại nơi công viên gần nhà.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, ngay cả cô cũng không ngờ đến mình sẽ nhìn thấy cảnh đó và chạy đi như ma đuổi, nhường lại không gian cho hai người đó.

Thở dốc một hơi, Thánh Y cười khổ. Giờ xem đi, cô thành người vô gia cư mất rồi?

Ngồi ở công viên một lúc lâu, nhìn thấy sắc trời đã tối, cô quyết định sẽ đến nhà Lăng Quỳnh Đan.

Dù sao khi gặp khó khăn, khi không có nơi để trở về thì mẹ vẫn sẽ luôn là người đón nhận con, không ruồng bỏ con và quan tâm con hơn tất cả.

Kiếp trước làm một sát thủ của tổ chức, cô làm gì được hưởng thứ tình cảm thiêng liêng gọi là tình mẹ này?

Trong thế giới tăm tối đó, tình cảm vừa là thứ xa xỉ khiến người ta khát cầu, lại vừa là điểm yếu chí mạng của một sát thủ.

Khi đó, điểm yếu duy nhất của cô chính là nam nhân tên Lãnh Tuyết kia, nhưng hắn là ai chứ?

Thượng tướng Lãnh Tuyết trong quân đội, là cánh tay đắc lực của ngài Tổng thống A quốc, có thể nói sơ lược là một tay che trời, khiến nhiều người nghi kỵ và khiếp sợ. Thậm chí hắn còn là người đứng đầu trong danh sách ám sát của tổ chức, nhưng bọn người ngu ngốc đó đâu biết rằng chính Lãnh Tuyết mới là chủ nhân thật sự của tổ chức mà bọn họ thuê, thế là bọn họ không thể giết được hắn mà ngược lại còn mất mạng.

Không hiểu sao Thánh Y cô lại có thể động tâm với con người vô tâm lãnh tình đó nữa?

Có thể vì hắn đã cứu mạng cô chăng?

Nghĩ lại cũng thực tức cười, quan tâm như thế, hy sinh như thế rồi đổi lại cũng không được gì.

Bất giác, nước mắt chọt rơi...

Từng giọt nước như thủy tinh rơi xuống, thoáng chốc ướt đầm một mảng lớn tà váy.

Con người mà, đâu phải ai cũng mạnh mẽ đâu, cũng phải có lúc yếu đuối bật khóc thành tiếng..

...

"Cô không sao chứ? Có cần tôi giúp đỡ gì không?"

Vội gạt đi nước mắt trên mặt, Thánh Y nhìn nam nhân đang đứng trước mắt.

Dáng người mạnh mẽ, cao lớn vững chãi, vì đứng ngược sáng nên không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của hắn. Và cũng vì lý do ngược sáng, từng tia nắng phải tỏa sáng phía sau hắn, đặc biệt là trong một chiều hoàng hôn tạo nên khí chất ôn hòa mà cũng không kém phần lẫm liệt như một vị thần.

"Tôi.. "

Mọi ngôn ngữ định thốt ra đều bị chặn đứng ngay cửa miệng.

Thánh Y ngạc nhiên không thốt thành lời, khí chất này... Rất giống Lãnh Tuyết!

Nhưng Thánh Y chưa kịp định thần, nam nhân đó đã vội chạy, cô cũng thất thần nhìn theo bóng lưng mạnh mẽ đó.

Hắn... Không phải Lãnh Tuyết... Bởi vì Lãnh Tuyết sẽ không chủ động giúp đỡ, quan tâm người khác như vậy.

Lát sau, hắn trở lại với một chiếc khăn và một chai nước trên tay, sau đó đưa đến trước mặt cô, nói:

"Cô lau mặt đi, phụ nữ ai cũng muốn mình thật xinh đẹp mà"

"Cảm ơn"

Thánh Y chỉ lấy chai nước rửa mặt và uống một chút, dù không biết nam nhân này là ai nhưng nếu hắn có ý tốt thì cô xin nhận vậy.

Sau khi chỉnh chu xong, cô mới phát hiện ra xung quanh đây không có một cửa hàng nào, vậy hắn hẳn là phải chạy rất xa để mua chai nước và chiếc khăn này đi?

Thánh Y không biết trong lòng cô là tư vị gì.

"Anh là ai?"

Cô cất tiếng hỏi.

"Tôi là..."

Nam nhân đáp ứng, hắn không biết có nên nói cho cô biết thân phận của mình hay không?

Thấy hắn không nói, Thánh Y cũng không hỏi tiếp nữa mà thay vào đó là hành động nhanh gọn. Cô đứng dậy tiến gần đến hắn, khi cả hai gần như chạm vào nhau thì cô liền nhón lên, hai bàn tay đặt ở trán hắn che đi ánh hoàng hôn.

Lúc này, mọi thứ đều trở nên rõ rệt, không còn mơ hồ như lúc nãy.

Thời gian như ngưng đọng chỉ vì hai người...

Nét mày này, cặp mắt này, đôi môi này... Từng đường nét trên gương mặt không như đêm đó bị hắc ám bao phủ mờ ảo, giờ đây mỗi chi tiết đều chân thật đến thế, lần nữa xuất hiện trong tầm mắt...

"Duật Ca... "

Hồ hấp của Thánh Y gần như đình trệ trong giây phút đó, người mà cô không muốn nhắc đến nhất tại sao lại gặp mặt?

Chân đứng có chút không vững, cô lao đảo lùi về sau mấy bước nhưng không ngờ có một vòng tay rắn chắc vòng qua eo cô kéo cô vào một lồng ngực ấm áp.

Duật Ca ôm chặt lấy Thánh Y, người con gái này hẳn đã tìm kiếm rất lâu kể từ đêm hôm đó.

Nếu không phải hôm nay tình cờ hắn đi ngang qua đây, tình cờ nghe tiếng khóc, tình cờ chạm phải đôi mắt long lanh ánh nước như đêm hôm đó...

Mọi chuyện đều là tình cờ cả.

Giờ đây ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hương thơm quen thuộc vẫn quanh chóp mũi khiến Duật Ca càng thêm tin tưởng người trước mắt chính là cô gái trong đêm hôm đó.

Hắn rốt cuộc đã tìm được.

"Tôi sẽ không tổn thương em nữa đâu."

#Hết chương 38:))

P/s:

•Hello~~ Gray đã trở lại sauthòigianthidàidằngđăngđây~~

•Vàphângiớithiệutruyệnhoànhráng:

+Khuynh Tấn ĐàoHoa (NP)

+ChânÁi (1-1)

+ VôTâmKhí Phi HoaĐàoNhiều (NP)

+ Thiên Kim Trở Về: Thiên Sứ Trọng Sinh Báo Thù (1-1)

×Xinchânthành cảm ơn×

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em

"Buông... Buông"

Thánh Y đẩy Duật Ca ra, cô lùi lại phía sau nhằm giữ khoảng cách an toàn với hắn.

"Anh làm gì ở đây?"

"Tôi tình cờ đi ngang qua"

Duật Ca nhìn Thánh Y thoát khỏi vòng tay mình mà nhú nhú mày kiếm, hẳn đáng sợ lắm sao?

"Vây... Tôi có việc phải đi trước, tạm biệt"

Cô ba chân bốn cẳng chạy đi nhưng Duật Ca nào cho? Hắn nhanh chân hơn chắn trước mặt cô làm gương mặt yêu kiều đáp thẳng ngay vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

"Em chạy đi đâu? Tôi đã cho em đi chưa?"

"Tôi còn có việc, tránh ra"

"Tôi thấy em càng muốn trốn tôi thì đúng hơn!"

"Đâu... Đâu có... "

Thánh Y quần bách, tên này đúng là dai như đĩa mà! Nhưng chẳng phải Lạc Quân nói rằng mọi thông tin về đêm đó đều bị phong tỏa rồi sao?

Như vậy Duật Ca vẫn chưa thể chắc chắn rằng cô là người của đêm hôm đó, vậy là vẫn còn hy vọng xoay chuyển tình hình rồi!

Thánh Y cố gắng nặn ra một nụ cười hết sức tươi tắn, nói:

"Duật tiên sinh, thất lễ rồi, không biết anh chặn đường của tôi là có chuyện gì muốn chỉ giáo?"

Duật Ca lần nữa nhún mày, Duật tiên sinh? Nghe thật xa lạ, như lúc đầu gọi Duật Ca vẫn là tốt hơn.

"Gọi Duật Ca đi"

Thánh Y cười trừ.

"Quan hệ của tôi và anh chưa đến mức phải gọi thẳng tên như vậy đâu"

"Chúng ta đã lên giường rồi"

Câu nói của Duật Ca làm mọi người xung quanh xôn xao hẳn lên, Thánh Y đen mặt, xem ra cần phải hảo hảo nói chuyện với cái tên nam chính có vấn đề thần kinh này một chút rồi.

"Đi theo tôi"

Nói xong liền kéo mỡ nam chính đi khỏi khu vực đó, đến một nơi vắng người cô liền dừng lại. Duật Ca cũng rất hưởng thụ để Thánh Y kéo tay hắn đi, đến khi cô dừng lại hắn mới nhìn xung quanh nói:

"Em kéo tôi đến nói vắng người này làm gì? Không lẽ em định... "

"Im miệng"

Thánh Y nhanh chóng cắt lời hắn, tên nam chính này không biết liêm sỉ là gì sao?

"Duật Ca, tôi không biết anh có ý đồ gì nhưng không nên chộc đến tôi, tôi và anh cũng không quen biết gì hết nên lần sau nếu có gặp thì hãy tránh xa tôi một chút đừng để người khác hiểu lầm"

Duật Ca càng nghe cô nói thì mặt càng đen, ánh mắt cơ hồ muốn bốc hỏa. Hắn cúi đầu xuống, dùng môi ngăn chặn những lời sắp nói tiếp của Thánh Y.

Bao nhiêu năm nay hắn mới vừa ý được một nữ nhân, sao có thể dễ dàng để vuột mất?

"Chát"

Âm thanh vang vọng một vùng, trên má phải Duật Ca đã in hằn dấu năm ngón tay sưng đỏ, chứng tỏ Thánh Y đánh không hề nương tay chút nào.

"Anh không biết hai từ "tự trọng" viết như thế nào sao?"

Mọi chuyện cứ liên tiếp nối nhau xảy ra, cô cũng không giữ nổi sự khách khí với mấy tên nam chính tự cho mình là đúng này nữa.

Duật Ca xoa nhẹ nơi bị tát, ở đó không ngừng tỏa ra cảm giác nóng rát như trong thâm tâm hắn hiện tại.

"Em có thể phản kháng bây giờ nhưng lần sau thì sẽ không được nữa đâu. Lần trước em may mắn trốn thoát thành công nhưng thật xui xẻo, hôm nay em lại gặp tôi ở đây, chỉ cần vài tiếng thôi thì trên bàn làm việc của tôi sẽ có tất cả mọi thông tin về em. Và rất nhanh, tôi sẽ lại tìm đến em thôi."

Khi nói, ánh mắt Duật Ca ngày càng tối lại, ẩn chứa bên trong đó chính là dã tâm bùng bùng hòa lẫn với hắc ám nơi đáy mắt, làm cho Thánh Y không thể biết được tâm trạng hiện tại của hắn là gì.

"Anh có ý gì?"

"Nếu em rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt thì tôi cũng đành bồi theo thôi. Người của tôi thì phải nên trở về bên tôi chứ, phải không nào?"

"Đây là thời hiện đại, xã hội nam nữ bình đẳng, dùng từ "người của tôi" anh có thấy sai không?"

Dù không biết Duật Ca sẽ có hành động gì nhưng Thánh Y lại không thấy sợ chút nào, bình đến thì tướng ngấn, và lại xung quanh cô cũng có rất nhiều quân cò hữu dụng mà.

Duật Ca nhếch môi tạo nên hình bán nguyệt vô cùng soái khí nói:

"Chuyện đêm đó là lỗi của tôi, nên tôi sẽ chịu trách nhiệm với em."

"Duật tiên sinh, anh là người nổi tiếng khắp giới thượng lưu, soái khí ngời ngời, không cần ức hiếp một người con gái yếu đuối như tôi. Còn về phần đêm gì đó mà anh nói, tôi hoàn toàn không biết."

Thánh Y không hề sợ hãi trả lời, trong lời nói còn nhấn mạnh từ "yếu đuối" khiến Duật Ca đơ mặt, cô mà "yếu đuối" thì ai mới có thể hạ gục đám thù hạ của hắn đây?

Duật Ca thấy cô vẫn không chịu thừa nhận liền tiến lại gần, đưa tay chạm vào mắt, môi và tóc của cô, còn đưa đầu lại tham lam hít lấy hít để hương thơm tỏa ra từ cơ thể cô.

"Đôi mắt này, đôi môi này, mái tóc này và cả hương thơm này nữa... Làm sao tôi có thể quên đi em, quên đi người đã nằm dưới thân tôi rên rĩ?"

Nghe thấy Duật Ca không ngừng phát ra lời nói vô si, mảy Thánh Y khẽ nhăn lại nhưng cũng không làm hành động gì quá khích, cô bình tĩnh nói:

"Trên thế giới này người giống người có rất nhiều, có thể anh đã làm tôi với ai đó không biết chừng. Mà người giống tôi nhất sống ở thành phố A này chỉ có hai người em gái của tôi. Vừa hay khoảng hơn một tuần trước, một trong hai người em của tôi có đi qua đêm không về nhà, có phải em ấy đã đến chỗ của Duật tiên sinh không?"

Thánh Y thăm cảm thấy may mắn, cô em gái đi qua đêm không về kia của cô ngoài nữ chủ Lạc Du ra thì có thể là ai đây?

#Hết chương 39:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bình yên trước cơn bão

"Em gái của em? Không thể nào!"

Duật Ca lập tức phủ nhận, không hiểu tại sao trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác lo sợ, sợ người trong đêm đó không phải là cô mà là em gái của cô hay một ai đó khác...

"Tại sao lại không thể? Anh nên nhớ rằng trên đời này mọi thứ đều có thể xảy ra, đừng có theo trực giác mà ôm khư khư một kết quả, anh nên sử dụng cái đầu nhiều hơn đó Duật tiên sinh à"

Nhìn thấy Duật Ca đã bán tính bán nghi, Thánh Y tất nhiên sẽ tiếp tục dùng lý lẽ công kích hắn, phần thắng đương nhiên đang nghiêng về phía cô.

"Tôi cũng ở ngay trong thành phố A này thôi nên chắc anh có thể tìm ra tôi dễ dàng. Khi nào anh điều tra ra kết quả thì hãy báo cho tôi, okay?"

Duật Ca hít một hơi thật sâu, sau đó mới trả lời:

"Được"

"Vậy tạm biệt Duật tiên sinh"

Thánh Y đi lướt qua người hắn, cứ tưởng sẽ kết thúc nhưng không ngờ Duật Ca lại nắm lấy tay cô, hỏi:

"Cô tên gì?"

Việc này chỉ cần điều tra một chút là biết ngay nhưng không hiểu vì sao hắn lại muốn nghe chính miệng cô nói với hắn.

"Thánh Y, Lạc Thánh Y"

Nói xong cô cũng tự động giặt tay mình ra khỏi bàn tay của hắn, xoay bước ra khỏi công viên.

Sự việc vẫn chưa phát triển lớn, cô cũng không còn tâm trạng sang nhà Lăng Quỳnh Đan như dự định mà thay vào đó là đến Lạc Gia tìm Lạc Quân để bàn bạc đối sách.

Duyệt Ca nhìn theo Thánh Y đi mà trầm mặc không nói gì, có lẽ hắn cũng đang suy nghĩ đối sách cho riêng mình...

...

Khi Thánh Y đến Lạc Gia thì cũng chỉ thấy có mình Trần Tuyết đang loay hoay dưới bếp, Lạc Tử Dật còn chưa trở về từ nhà cô, chắc hắn và Phong Thuồng vẫn đang... Làm cái chuyện mặt đỏ tim đập kia...

Cô gật đầu chào Trần Tuyết một cái sau đó nhanh chóng đi lên thư phòng của Lạc Quân.

Trần Tuyết thấy cô đến thì hơi ngạc nhiên, sau đó bà ta liền đến một góc vắng người, lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số lạ, nói:

"Hiện tại là thời cơ thích hợp, tôi nay kế hoạch có thể bắt đầu, chắc chắn sẽ thành công"

"Ừ"

Đầu dây bên kia đáp trả ngắn gọn rồi cúp máy.

Trần Tuyết nhếch môi cười thỏa mãn, nếu như lần này thành công thì sẽ là một bước đệm thật hoàn hảo cho Du nhi đến gần hơn với hào quang...

Đây chính là đối sách của bà ta.

...

Trong thư phòng, Thánh Y liền tường thuật lại hết mọi chuyện cho Lạc Quân nghe, mong hắn có thể cùng cô hội ý đưa ra một đối sách vẹn toàn.

"Theo lời con nói thì Duyệt Ca còn chưa chắc chắn với kết quả đó, đúng không?"

Thánh Y gật đầu thay cho câu trả lời.

"Vậy thì chúng ta nên tương kế tựu kế ở chỗ đó. Đầu tiên, ta sẽ làm mọi cách để Duyệt Ca tin rằng Lạc Du chính là cô gái trong đêm hôm đó, còn con, trong thời gian này cố gắng đừng ra ngoài quá nhiều, hạn chế hết mức có thể cơ hội có thể gặp Duyệt Ca. Một khi Duyệt Ca không còn nghi ngờ gì nữa mà tin rằng cô gái đó là Lạc Du thì chính là lúc con an toàn"

Từ một điểm mấu chốt, Lạc Quân có thể trong thời gian ngắn mà vẽ ra một kế hoạch đơn giản nhưng cũng khó khăn, khó ở chỗ làm cho Duyệt Ca tin rằng Lạc Du chính là kết quả cuối cùng.

"Còn về vấn đề tin tưởng Lạc Du, ta cần phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, và một chút yếu tố lãng mạn nữa..."

Không hiểu sao ngay lúc này Thánh Y lại cảm thấy biểu cảm trên mặt Lạc Quân có thể diễn tả là phong phú đến... Biến thái!!! Y hệt như gương mặt của Phong Ngôn năm năm trước khi trò chuyện cùng cô...

Nghĩ đến thôi là đã nổi da gà rồi!

"Vậy, con có tin được không?"

"Con nhóc này! Ít ra cũng phải tin tưởng ba con một lần chứ!"

Lạc Quân giả vờ thất vọng, cốc vào đầu Thánh Y mấy cái xem như trừng phạt.

Mọi chuyện về cơ bản đã đầu vào đấy, Thánh Y từ chối lời mời ở lại cùng dùng cơm của Lạc Quân mà ra về, dù sao Lạc Du cũng chưa biết cô là Lạc Thánh Y, nếu ngay bữa cơm này gặp mặt mà bị lộ thì đầu còn gì thú vị.

Lạc Quân cũng không biết nói gì hơn là hẹn lần sau.

Hắn thông qua cửa kính nhìn Thánh Y được người của hắn đưa về mà an tâm không ít, lại nhấp một ít rượu vang, hắn lẩm bẩm:

"Xem ra đêm nay lại là một đêm không yên bình rồi đây..."

Lạc Quân khép mắt lại, che đi muôn vàn cảm xúc lạnh thấu xương nơi đáy mắt.

Trần Tuyết, bà đã dám đưa ra hành động này thì tất nhiên cũng đã chuẩn bị gan gánh lấy hậu quả rồi phải không?

Dám đụng đến con gái của tôi, các người còn phải xem cha nó là ai chứ?!!

...

Tại một nơi khác ở ngoại ô, có một người cũng đang tức giận không ngớt.

"Trần Tuyết, xem ra Lăng Gia tôi đã quá nhân từ rồi!"

...

Đêm nay, thành phố A lại nổi lên một trận đại phong ba, mà thời gian êm đẹp như lúc này, chỉ là bình yên trước cơn bão mà thôi...

#Hết chương 40:))

P/s: **Đạo này ta bận nên sẽ ra chương trễ nha.-.**

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Phó mặc cho trời

Golden, khi nhắc đến cái tên đó thì mọi người trong thành phố A này đều biết đó là tên của một trong số ít những con phố được ban danh "tác đất tác vàng". Nếu có ai sống trong phố ấy thì bạn nên biết rằng, họ nếu không phải là người của các đại gia tộc thì cũng là nhân vật tai to mặt lớn nào đó, nói chung là, không dễ đụng vào.

Lạc Gia là một đại gia tộc có lịch sử gần trăm năm, căn cơ vững chắc, thế lực lớn mạnh, nên họ tọa lạc tại phố Golden là điều đương nhiên không phải kể.

Hay như căn biệt thự mà Lam Khuynh thiết kế riêng cho Bạch Hàn Vũ, căn biệt thự ấy cũng nằm trong con phố Ruby nổi tiếng mà không phải ai cũng được đặt chân đến.

Tóm lại, chỉ cần ở trong những con phố nổi tiếng ở thành phố A là bạn có thể có được danh tiếng và địa vị hơn hẳn các quý tộc khác, đồng thời nếu ở đây, sự an ninh trật tự cũng sẽ được đảm bảo chu toàn.

Nhưng đêm nay đã định là sẽ có bão tố kéo đến, nên dù cho có an ninh đến đâu thì một trận huyết tinh khốc liệt xảy ra là điều không thể tránh khỏi.

...

Thánh Y hiện đang được xe riêng của Lạc Quân đưa về, ngẫm lại lời hấn vừa nói ban nãy mà lòng cô càng thêm trầm xuống.

Từ khi cô xuyên đến đây chưa bao giờ gặp cường địch thực sự, sáu năm qua mọi chuyện trôi qua quá êm đềm, cho dù đã xảy ra một vài tình tiết ngoài ý muốn nhưng đó không là gì cả. Và cũng vì mọi chuyện quá bình thường, cô chỉ lo đấu với nữ chủ mà quên đi mất nếu đã là boss nữ phụ thì đâu phải chỉ có mình nữ chủ ức hiếp cô?

Ngoài nữ chủ Lạc Du tất nhiên còn có Trần Tuyết, mấy tên nam chính và cả những kẻ nấp trong bóng tối mà cô không thể không đề phòng.

Thánh Y cũng hiểu được đạo lý mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ta ở ngoài sáng địch ở trong tối nên rất khó lòng phòng bị.

Kể như đêm nay, nếu không có Lạc Quân nhắc nhở thì không biết Thánh Y có thể toàn mạng trở về hay không nữa, dù chỉ là vài câu nói nhưng có thể cứu lấy mạng sống của một người.

Sắp tới chắc chắn sẽ là một trận ác chiến giữa những thế lực ngầm trong thành phố, quốc gia thậm chí là quốc tế và điều bọn họ muốn, chính là tính mạng của Lạc Thánh Y cô.

Trần Tuyết lại dám phản bội Lạc Quân cầu kết với một thế lực ngầm nào đó rất hùng mạnh, yêu cầu của bà ta là cô chết để làm đá lót đường cho con

gái Lạc Du của bà ta. Không ngờ kế hoạch ấy lại bị gián điệp Lạc Quân cài bên người Trần Tuyết nghe hết không sót đoạn nào nên bây giờ Thánh Y mới an tâm hơn một chút.

Dù sao có sẵn kế sách vẫn hơn không.

Cô nắm chặt khẩu súng trong tay, đây là súng ngắn Glock 17 thế hệ bốn, một trong những khẩu súng ngắn hiện đại nhất trên Thế giới hiện nay. Với tính năng vượt trội và tài thiện xạ của Thánh Y thì cô nắm chắc được 60% là toàn mạng trở ra.

Hít sâu một hơi, đúng lúc này...

"Đoàng"

"Đoàng"

Hai tiếng súng lần lượt vang lên trong đêm tối, Thánh Y cảm nhận được xe của bọn họ đã dừng lại, hình như hai phát súng kia đã bắn chuẩn ngay hai bánh xe phía sau của họ, thành công khiến người trên xe không thể chạy thoát.

Thánh Y cẩn thận quan sát bên ngoài, có tổng cộng ba chiếc Audi đang bao vây xe cô, dựa theo tính toán thì chắc có khoảng mười lăm người là nhiều nhất.

"Đoàng"

Một tiếng súng lại vang lên nhắm thẳng vào cửa kính ngay chỗ Thánh Y ngồi làm nó nứt vỡ và viên đạn bay vào bên trong, trúng ngay vị trí tim cô.

Những người trên Audi khác cũng thấy được màn thiện xạ đó nên liền bước xuống xe, đi về phía xe của Thánh Y.

"Mẹ nó!"

Thánh Y chửi tục một câu, nếu không phải lúc này cô nghe lời Lạc Quân mặc vào áo chống đạn thì giờ này chết là cái chắc.

Cô đưa tay khẽ bấm lên chiếc khuyên tai hồng ngọc sau lớp tóc, nhỏ giọng thì thầm:

"Bắt đầu!"

Lúc này quả nhiên mười lăm tên sát thủ kia đã đến trước xe cô kiểm tra, ai ngờ...

"Đoàng"

"Đoàng"

"Đoàng"

Ba phát súng liên tiếp làm cho ba tên sát thủ ngã xuống tức thì, người tài xế đang lái xe cũng ra ngoài gia nhập cuộc chiến sống còn.

Thánh Y về mặt ngưng trọng nắm chặt khẩu súng rồi lên đạn, sau đó cô cũng bước xuống xe chiến đấu.

Hai người đầu mười hai người quả là không cân sức, nhưng ngay lúc nguy cấp nhất thì xung quanh bỗng xuất hiện thêm ba mươi người cứu nguy, bọn họ là tinh binh của Lạc Gia đến giải cứu.

Trận chiến nhanh chóng kết thúc, mười lăm tên sát thủ bị tiêu diệt không sót một người, Thánh Y cùng mọi người cũng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ngay lúc cô định quay lưng ra về thì...

Không đúng!

Tại sao bọn họ chỉ phái mười lăm người đến ám sát?

Tại sao bọn họ lại dễ dàng chết như vậy?

Hơn nữa mười lăm tên kia tác phong chậm chạp không hợp với một sát thủ chuyên nghiệp, hay bọn họ chỉ là mồi nhử?

Thôi chết! Trúng kế rồi!

Thánh Y hoảng hốt quay đầu gọi những tinh binh của Lạc Gia.

"Trúng... "

Nhưng chưa kịp nói hết câu thì...

"Đoàng"

"Đoàng"

Hai phát súng vang lên, hai viên đạn cắm thẳng vào cánh tay phải và bắp đùi bên chân trái của cô.

Cảm giác đau nhói tận xương tủy ập đến làm mặt cô trắng bệch, cả khối thân thể ngã ầm xuống đất, đôi mắt cô khép hờ nhưng vẫn thấy rõ từng người từng người của Lạc Gia ngã xuống, từng gương mặt cô chỉ mới quen biết ban nãy nay đã...

Tí tách...

Từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống làm cho khung cảnh càng thêm thê lương..

Thánh Y mất đi tri giác lâm vào hôn mê, hai vết thương không ngừng chảy máu hòa lẫn với nước mưa, điều đó cô cũng không biết được...

Cô chỉ hy vọng Thượng Đế đừng để cô lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục...

Sống hoặc chết, phó mặc cho Trời..

#Hết chương 41:))

P%: Kịch tình bắt đầu rồi a~~

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tang thương

Bệnh viện Yui.

Lạc Tử Dật bước ra khỏi phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng, vệ sĩ xung quanh thấy vậy liền kẻ sát bên và đi theo hẩn.

Khi bọn họ ra đến cửa bệnh viện thì ở đó đã tràn ngập phóng viên, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục càng làm cho gương mặt Lạc Tử Dật thêm khó coi.

Nhưng dường như đám phóng viên không nhận ra được điều đó, bọn họ dưới sự ngăn cản của đám vệ sĩ vẫn cứ lấn tới, hướng micro về phía hẩn đặt câu hỏi.

"Lạc thiếu gia, cho hỏi tình hình của Lạc chủ tịch bây giờ thế nào rồi?"

"Lạc thiếu gia, nghe nói Lạc chủ tịch đang trong tình trạng rất nguy kịch và có thể không tỉnh lại nữa. Cho hỏi điều này có phải là sự thật?"

"Lạc thiếu gia, tối qua ở phố Golden đã xảy ra một vụ huyết sát dữ dội, hình như Lạc tiểu thư là nạn nhân và đã tử vong, điều này có phải không ạ?"

...

Khi nghe những câu nói của bọn phóng viên, ánh mắt của Lạc Tử Dật hẩn lên từng tia tơ máu, cơ thể hẩn run rẩy, bàn tay nắm chặt lại hiện ra gân tay rõ rệt.

"Con mẹ nó!"

Hẩn không quản cái gì là hòa nhả để giữ thể diện cho gia tộc, một bước xông lên, tung thẳng nắm đấm vào mặt tên phóng vừa đưa ra câu hỏi về vụ huyết sát ở phố Golden tối qua.

Chưa dừng lại ở đó, Lạc Tử Dật tiếp tục hành hung những phóng viên đã từng đặt câu hỏi, không cần biết là nam hay nữ hẩn đều đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Đám phóng viên kia bây giờ mới biết sợ hãi, bọn họ bỏ lại đồng nghiệp của mình mà chạy khỏi hiện trường, chỉ tội cho những phóng viên đang bị Lạc Tử Dật dầy vò, ai ai cũng cả người đầy máu, cổ lết đi nhưng không thể.

"Rắc"

Một tên phóng viên đang cố chạy trốn bị hấn bắt lại và bẻ gãy một chân, tên đó đau đến không thể thốt ra một lời nào, nằm dưới đất như đã chết.

Những người xung quanh thấy vậy trong mắt tràn ngập sự sợ hãi tột độ, bọn họ dường như cảm nhận được hương vị của sự tử vong vờn quanh chớp mũi của mình.

Ác Quỷ! Ác Quỷ!

Lạc Từ Dật là một tên Ác Quỷ!

Hóa ra bọn họ đang đùa với mạng sống của chính mình mà không hề hay biết, bọn họ vẫn cứ nghĩ hấn luôn lịch thiệp nho nhã thì khi phẫn nộ cũng không đáng sợ là bao.

Thì ra, khi bị dồn vào chân tường thì con người ta có thể làm bất cứ việc gì...

Nhất thời, trước cửa bệnh viện Yui tràn ngập mùi huyết tinh và những cơ thể người không còn nguyên vẹn. Vì đây là tin tức được đưa trực tiếp cho nên thông qua màn ảnh nhỏ, mọi người đều có thể nhìn thấy màn hành hung rợn người vừa rồi.

Ai cũng hít một hơi lạnh vì sự tàn bạo như dã thú không có tính người đó, sao hấn có thể...

Lạc Từ Dật không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, trong đầu hấn bây giờ chỉ có sự hưng phấn khi tiếp xúc với huyết tinh và tiếng kêu la đầy sợ hãi, ánh mắt tuyệt vọng của những tên phóng viên...

Hấn chỉ nghĩ, tiểu Y chưa chết, sao bọn họ có thể nói em ấy đã tử vong?

Dám nói em ấy đã chết, giết.

Còn Lạc Quân, không phải bác sĩ nói ba hấn sẽ sống sao? Chỉ là ngủ một giấc thật sâu thôi mà!

Dám có ác ý với lão cha, giết.

Bọn họ... Đều đáng chết!

...

Sau khi trở về Lạc Gia, Lạc Từ Dật vẫn hành động như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn bình tĩnh, không thể hiện một chút hi nộ nào.

Đẩy ra cánh cửa phòng Thánh Y, hấn còn nhớ trước khi sang Paris, tiểu Y luôn mong có được một căn phòng riêng để chứng tỏ em ấy đã lớn rồi, có thể bảo vệ được hấn rồi.

Đến bây giờ, mọi thứ vẫn giữ nguyên như cũ như lúc nhỏ, bởi vì hấn sợ khi tiểu Y trở về nhìn thấy đồ vật bị xê dịch sẽ không vui.

Nhưng từ khi trở về, tiểu Y đã lần nào tiến vào căn phòng này chưa nhỉ?

Kết quả, chưa..

Em ấy quên rồi sao?

Quên rằng ở đây có một người vẫn luôn chờ đợi em ấy sao?

Quên rằng lúc nhỏ chúng ta đã có lời hẹn ước như thế nào...

"Anh hai, sau này lớn lên em nhất định sẽ gả cho anh"

"Anh hai, tiểu Y lớn rồi, có thể bảo vệ anh mà"

"Anh hai hứa đi, hai chúng ta trọn đời trọn kiếp, mãi không chia lìa... "

Tiểu Y, chúng ta đã hứa rồi mà, tại sao em lại thất hứa chứ?

Lời hứa dưới cây hoa anh đào, ai không thực hiện thì sẽ bị phạt đó...

"Anh hai, bị phạt như thế nào?"

"Nếu em thất hứa thì anh sẽ không quan tâm đến em nữa"

"Vậy em nhất định sẽ giữ lời, anh hai không quan tâm thì tiểu Y sẽ đau lòng lắm"

"Được, chúng ta ngoéo tay"

Tiểu Y, chúng ta ngoéo tay rồi mà, nếu em mà thất hứa thì anh sẽ không quan tâm em nữa đâu..

Hiện tại, những kí ức sâu nhất trong lòng Lạc Tử Dật dần dần bị phai mờ, đó là hồi ức đẹp nhất trong tâm trí của hắn, hắn luôn bảo vệ những kí ức ấy...

Nhưng đồng thời kí ức đó cũng chỉ trích tình cảm trái với luân lý của hắn, tình cảm hắn che giấu gần mười năm, với mọi người cũng như với chính bản thân mình..

Khi Thánh Y biến mất hắn mới phát hiện chính mình hèn nhất cỡ nào, yếu mà không dám nói, nhớ mà không dám biểu lộ..

Một giọt...

Hai giọt...

Ba giọt...

Lạc Tử Dật cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà òa khóc thật to, trút hết những gì đau đớn nhất nơi đáy lòng..

Tiếng khóc tê tâm liệt phế...

Tiểu Y, em hãy mau quay về đi...

Ở đây có một thằng ngốc vẫn luôn chờ em này!

#Hết chương 42:))

Giới thiệu truyện:

-Vô tâm khí phi hoa đào nhiều [NP, cổ đại, cường cường, xuyên không]

-Khuyên tân đào hoa. [NP, cổ đại, chút đồng nhân, huyền huyền]

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Phong vân khởi động

Hiện tại đang là mùa xuân, mùa hoa anh đào nở rộ ở Tokyo - thành phố phồn hoa nhất Nhật Bản. Từng cánh hoa bị gió mang đi xa hoặc rơi là tả xuống đường khiến cho mọi ngõ ngách trong thành phố đều tràn ngập hoa anh đào.

Đồng thời đây cũng là mùa của tình yêu, từng cặp tình nhân nắm tay nhau ngắm phong cảnh hữu tình, hai bàn tay đan lấy nhau truyền hơi ấm cho đối phương trước những cơn gió xuân mới sang còn vương chút hơi lạnh của mùa đông vừa qua.

Dưới tán hoa anh đào nào đó trong thành phố phồn hoa này, một nam nhân dung mạo tuấn mỹ vô song, yêu nghiệt tuyệt luân đang ôm trong lòng một nữ nhân cũng sở hữu vẻ đẹp không kém, cả người cô ta toát ra khí chất thánh khiết rung động lòng người. Trong mắt nam nhân tràn ngập sự yêu thương sùng nịch, nói:

"Du nhi, gặp được em chính là hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của anh"

Nữ nhân trong lòng hắn đỏ mặt cười nhẹ, trong mắt đồng dạng cũng là kinh hi và tình cảm không thể nói thành lời, cô ta đáp:

"Triệt ca, em cũng rất hạnh phúc khi gặp được anh, có lẽ Thượng Đế trên cao thương cảm nên mới đưa anh đến bên em, mang đến sự yêu thương đáng trân trọng nhất trên thế gian này"

Hai người này không ai khác chính là nữ chủ Lạc Du và một trong những nam chính trong hậu cung của cô ta - Hàn Triệt.

Bọn họ hiện đang hẹn hò ở Tokyo Nhật Bản, Hàn Triệt nghe nói mùa này ở Tokyo là mùa hoa anh đào nở đẹp nhất trong năm nên không suy nghĩ nhiều liền đưa mỹ nhân Lạc Du đi giải sầu.

Một tuần nay Lạc Du luôn không vui trong lòng vì gia đình xảy ra chuyện. Cha nhập viện có nguy cơ trở thành người thực vật cao, chị gái mất tích trong đêm huyết sát không rõ sống chết, còn anh trai suốt ngày trầm mặc chống đỡ công ty đang ngày càng xuống dốc.

Hàn Triệt thấy vậy rất thương tâm nên đưa cô ta đi du lịch để thư giãn, vừa đến Tokyo mấy ngày tâm trạng Lạc Du đã khá hơn nhiều, cùng hắn nói những lời yêu thương hứa hẹn làm hắn hạnh phúc không thôi.

"Du nhi, em yên tâm đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi"

Hàn Triệt ôm Lạc Du an ủi, hắn yêu cô như vậy, nhìn Du nhi đau lòng thì hắn cũng chịu hành hạ không kém.

"Ừm, hy vọng là vậy"

Lạc Du yếu đuối tựa vào lòng Hàn Triệt, tại góc độ không ai hay biết cười thỏa mãn như đã đạt được kế hoạch.

Với tình hình Lạc Gia xuống dốc như hiện tại thì địa vị của Lạc Du cũng sẽ giảm đi rất nhiều, như vậy điều cô ta cần nhất bây giờ là một chỗ dựa cường đại hơn nữa để lo toan cho cô ta mọi việc.

Âu Hạo là một lựa chọn tốt nhưng dù sao cũng không tốt bằng Hàn Triệt của Hàn thị, thế nên mấy ngày nay cô ta luôn nói lời yêu thương với Hàn Triệt và hôm nay, cô ta đã đạt được mong muốn, nam nhân tôn quý này đã thuộc về cô ta...

...

"Rốt cuộc chưa tìm ra sao?"

Trong thư phòng, Duật Ca nhìn Vô đây tức giận, từ bao giờ mà tổ chức Sát của hắn không thể tìm ra một người?

"Boss, cô ấy từ sau đêm đó như hóa thành hư không, không còn một chút dấu vết gì, giống như đã... Chết"

"Câm miệng"

Duật Ca nghe Vô nói vậy càng tức giận hơn, chết sao? Cô gái kia mạnh mẽ như vậy, đứng trước hắn cũng không hề sợ hãi thì làm sao có thể chết một cách dễ dàng như vậy?

Hắn không tin!

"Tạm thời cứ tiếp tục tìm kiếm, không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào"

"Dạ"

Vô trả lời dứt khoát rồi lui ra, nhưng hắn chưa ra khỏi thư phòng thì Duật Ca lại lên tiếng..

"Khoan đã"

"Chủ nhân còn có việc gì cản trở?"

"Truyền xuống dưới hiện tại dùng mọi cách để giúp đỡ cho Lạc Gia qua cơn nguy khó này"

"Rõ"

Duật Ca nắm chặt tay, Thánh Y, hiện tại em đang ở đâu vậy?

...

Âu Hạo cũng đang sốt ruột không thôi, tiểu Y mất tích không rõ sống chết, còn Lạc Du một mình sang Tokyo du lịch thư giãn làm hắn không yên tâm chút nào.

Vào thời điểm này Lạc Du ra nước ngoài du lịch làm hắn có chút không vừa ý nhưng trong lòng hắn như có bùa chú, bảo hắn phải tha thứ cho tất cả mọi việc làm của cô.

Đồng thời Âu Hạo cũng phái ra người của Âu Gia đi tìm kiếm tung tích của Thánh Y và giúp đỡ cho Lạc Gia, cô em gái kết nghĩa này có vị trí rất quan trọng trong lòng hắn, cơ hồ ngang bằng với Lạc Du.

Âu Hạo đâu biết rằng Du nhi của hắn đang hẹn hò thề thốt cùng một nam nhân khác, nếu biết chắc chắn sẽ đau đớn không thôi..

Hắn chỉ nhớ nụ cười của Thánh Y trong tâm trí, âm thầm cầu nguyện cô sẽ bình an...

...

Trong không khí dư luận sôi sục như vậy mà nhà chính của Lạc Gia lại là một mảnh yên tĩnh đến dọa người, nguyên do là vì hôm nay có một nhân vật đã trở về đây sau bao nhiêu năm xa cách. Phu nhân chính thức của Lạc Quân, nữ chủ nhân thực sự của Lạc Gia, đồng thời là đại tiểu thư của Lăng Gia hùng mạnh - Lăng Quỳnh Đan.

Lăng Quỳnh Đan nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình, trong mắt hiện lên lửa giận rõ ràng nhưng động tác vẫn tao nhã quý phái, không lộ hi nộ.

Trần Tuyết cũng căm ghét nhìn vào Lăng Quỳnh Đan, nữ nhân này sở hữu mọi thứ mà bà ta không có, gia thế, danh tiếng, địa vị, cả người chồng yêu thương hết mực và con trai, con gái trưởng thành ngoan ngoãn.

Tất cả mọi thứ!

Trần Tuyết cắn răng siết chặt tay.

Lăng Quỳnh Đan khinh thường nhìn bà ta, có những người, phải cho nếm một chút cảm giác bị trừng phạt, một chút sợ hãi thì mới biết điều yên phận hơn.

Kẻ như... Trần Tuyết này.

#Hết chương 43:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu

"Trần Tuyết, Lăng Gia chúng tôi chỉ cần một câu nói là có thể làm cho bà biến mất khỏi thế giới này, đến cả người phía sau bà cũng không cứu nổi"

Lăng Quỳnh Đan nhàn nhạt nói, dù chỉ là câu rất nhẹ nhàng nhưng bên trong đó lại chứa đựng sự uy hiếp không thể xem thường.

"Ha, Lăng Quỳnh Đan, đợi gần mười năm mới nghe bà nói câu này, cứ tưởng bà sợ hãi không dám nói chứ, thì ra Lăng đại tiểu thư đây cũng biết uy hiếp người khác. Còn về phía người sau lưng tôi, bà dám đắc tội sao? Bây giờ Lạc Gia đang không ngừng xuống dốc, Lạc Từ Dật còn chống đỡ được bao lâu? Lăng Gia các người còn hơi sức phản kháng sao?"

Trần Tuyết tỏ ra khinh thường đáp trả, bà ta có người phía sau chống lưng, người kia cường đại như thế nào, một Lạc Gia xuống dốc và Lăng Gia không nằm trong top ba có thể đắc tội được sao?

Nếu là lúc trước, Lạc Gia có Lạc Quân phát triển còn nằm trong top ba thì bà ta còn có chút kiêng kỵ, nhưng bây giờ tình thế thay đổi, quyền sinh sát không còn nằm trong tay Lạc Gia nữa mà thay vào đó là người phía sau bà ta.

Lăng Quỳnh Đan thấy đáng vẻ của Trần Tuyết như người thắng cuộc thì thầm khinh thường, không biết phải nói bà ta ngu ngốc hay quá ngây thơ đây?

Bây giờ Lạc Gia không thể đối kháng trực diện với người phía sau bà ta là sự thật, nhưng điều đó không có nghĩa là để yên cho bà ta sống.

Nếu Trần Tuyết là con cò quan trọng với người kia thì bà ta đã không phải nhận nhiệm vụ gây rối loạn ở Lạc Gia, còn nếu có năng lực thì sáu năm qua bà ta đã là phu nhân chính thức chứ không phải là một người vợ lẽ không quyền không thế.

Bởi vì tầm nhìn hạn hẹp nên trong mắt bà ta chỉ có địa vị phu nhân và quyền lợi cho Lạc Du, ngoài ra không quan tâm đến kế hoạch toàn cục. Dù vậy, sáu năm qua ước mơ của bà ta vẫn chỉ là mơ ước.

Vì lẽ đó, Trần Tuyết chỉ là đá kê chân trong một kế hoạch lớn, bây giờ Lạc Quân ngã xuống, cũng là lúc nhiệm vụ của bà ta kết thúc, trở thành một quân tốt mặc người trả thù.

Dù Lăng Quỳnh Đan không thể đối kháng người kia nhưng đối với Trần Tuyết thì quá dễ dàng. Nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, trong mắt Lăng Quỳnh Đan xuất hiện hàn quang.

"Chát... Chát"

Hai âm thanh vang vọng phòng khách.

Một giây trước Trần Tuyết còn kiêu ngạo bao nhiêu, bây giờ trên mặt bà ta đã có thêm hai dấu tay đỏ rực bất mắt.

Trần Tuyết ngậy người, bà ta vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đây là dành cho Lạc Quân và tiểu Y"

Lăng Quỳnh Đan nhàn nhạt nói.

"Trần Tuyết, tội của bà là cầu kết với người ngoài hãm hại tiểu Y sống chết không rõ, đã vậy còn đẩy Lạc Quân ngã cầu thang khiến ông ấy phải hôn mê sâu nhập viện, bao nhiêu tội đó thôi thì bà đã không thể sống rồi. Người đâu, đưa Trần Tuyết đến hầm kín của Lăng Gia để trừng trị"

"Dạ"

Ngay lập tức có hai người đàn ông lực lưỡng đến bắt bà ta đi.

Đến lúc này Trần Tuyết mới định thần, bà ta nghe Lăng Quỳnh Đan kể tội của mình liền trợn trừng mắt hét to:

"Lăng Quỳnh Đan, thả tôi ra, tôi... Tôi không có làm... Không có đẩy Lạc Quân mà... Lăng... Không có đẩy... Tha cho tôi... Bà sẽ chịu sự trừng phạt... Của người kia..."

Bây giờ Trần Tuyết mới biết sợ, nhưng đã muộn.

Bà ta không đẩy Lạc Quân sao?

Lăng Quỳnh Đan nhìn Trần Tuyết bị đưa đi, hoàn toàn không tin lời bà ta nói chút nào, ngoài bà ta ra còn có ai?

Thở dài, xem như trừ khử được một tai họa...

...

Tại một nơi nào đó sâu dưới lòng đất, nơi đây hoàn toàn không có một chút dương quang nào mà chỉ có ánh sáng le lói của ngọn lửa tự nhiên.

"Xèo... Xèo..."

"A... A--"

Mùi thịt người bị làm chín và tiếng la hét không ngừng vang lên tạo nên một bầu không khí ghê sợ, quái dị và sồn gai óc.

Trong phòng giam, có một thứ gì đó nhìn không ra hình người bị treo trên một cây thập giá lớn bự. Đối diện là một nam nhân dung mạo tuyệt luân, môi hấn nở nụ cười dịu dàng nhưng trên tay lại đang cầm một cây sắt nóng hổi còn vương chút khói và hương vị thịt người hòa với máu.

Hình ảnh nam nhân đó trong mắt người trên cây thập giá không khác gì ác quỷ ở mười tám tầng địa ngục thậm chí còn đáng sợ hơn. Bảy ngày, tròn bảy ngày nam nhân này cho bọn họ biết thế nào là sống không bằng chết, ném trải bao nhiêu cực hình, bị nướng thịt sau đó lại bị ép ăn thịt của chính mình để sống qua ngày.

Hắn chính là ác quỷ!

"Sao hả? Đã đưa ra quyết định được chưa?"

Nam nhân ác ma kia cất tiếng nói.

"Khai..."

Phạm nhân kia cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, hấn yếu ớt nói. Dù là tử sĩ cũng không thể không sợ nam nhân ác ma này.

"Vậy mới ngoan chứ"

Nam nhân ác ma lại cười đầy âm áp.

"Là... Lãnh... Gia... Lãnh.. Phi.. "

Phạm nhân kia gắng gượng nói ra năm từ.

Nam nhân ác ma đã đạt được ý nguyện, hấn giao cây sắt cho thuộc hạ rồi nói:

"Chôn cất cho hắn thật tốt, cho gia đình hắn ta một số tiền"

"Dạ"

Nam nhân ác ma trong mắt tràn đầy lệ quang.

Lãnh Gia sao?

Gia tộc số một trong Z quốc này, Lãnh Phi là nhị thiếu gia của Lãnh Gia.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Dám đụng đến tiểu Y, còn bắn cô ấy...

Nghe nói hiện giờ người nắm quyền Lãnh Gia là Lãnh Tuyệt, kẻ thù không đội trời chung của Lãnh Phi. Người xưa có câu, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, xem ra phải đến Lãnh Gia một chuyến rồi...

Nam nhân ra khỏi phòng giam, ánh lửa le lói chói rọi dung nhan tuấn mỹ quen thuộc của hắn, hắn là Phong Thương...

#Hết chương 44:))

P/s: Chương sau Y tỷ lên sàn:>

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tôi muốn em đính hôn với tôi

Trong một căn phòng xa hoa không có ánh sáng mặt trời, căn phòng này chỉ có duy nhất một chiếc giường và smart TV, ngoài ra không còn gì nữa.

Điều đặc biệt là sàn, trần nhà, vách tường, chiếc giường... Tất cả mọi thứ đều là một màu trắng đơn điệu khiến cho căn phòng mang cảm giác trống trải, cô đơn khó nói thành lời.

Hiện tại, trên chiếc giường kia đang có một cô gái đang say giấc, cô sở hữu nhan sắc khuynh thành ít ai có thể bì được, trên người cô đồng dạng cũng mặc một chiếc đầm ngủ màu trắng tinh khiết như một thiên thần tại nhân gian.

Không biết qua bao lâu, hàng mi cong của cô gái run lên như hồ điệp vút bay, cô gái chợt mở mắt.

Phải nói thế nào đây?

Đôi mắt kia long lanh sáng ngời như ngàn vì tinh tú lấp lánh trên bầu trời đêm bao la, chiếu rọi khắp thế giới. Đôi mắt ấy kết hợp với dung nhan tuyệt nhất kia tạo ra một gương mặt hoàn mỹ vô đối.

Vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ say, trong đôi con ngươi trong vắt xuất hiện sự mờ mịt hư ảo.

Đã bao lâu rồi?

Từ ngày bị đưa đến đây, đã là ngày thứ mấy rồi?

Trong lòng Thánh Y không rõ.

Ngày đầu tiên, khi cô tỉnh dậy thì hai vết sủng trên người đã được lấy ra và băng bó cẩn thận. Mỗi ngày đều có người hầu đến đưa cơm và dọn dẹp, cô đã nhiều lần hỏi nhưng những người hầu đó lại không trả lời một câu nào.

Không hỏi được điều gì, Thánh Y chỉ đành ngày ngày im lặng ăn cơm và ngủ, may mắn trong thức ăn không có bỏ thứ gì vào, mà nếu muốn giết cô thì cũng đã không đưa cô về đây rồi.

Ngày qua ngày, dần dần Thánh Y không còn phân biệt được thời gian nữa, bên ngoài trôi qua bao lâu, sáng hay tối thì cô đều không biết.

Đây xem như là khoảng thời gian yên bình nhất cô từng trải qua, một cuộc sống không lo nghĩ về điều gì, không suy tính những nước cờ nhân sinh, không

có nam chủ, nữ chủ...

Chỉ đơn giản là sống thôi.

Nhưng khoảng thời gian yên bình như thế lại không thể kéo dài quá lâu.

"Cạch"

Cánh cửa phòng đang đóng chặt chợt mở ra làm Thánh Y dứt khỏi suy nghĩ của mình.

Bước vào phòng là một nam nhân còn khá trẻ, khoảng hai mươi mấy tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng nhưng lại có phần hơi âm nhu, khiến cho người khác có cảm giác như hắn rất gian xảo và không kém phần âm hiểm.

Thánh Y nhíu mày, người này là ai?

Như đọc được suy nghĩ của cô, nam nhân kia nhếch môi cười trả lời:

"Tôi là Lãnh Phi, nhị thiếu gia của Lãnh Gia - gia tộc đứng đầu Z quốc này, đồng thời tôi cũng là người đã đưa cô về đây"

Khi nói đến Lãnh Gia và họ Lãnh trong tên của mình, trong giọng nói của Lãnh Phi dù nghe qua không có gì khác biệt nhưng Thánh Y vẫn lờ mờ phát hiện được ngạo khí ẩn sâu bên trong đó.

Cũng phải thôi, Lãnh Gia là đệ nhất gia tộc của Z quốc, trong tận xương tủy của con cháu Lãnh Gia tất nhiên phải tiềm tàng ngạo khí rồi.

"Lãnh Gia? Lãnh Phi?"

Đôi mày của Thánh Y nhíu càng chặt, tại sao chuyện này lại có liên quan đến Lãnh Gia?

Trong nguyên tác cô đã đọc hoàn toàn không nhắc đến việc Trần Tuyết có quan hệ với Lãnh Gia.

Thông qua Lạc Quân, cô biết được Trần Tuyết đã và đang làm việc cho một người thần bí nào đó rất cường đại, thời gian qua cô cũng đã suy nghĩ về người đã cứu mình về đây.

Kịp thời cứu cô trong đêm đó giữa mấy chục người mang súng trên tay một cách an toàn thì chỉ có thể là người đứng sau mọi chuyện.

Nhưng thật không thể ngờ rằng, kẻ đứng sau mọi chuyện lại là nhị thiếu gia của Lãnh Gia, nhân vật hoàn toàn không có liên quan trong nguyên tác.

Chẳng lẽ nữ chủ đã câu thông một chân với Lãnh Gia rồi?

Quá nhiều điều không có trong nguyên tác làm Thánh Y hơi lo lắng, sự hiện diện của cô làm xuất hiện hiệu ứng bướm bướm?

Dường như Lãnh Phi rất vui vẻ khi nhìn thấy biểu cảm lo lắng của cô, hắn đến ngồi xuống bên giường, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của cô.

Thánh Y muốn tránh đi nhưng phía sau đã là đầu giường, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Ý cười trong mắt Lãnh Phi càng đậm, hắn chậm rãi nói:

"Lạc Thánh Y, đại tiểu thư của Lạc Gia đứng thứ ba Z quốc, mười hai tuổi xuất ngoại do ba mẹ ly thân, tại Paris được tiếp nhận sự đào tạo đặc biệt về kiến thức cũng như kỹ năng của sát thủ, sau năm năm thì trở về Z quốc. Có mối quan hệ khá tốt với Âu Hạo, Bạch Dật, Phong Thương và rất "mật thiết" với Duật Ca..."

Lãnh Phi không nhanh không chậm kể lại tất cả mọi sự việc kể từ lúc cô mười hai tuổi đến hiện tại, nhất là câu nói cuối cùng, giọng nói của hắn càng ngày càng lạnh lẽo, đặc biệt nhấn mạnh hai từ "mật thiết".

Nghe thấy hắn nói vậy, trong mắt Thánh Y không khỏi hiện lên sự giật mình, từ những chuyện ai ai cũng biết cho đến chuyện bí mật cần giấu đi, Lãnh Phi đều nói không sót một điều gì.

Lãnh Gia cường đại đến như thế sao?

Cường đại đến mức những mặt tối của các đại gia tộc đều có thể điều tra rõ ràng. Âm thầm thao túng tất cả, ai biết được trong các đại gia tộc khác sẽ không có những con cờ giống như Trần Tuyết?

Lãnh Phi - người chơi cờ vô cùng cao thâm, ngay cả Thánh Y tự nhận mình biết rõ cốt truyện, có thể đấu với nữ chủ cũng cảm thấy nguy hiểm khi đối mặt với hắn.

"Anh điều tra tôi tường tận như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Giương mặt sắc sảo của Lãnh Phi không có biểu tình gì khi Thánh Y hỏi câu đó, giống như đã dự đoán được tất cả nước cờ của cô.

Hắn đột nhiên áp sát về phía cô, một tay chạm nhẹ đến đôi con ngươi trong tròng và hàng mi dài, khoảng cách giữa hai ngò hiện tại gần đến nỗi một cử động nhỏ cũng có thể môi chạm môi.

Bàn tay Lãnh Phi dần trượt đến đôi môi anh đào của Thánh Y, nhẹ nhàng như chạm một tác phẩm nghệ thuật, lúc này trong mắt hắn hiện lên sự dịu dàng hiếm thấy, cuối cùng hắn cất giọng trả lời:

"Tôi muốn em đính hôn với tôi..."

#Hết chương 45:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Giao dịch - Tâm thống

"Tôi muốn em đính hôn với tôi..."

Câu nói của Lãnh Phi làm cho Thánh Y giật mình.

Gi chữ?

Đính hôn?

Chẳng phải cô và hắn chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên sao?

"Anh đang đùa à?"

Thánh Y nhăn mi.

"Không, tôi hoàn toàn đang nói sự thật, tôi muốn đính hôn với em"

Lãnh Phi vẫn không thu lại vẻ bồn chồn nhưng ý cười trong mắt đã bớt đi một ít.

Cô im lặng không trả lời, trong đầu đang suy nghĩ lý do tại sao Lãnh Phi lại muốn đính hôn.

Hắn thích cô?

Không thể nào!

Thánh Y gạt bỏ suy nghĩ đó ngay khi vừa nghĩ đến, dù dung mạo của nguyên chủ có tuyệt mỹ đến đâu thì cũng không phải thuộc dạng "người gặp người thích, hoa gặp hoa nở". Huống hồ hai người chỉ mới gặp nhau, chẳng lẽ lại có chuyện tiếng sét ái tình sao?

Thánh Y hoàn toàn gạt phăng điều đó, suy nghĩ thứ hai của cô là Lãnh Phi đang muốn chơi đùa, nhưng nghĩ lại, nếu muốn đùa vui thì tại sao hắn lại cất công cài đặt Trần Tuyết vào Lạc Gia từ nhiều năm trước?

Đó là một nước cờ cho suy tính lâu dài chứ không phải là một loại ngẫu hứng chơi đùa.

Loại bỏ hai suy nghĩ trên, chỉ còn lại suy nghĩ là Lãnh Phi đính hôn với cô vì muốn liên thông với Lạc Gia để Lãnh Gia có thể phát triển hơn nữa, thử hỏi một gia tộc đệ nhất liên hôn với một gia tộc đệ tam thì sẽ như thế nào?

Giống như việc hôn sự của Lạc Quân và Lăng Quỳnh Đan, cả hai gia tộc Lạc - Lăng đều có lợi, đồng thời Lạc Gia có thể phát triển vững mạnh đến vị trí một đại gia tộc đệ tam như hôm nay.

Chắc Lãnh Phi cũng đang muốn như vậy?

Nhưng tại sao lại là Lạc Gia? Chẳng phải đệ nhị còn có Âu Gia sao?

Âu Gia cũng không thiếu nữ nhi xinh đẹp thanh xuân mà lại là dòng chính, thậm chí muốn đích nữ cũng có, vậy mà Lãnh Phi lại chọn cô.

Sau một lúc im lặng, Thánh Y nhẹ nhàng nói hai từ:

"Từ chối"

"Em hãy khoan trả lời, trước tiên tôi muốn em xem thứ này, xem xong rồi trả lời cũng không muộn"

Trong mắt Lãnh Phi hiện rõ câu nói: tôi biết em chắc chắn sẽ từ chối!

Sau đó hắn lấy remote nhỏ ra từ trong túi quần, bật smart TV.

Thánh Y cũng chăm chú xem hắn muốn cô coi thứ gì, nhưng khi thấy mọi thứ trên màn ảnh, khuôn mặt của cô trắng bệch như bị cắt không còn một giọt máu. Ngay cả môi và tay cũng run nhẹ chứng tỏ cô đang hoảng sợ vì những thứ trên màn ảnh.

Lãnh Phi thấy vậy thì trong mắt xẹt qua một tia thương tiếc, hắn tiến lại gần và vòng hai tay ôm Thánh Y vào lòng mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt.

Nhưng hiện tại cô lại không quan tâm đến điều đó, trong đôi mắt trong veo chỉ còn lại hình ảnh đang chiếu trên smart TV.

Đó là bản tin thời sự vào một tuần trước, trên đó đang nói đến hai người mà cô rất quen thuộc, chính là Lạc Quân và Lạc Tử Dật.

Trong đầu Thánh Y như vừa bị oanh tạc, những chuyện xảy ra với Lạc Gia, Lạc Quân và Lạc Tử Dật cô đều nhìn thấy và nghe không sót một từ nào.

Không ngờ, thời gian chưa đến một tháng mà lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy, từng chuyện từng chuyện một đều khiến cô khó có thể tiếp thu nổi.

Ba, anh hai, còn có mẹ... Tất cả mọi người đều đang gắng sức chống đỡ qua từng ngày... Vậy mà cô lại ở đây không hay biết gì cả, suốt bao nhiêu ngày qua, cô đã làm được gì chứ?

Đáp án, không gì cả.

Thánh Y bỗng quay mặt về phía Lãnh Phi, gần từng chữ:

"Là anh làm sao?"

Nụ cười trên mặt Lãnh Phi biến mất vô tung, mắt hắn lạnh dần.

"Thì ra lòng tin em dành cho tôi không đáng một xu nào cả. Nhưng cũng đúng thôi, em chỉ mới quen biết tôi mà thôi. Tôi thừa nhận Trần Tuyết là tôi cài với Lạc Gia, em cũng là do tôi bắt đi nhưng Lạc Thánh Y..."

Lãnh Phi bỗng gằn giọng.

"Em nghe cho rõ đây, tôi sẽ không bao giờ làm điều gì tổn hại đến em cũng như gia đình em. Đây là lời hứa danh dự của tôi!"

Thánh Y ngò nghếch vài giây, sau đó từ trong mắt xuất hiện từng giọt lệ long lanh như pha lê. Cuối cùng, cô cũng không kìm được nữa mà rơi nước mắt, nhìn thấy thân nhân, gia đình mình bị như vậy thì ai mà không xúc động?

"Vậy thì anh nói đi, là ai... Ai đã làm việc này?"

Giọng cô rung rung như sắp không thể nói được nữa.

Lãnh Phi nhìn vào đôi mắt ngập nước kia mà cảm thấy đau lòng thay cho cô. Hắn chợt ôm Thánh Y chặt hơn, lúc lâu sau mới trả lời:

"Là một con cò mắt không chế mà thôi, em... Chuyện này cứ giao cho tôi giải quyết là được rồi"

Thánh Y bị ôm chặt phải tựa đầu vào trong ngực hắn, từ khi xem xong tin tức cô dường như bị rút đi hết tất cả sức lực, không còn phản kháng được nữa.

"Một giao dịch"

Cô cất giọng.

"Hửm?"

Lãnh Phi nhắm mi.

"Chúng ta làm một giao dịch, tôi sẽ đính hôn với anh, ngược lại anh phải giúp đỡ cho Lạc Gia vượt qua giai đoạn khó khăn này"

"A? Giao dịch sao? Vậy em thấy tôi sẽ đạt được gì trong lần giao dịch này? Nên nhớ, Lãnh Phi tôi từ xưa đến nay chưa từng làm ăn lỗ vốn"

Lãnh Phi bình tĩnh trả lời, hẳn dự tính được là cô sẽ đồng ý khi xem đoạn tin tức kia, nhưng khi thực hiện xong hẳn mới cảm thấy mình thật hèn hạ, như một tiểu nhân thừa nước đục thả câu.

Còn Thánh Y, cô đang bí bách vì quả thật Lãnh Phi không có lợi gì trong cuộc giao dịch này, Lạc Gia đã xuống dốc, còn đâu lực lượng và tư cách để giao dịch đây?

Cắn chặt môi, những ngón tay bầu chặt vào trong da thịt, cô chưa từng cảm thấy bất lực như thế này.

"Điều tôi cần chỉ có một"

Lãnh Phi nhú mày nhìn về bất lực của cô rồi nói.

"Điều gì?"

"Tôi cần... Em hoàn toàn thuộc về tôi"

Lãnh Phi cười gượng, chẳng phải ngay từ đầu hẳn đã đóng vai ác rồi sao?

Vậy cần quan tâm đến cảm nhận của cô làm gì?

Ngay cả tình cảm của chính mình, hẳn cũng đã bắt cần kia mà...

#Hết chương 46:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chỉ cần người đó là anh

"Tôi muốn em hoàn toàn thuộc về tôi"

"Hoàn... Toàn...?"

Thánh Y ngừng khóc mở to mắt nhìn về phía Lãnh Phi.

Hoàn toàn là ý gì chứ? Mặc dù đã lờ mờ đoán ra ý nghĩa của câu nói đó nhưng cô vẫn không muốn nghĩ đến và hỏi lại một lần nữa.

"Y, em rõ ràng hiểu được mà"

Lãnh Phi nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt cô, ánh mắt nửa nhu tình nửa giả dối.

Phải rồi, cô hiểu được chứ...

Bởi vì trong kí ức của cô, cũng có một người từng nói giống như thế, cũng với ánh mắt như thế, từng bước từng bước dụ dỗ, mê hoặc cô...

Bất giác, dung nhan của Lãnh Phi bỗng mờ ảo biến hóa, sau đó trước mắt cô hiện ra một gương mặt mà đã lâu rồi không thể nhìn thấy.

Gương mặt đã từng là nhân vật chính trong các giấc mộng hằng đêm, là hình ảnh duy nhất an ủi cô trong những đêm giết chóc đầm máu rằng điều cô đang làm là đúng đắn, là tâm can trong cả cuộc đời cô độc tâm tột này...

Giờ đây, chủ nhân của gương mặt ấy lại gần cô như thế, đây chẳng phải là điều cô luôn mong ước sao?

Trong lòng Thánh Y vừa mừng vừa sợ, mừng vì người ấy đang ở ngay trước mắt, sợ vì điều này hư ảo như một giấc mơ, người kia chưa bao giờ đối xử với cô gần gũi như thế này.

"... Được"

Trong một phút giây nào đó, cô đã đáp ứng lời đề nghị kia, lời đề nghị của ma quỷ.

Cô đáp ứng điều này không phải vì bất cứ ai cả, không phải vì Lạc Gia... Mà chỉ vì người đưa ra lời đề nghị này là hấn mà thôi.

Chỉ cần là hấn, thì mọi việc đều có thể...

Lãnh Phi khẽ ôm lấy cô, đôi mắt hấn nhắm chặt lại để không lộ ra biểu tình thương xót.

Y, người em đang nghĩ đến là ai vậy?

Là Phong Thương, Duật Ca hay Âu Hạo?

Có phải tôi rất đề tiện hay không? Vì để có được em, ngay cả mê hương tôi cũng dùng đến rồi.

Mê hương sẽ làm cho thần trí của em không tỉnh táo, em sẽ nghĩ đến người mà em yêu nhất và đồng ý với lời đề nghị của tôi.

Y, xin lỗi, đây sẽ là lần cuối cùng tôi tổn thương em...

Lãnh Phi cúi đầu đặt lên môi Thánh Y một nụ hôn nhẹ, sau đó dần tiến vào sâu hơn trở thành một nụ hôn mãnh liệt chất chứa tất cả tâm tư tình cảm ẩn sâu trong lòng hấn.

Thánh Y cũng đáp lại nụ hôn của hấn, trong mắt cô vẫn là hình ảnh của nam nhân quyền lực kia.

Nếu đây là mơ thì xin hãy cho cô cơ hội hoang đường một lần đi.

Không gian dần nóng lên, cả hai người đều làm theo dự vọng của bản thân mà quên hết tất cả mọi thứ xung quanh.

Bởi vì, họ biết đây là lần cuối cùng họ được phóng túng như vậy, là lần cuối cùng họ được gần gũi với đối phương đến nhường này.

...

Trái ngược với bầu không khí nóng đến mặt đỏ tim đập của Thánh Y và Lãnh Phi thì bầu không khí tại phòng khách của Phong Thương và một người khác vô cùng lạnh lẽo.

"Phong thiếu, hôm nay không biết có chuyện gì mà ngài đến chỗ của tôi?"

Nam nhân cất giọng nói.

Dung mạo của hấn có ba phần giống với Lãnh Phi nhưng bảy phần còn lại không phải là âm nhu mà là nét thành thực từng trải, cộng thêm khí chất vương giả của hấn làm cho người ta có cảm giác hấn như quân lâm thiên hạ bề ngễ khinh thường chúng sinh.

Phong Thương nhíu mày, tên trước mặt này làm cho hấn có áp lực rất lớn.

Mà cũng đúng thôi, nam nhân mà tiểu Y đã chọn sao có thể tầm thường được. Hấn còn chưa có quen Lãnh Tuyết chính là cái tên mà cô nỉ non trong tiềm thức đâu.

Nhưng như vậy cũng không sao, đối thủ càng mạnh, hấn càng có tinh thần chiến đấu hơn nữa. Nếu như Lãnh Tuyết yếu nhược thì sẽ không xứng làm đối thủ của hấn, cũng làm bắn đi ánh mắt và tình cảm của tiểu Y.

"Cũng không có việc gì lớn, chỉ là tôi muốn giúp Lãnh đại thiếu gia tiêu diệt một đối thủ gai mắt mà thôi"

"Ha, Lãnh Tuyết có quá nhiều kẻ thù, không biết Phong thiếu nói đến ai?"

Lãnh Tuyết nở nụ cười đầy tà khí hỏi.

"Lãnh Phi"

"A? Là đệ đệ miệng còn hôi sữa kia?"

Lãnh Tuyết có phần bất ngờ, nếu không phải Phong Thương nhắc đến thì hấn cũng quên luôn có người đệ đệ này.

Điều duy nhất làm hấn nhớ đến Lãnh Phi là Lãnh Phi cũng muốn sở hữu địa vị cao nhất Lãnh Gia, ngoài ra mọi thứ về người đệ đệ này quá mờ nhạt.

"Phong thiếu nói đùa, sao lại bảo tôi tiêu diệt đệ đệ của mình? Ngài không cảm thấy chuyện này quá hoang đường hay sao?"

Phong Thương chỉ cười nhạt đáp:

"Lãnh đại thiếu gia, ngài đừng diễn kịch yêu thương đệ đệ trước mặt tôi, giới thương trường này có ai mà không biết ngài ghét đệ đệ của mình? Vì điều

đó mà hôm nay tôi mới đến đây"

"Tôi có thể biết vì sao Phong thiếu muốn hợp tác với tôi để trừ khử Lãnh Phi hay không?"

Lãnh Tuyết thu lại tà khí, thể hiện hấn đang nghiêm túc vào vấn đề chính.

"Chẳng qua là Lãnh Phi dám đụng đến nữ nhân của tôi, tôi muốn cậu ta phải trả giá đắt"

Lãnh Tuyết không ngờ chuyện này chỉ vì một nữ nhân, hấn nhủ mảy châm chọc.

"Phong thiếu, nữ nhân sẽ làm hỏng hết đại sự mai sau đó..."

"Hừ! Không phiền Lãnh đại thiếu gia quan tâm"

#Hết chương 47:))

P/s: Ta muốn nói là ta đã chuyển Dark từ chế độ "kín" sang "công khai" rồi nên sau này nếu thấy nội dung không giống như cũ thì các bạn đừng thắc mắc nhé:3

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đâu mới là em đây?

"Vậy cuối cùng tôi cần làm gì?"

Lãnh Tuyết không thêm đề ý tới giọng điệu bất hảo của Phong Thương, hấn vẫn hỏi một cách bất cần.

"Rất dễ dàng, chỉ cần anh hợp tác với tôi, một mẻ tôm gọn hang ổ của Lãnh Phi là được. Đến lúc đó, anh "chăm sóc em trai thân yêu" thế nào là chuyện của anh, tôi đưa người đi là chuyện của tôi. Cả hai chúng ta nước sông không phạm nước giếng, okay?"

Phong Thương không hổ danh là con trai của Phong Ngôn, xảo quyết như người cha của hấn, hấn xem việc cứu người cũng như một hợp đồng giao dịch mà cả hai bên đều có lợi, nhưng cũng hết sức cam go.

Có ai biết được, trong lúc Lãnh Tuyết xử lý Lãnh Phi thì Phong Thương sẽ thừa cơ kiểm soát chút gì đó?

Hay đến phút cuối, Lãnh Tuyết trở mặt bắt cả người lẫn Lãnh Phi đi làm con tin, lúc đó Phong Thương vì an nguy của Thánh Y chỉ có con đường đầu hàng.

Mà đầu hàng, là tương đương với cái chết, chẳng những vậy còn trở thành cái gai bị người người phi báng khi mất mạng vì một nữ nhân, gây ô nhục cho Phong Gia.

Vậy nên khi quyết định có chấp nhận kế hoạch này hay không là cả một vấn đề to lớn. Điều này khiến Lãnh Tuyết cau chặt mày, trên mặt đã rút hết vẻ bồn chồn, hấn nhìn chăm chăm vào Phong Thương.

Mà Phong Thương cũng không yếu thế, hấn cũng đầu mắt cùng Lãnh Tuyết, chỉ là đôi tay dưới bàn đã nắm chặt lại tỏ rõ sự lo lắng, mất kiên nhẫn của hấn.

Cuối cùng, nụ cười nửa giả nửa thật lại một lần nữa hiện hữu trên môi của Lãnh Tuyết, hấn chậm rãi phun ra bốn từ:

"Đàm phán thành công"

Câu nói này làm nhiệt độ trong phòng dịu đi đáng kể, đồng thời Phong Thương cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời hấn cũng cảm thấy hy vọng cứu được Thánh Y ngày càng to lớn, với năng lực của Phong Thương không phải là không cứu được cô nhưng làm vậy rất nguy hiểm vì không thể đảm bảo rằng Lãnh Tuyết sẽ không giúp đỡ em trai của hấn. Nên hiện tại Phong Thương mới đàm phán trước với Lãnh Tuyết để có thể an tâm phần nào đó, còn lại tất nhiên điều động tất cả nhân lực thực hiện kế hoạch rồi.

Lãnh Tuyết là một con hồ ly thông minh, hấn chắc chắn chỉ biết đến lợi ích, sẽ không vì cái gọi là "anh em trong nhà" mà không hợp tác với Phong

Thương đề lật đổ em trai hắn.

Như vậy, một giao dịch đã được đàm phán trong âm thầm giữa hai nam chính, mà người được cứu lại là một nữ phụ...

...

Sau khi Phong Thương rời khỏi, Lãnh Tuyết mới cho gọi Ảnh - thuộc hạ thân tín của hắn đến.

Ảnh quỳ trước mặt Lãnh Tuyết, bắt đầu báo cáo kết quả đã điều tra.

"Chủ nhân, hôm đó ở nhà hàng Moment quả thật có người họ Lạc cùng đến đó ăn uống, nhưng là đến hai người. Một người là Lạc Thánh Y, người còn lại là Lạc Du, cả hai là đại tiểu thư và nhị tiểu thư của Lạc Gia. Ngoài ra không có bất kỳ ai tên Lạc Song"

"Hửm?"

Lãnh Tuyết nhướn mày, bảo Ảnh nói tiếp.

"Khi điều tra địa chỉ theo phiếu thông tin thì lại dẫn đến địa chỉ dinh thự của Lạc Gia. Ta có thể suy ra một trong hai tiểu thư họ Lạc đã cố tình điền sai tên để đánh lừa ngài..."

"Ngừng"

Lãnh Tuyết phát ra âm thanh âm lãnh.

Lừa? Hắn mà lại bị lừa?

Hừ, giọng nói đó, bóng lưng đó vẫn còn in sâu trong tâm trí khiến hắn không thể nào quên được, giống y như đức của Song nhi.

Hơn nữa hành tung của hắn hết sức bí mật, Lạc Gia sao có thể biết được mà gài bẫy?

Hắn không tin một trong hai tiểu thư của Lạc Gia là cố tình lừa hắn, nhưng họ cũng có ý lừa một kẻ khác...

"Vậy hai tiểu thư của Lạc Gia hiện giờ đang ở đâu?"

"Thưa chủ nhân, đại tiểu thư Lạc Thánh Y vào tuần trước đã bị mất tích trong một trận huyết sát tàn bạo, đến giờ vẫn chưa rõ tung tích. Còn nhị tiểu thư Lạc Du hiện đang du lịch cùng Hân Gia Hân Triệt tại Nhật Bản"

"Vậy à... "

"Chủ nhân, có cần điều tra về nữ nhân mà Phong Thương muốn cứu không?"

"Không cần, dù sao cũng chỉ là vật hy sinh trong trận chiến đẫm máu của cao tầng đất nước này, không cần quan tâm làm gì"

"Vâng"

Lãnh Tuyết phát tay cho Ảnh lui ra rồi tựa đầu ra sau ghế nhắm mắt lại.

Song nhi, Lạc Thánh Y hay Lạc Du, đâu mới là em đây?

...

"Úm... "

Thánh Y chợt mở mắt, đôi con ngươi lộ vẻ mờ mịt.

"Tĩnh rồi?"

Theo hướng âm thầm phát ra, cô chuyển mắt nhìn thấy Lãnh Phi đang ngồi ở đầu giường, tay hắn đang vuốt tóc cô vén ra sau tai.

Thánh Y theo bản năng muốn lùi ra phía sau nhưng cơ thể lại đau nhức dữ dội, nhất là ở hạ thân, nhất thời, những hình ảnh điên cuồng tối qua lại ủa về trong đầu...

"Trong người em không khỏe, đừng nên cử động nhiều"

Lãnh Phi vươn tay ý muốn kéo chân đắp lên người cô nhưng cô lại gạt tay hắn sang một bên. Lãnh Phi ngẩn người nhìn cô, còn Thánh Y lại nhìn hắn bằng một ánh mắt không thể tin được, có căm ghét, có phẫn hận...

Cô không ngờ, hắn lại giờ thủ đoạn đê hèn tới mức này. Cô không biết nói thế nào, cổ họng như bị ai đó bóp nghẹn chỉ có thể phát ra âm thanh "ú, ớ"

không có ý nghĩa, còn trái tim thì lại đau như cắt.

Từ khi xuyên đến nay, cô biến thành cái dạng gì thế này...?

Từ Duật Ca rồi đến Lãnh Phi, không phải chẳng khác loại ấy là bao sao?

Chợt nghĩ đến Lãnh Tuyết, cô đã dơ bản thể này, chẳng phải nếu có thể quay trở lại thể giới cũ thì cũng không xứng với hân đức không?

Khi xưa không xứng, bây giờ lại càng không.

Ánh mắt Thánh Y nhìn Lãnh Phi càng thêm thù hận, cô chợt vùng khỏi giường. Mặc cho thân thể đau nhức đến tận cùng, dù sao nỗi đau thể xác làm sao có thể sánh bằng với nỗi đau tinh thần được.

"Cộp"

Đầu Thánh Y đập vào tường thật mạnh ngay khi Lãnh Phi chưa kịp phản ứng, máu từ trán bắt đầu chảy ra nhiều, lăn dài xuống mặt. Còn cô đã ngất xỉu trên sàn sau cú va đập.

Lãnh Phi bàng hoàng chạy thật nhanh về phía cô, miệng không ngừng lầm bầm:

"Y... Y... Không sao... Anh xin lỗi mà... Y... "

#Hết chương 48:))

P/s: Ây da lâu rồi mới có chương mới, sắp tới ngược rồi đây:3

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hận - Yêu?

Khi Thánh Y tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, trong mắt cô vẫn là những hình ảnh quen thuộc, vẫn là căn phòng đó, vẫn là những ký ức không muốn nhắc đến tại đây.

"Tiểu thư, bây giờ cô cảm thấy thế nào?"

Thánh Y nhìn sang bên đầu giường, đó là một nữ bác sĩ với dung nhan thanh tú, chiếc áo blouse trên người càng làm tôn lên sự dịu dàng, thanh khiết của cô.

"Tiểu thư, cô vừa mới tỉnh dậy chắc là cảm thấy không thoải mái, nếu có gì khó chịu thì cứ nói với tôi. À, tự giới thiệu, tôi là Bạch Ly, từ nay sẽ là bác sĩ phụ trách sức khỏe của tiểu thư"

Bạch Ly nở nụ cười dịu dàng, động tác khéo léo chỉnh lại chăn cho Thánh Y.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu như đã rồi, sau đó không nói thêm gì nữa. Bạch Ly vẫn đứng bên giường như cũ, dường như có ý định đợi đến khi cô ngủ thì mới đi.

Thánh Y không biết đang suy nghĩ gì, lát sau cô mới cất giọng:

"Trên đời này, có loại thuốc nào có thể chữa vết thương lòng không?"

Vừa mới tỉnh dậy, giọng cô có chút khàn, kết hợp với bộ dạng hờ hững bây giờ thì có vẻ rất thê lương tịch mịch.

Bạch Ly vẫn treo trên môi nụ cười như có như không, cô như nhìn về một phương xa nào đó mà trả lời:

"Có thể có cũng có thể không. Khi bị tổn thương thật sâu, nếu biết đối diện với nó, đập qua nó để vươn lên, tìm một chân trời mới tốt đẹp hơn thì đó chính là đã tìm được thuốc giải. Còn nếu chỉ biết gặm nhắm vết thương, sống mãi trong không gian cô lập do chính mình tạo ra thì người đó mãi mãi sẽ không tìm được thuốc giải, sẽ đánh mất chính mình... "

"... Sẽ đánh mất chính mình sao?"

Thánh Y không biết cô đang muốn làm gì, qua bao nhiêu chuyện đã xảy ra, cô nhận ra mình không mạnh mẽ như mình đã tưởng tượng.

Sau sự kiện của Duật Ca, cô cứ nghĩ mình sẽ ổn, sẽ tiếp tục làm một nữ phụ đủ sức đối đầu với mọi việc. Nhưng cô đã sai, lần đầu của người con gái bị lấy đi như vậy thì sẽ ổn sao?

Không hề! Khi Duật Ca đứng trước mặt, Thánh Y thậm chí có cảm tưởng muốn giết hấn ta, khác hoàn toàn với ý nghĩ muốn chạy trốn như cô vẫn thể hiện.

Cô biết mình rất hận hấn, nhưng thời điểm đó tại sao lại cố giấu đi suy nghĩ đó? Chẳng lẽ do suy nghĩ hấn là nam chính, cô là nữ phụ nên phải chạy trốn hay sao?

Thánh Y như đã nắm bắt được điều gì đó, nếu như chỉ biết chạy trốn thì nam chính sẽ buông tha cho cô sao?

Tiếp theo là sự kiện Lãnh Phi, hấn mặc dù chỉ là một nhân vật không có trong truyện nhưng lại có quyền lực chẳng thua gì nam chính. Chẳng hạn như việc cài người vào Lạc Gia hay bắt cô về đây... Tất cả như đã ngoài tầm kiểm soát rồi...

Và đặc biệt là, giờ phút này cô chẳng có bất cứ thứ gì để có thể chắc chắn rằng mình đang chiếm thượng phong. Thánh Y có cảm giác cô đã không còn là người đánh cờ nữa mà chỉ là một quân tốt mặc người định sinh tử.

Càng suy nghĩ, vết thương ở đầu lại càng nhức nhối không thôi, cô đưa tay ôm đầu theo quán tính nhưng không may chạm mạnh làm vết thương lại chảy máu.

"Tiểu thư, cô hãy bình tĩnh, để tôi giúp cô loại bỏ cơn đau..."

Bạch Ly đưa tay ấn vào vài huyệt trên người Thánh Y, cô chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên nhưng sự thật là nơi vết thương đã bớt đau hơn.

Bạch Ly lấy trong túi áo ra vài viên thuốc, rót một cốc nước rồi đưa đến trước mặt Thánh Y.

"Tiểu thư, đây là thuốc giảm đau"

Thánh Y nhận lấy rồi cẩn thận nuốt vào, lúc này không hiểu tại sao cô lại không hề phòng bị chút nào, như có một sự tin tưởng lạ thường.

Bạch Ly vuốt nhẹ lưng cô, cất giọng nói dịu dàng như lời ru:

"Tiểu thư, cô hãy ngủ một giấc đi, khi tỉnh giấc sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Người cô hận nhất sẽ vẫn là Duật Ca, và người cô yêu nhất sẽ là..."

"Đã rồi"

Thánh Y đáp lại chắc chắn, sau đó liền nhắm mắt lại ngủ như lời Bạch Ly.

Bạch Ly nhìn kiệt tác của mình, khỏe môi khê cong. Giữa lúc rối loạn thế này, vài động tác nhỏ của cô cũng gây hậu quả rất lớn. Nhưng biết sao được, vì đại nghiệp của gia tộc, cô buộc phải làm vậy.

Tiểu thư, xin lỗi cô nhé!

...

Bạch Ly bước ra khỏi phòng thì đã thấy Lãnh Phi đứng chờ sẵn ở đó.

"Sao rồi?"

Hắn trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo hỏi.

"Lạc tiểu thư không có việc gì, chỉ là nếu suy nghĩ quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến vết thương. Trong thời gian này, anh không nên xuất hiện trước mặt cô ấy để tránh làm cô ấy nghĩ quẩn. Tôi đã cho cô ấy uống thuốc giảm đau nhưng vẫn cần theo dõi thêm, vì vậy, ngày mai tôi sẽ lại đến"

Bạch Ly dịu dàng cười, nhưng trong mắt lại xẹt qua tia tính kế làm Lãnh Phi nhíu mày, hắn không thích cô ta.

Lãnh Phi không đáp xem như đồng ý, Bạch Ly đạt được ý định liền xoay người rời đi, trong lòng còn thầm nghĩ xem nếu Lãnh Phi nhận ra Thánh Y thay đổi thì sẽ như thế nào đây a? Hắn là sẽ rất thú vị đi...

Lãnh Phi nhìn bóng lưng rời đi mà vẫn không giãn mày, Bạch Ly là bạn học của hắn nhưng luôn làm hắn có cảm giác nhìn không thấu, điều này làm Lãnh Phi thiếu từ nhỏ đã nắm mọi việc trong tay rất khó chịu.

Giống như mình đang bị cô ta tính kế...

Nhưng sức khỏe của Y vẫn là quan trọng nhất, vì vậy nên hắn mới nhịn xuống sự khó chịu này, đợi khi Y khỏe rồi sẽ xử lí cô ta sau.

Có điều Lãnh Phi cũng không biết rằng Y của hắn đã bị động tay động chân ngay trên chính địa bàn của mình, thậm chí thời gian sau còn như cánh chim tự do bay đi...

Lặng lẽ nhìn chiếc móc khoá hình đôi cánh trong tay mình, đây là tất cả những gì hắn có...

#Hết chương 49:))

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cảm xúc khác lạ

Thấm thoát đã ba ngày trôi qua.

Kể từ hôm Bạch Ly xuất hiện, Thánh Y không còn nhìn thấy Lãnh Phi nữa, hắn như biến mất khỏi cuộc sống của cô vậy. Nhưng nếu hắn thả cô ra thì mọi việc lại càng tốt đẹp hơn.

Thánh Y cũng rất có hảo cảm đối với Bạch Ly, cô gái này không những mang lại cho người khác cảm giác ấm áp mà lại còn có lượng kiến thức rất uyên thâm. Đôi khi, Bạch Ly còn tiết lộ một chút tin tức về thế giới bên ngoài cho cô nghe làm Thánh Y cảm kích không thôi.

Chỉ là, hôm nay có một chút khác thường, Bạch Ly vẫn luôn nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm thâm thúy lạ thường, như nghiền ngẫm lại như tiểu ý.

"Có chuyện gì sao?"

Thánh Y cất giọng hỏi.

Bạch Ly tươi cười nói:

"Tất nhiên là có rồi, chỉ một lát nữa thôi, sẽ có chuyện vui diễn ra. Hơn nữa Lạc tiểu thư còn là nhân vật chính trong câu chuyện đó nữa a..."

"Bây giờ còn có chuyện gì vui hơn là tôi được ra khỏi nơi này đây?"

Phải, ra khỏi nơi này là ước nguyện duy nhất của cô hiện tại...

"Ha ha, tôi biết chứ. Vì vậy mới nói là chuyện vui, cô sắp được giải thoát rồi"

Bạch Ly khẽ nói, nhưng điều đó lại làm cho đôi mắt u buồn của Thánh Y xuất hiện thêm một chút hy vọng cùng sức sống.

"Thật sao?"

Thánh Y gấp gáp hỏi lại.

"Thật chứ"

Bạch Ly nhìn người con gái trước mặt đang khát vọng nhìn mình mà trong lòng thầm sinh ra một tia tiếc nuối và ân hận. Nếu như không phải vì vận mệnh của gia tộc, không phải vì nhiệm vụ kia thì tốt biết bao... Cô sẽ được sống cuộc sống như mình mong muốn, càng không cần phải kéo thêm những người vô tội vào vòng tranh đấu không có hồi kết này, tỷ như Lạc Thánh Y...

"Cạch"

Vào lúc này, cánh cửa phòng đột ngột mở ra, Lãnh Phi bước vào với vẻ mặt lo lắng. Hắn lướt qua Bạch Ly, tiến tới bế cô ra khỏi phòng theo kiểu công chúa, để lại Bạch Ly đứng đó với nụ cười đầy thâm ý.

Sau lần cô hôn mê, Lãnh Phi đã cho đổi hết bốn loại xích trên tứ chi của cô, từ loại dài để dễ sinh hoạt đổi thành loại ngắn như còng số tám của cảnh sát. Vì vậy nên việc đi lại của Thánh Y rất khó khăn, cứ đi vài bước là lại té nhào trên đất, nên hiện tại Lãnh Phi đành bế cô đi để tiết kiệm thời gian.

"Này, anh muốn làm gì hả?"

"Y, bây giờ tôi không thể giải thích với em được, tình hình đang rất nguy cấp, em chỉ cần đi theo tôi thôi"

"Gì chứ?"

Hắn ta nghĩ cô sẽ dễ yên để hắn mang cô đi sao? Nằm mơ!

Thánh Y chuyển động thân thể hòng lẩn khỏi vòng tay Lãnh Phi nhưng hắn lại nhanh tay hơn kìm cô lại.

"Y, em trốn không thoát đâu"

Thánh Y chợt nở nụ cười tuyệt mỹ, cô vòng tay qua cổ Lãnh Phi, rướn người lên kề bên lỗ tai hắn.

"Anh sai rồi, tôi nhất định sẽ trốn thoát"

Nói xong chưa kịp để Lãnh Phi định hình thì cắn thật mạnh vào lỗ tai hắn làm hắn vì đau đớn mà buông cô ra.

"A-"

Lãnh Phi ôm lấy bên tai đầy máu, hắn không ngờ cô lại dám làm như thế.

Thánh Y bị hắn thả xuống bất chợt cũng đau không kém nhưng cô biết thời gian dành cho mình không nhiều, vì đi vài bước là sẽ té nhào nên cô bỏ hết hình tượng, lẩn trên hành lang để tìm lối ra.

Nhưng vài giây sau cô lại bị Lãnh Phi giữ chặt lấy.

"Anh... Buông ra..."

Lãnh Phi không nói gì mà lấy ra trong túi một bao thuốc, hắn chọn lấy một viên rồi vào miệng. Ngay khi Thánh Y còn chưa biết hắn định làm gì thì hắn đã cúi xuống ngấm thẳng môi cô mà hôn sâu.

"... Ừm..."

Môi lưỡi giao triền, viên thuốc kia cứ thế trôi xuống cổ họng của Thánh Y làm cô vừa sợ vừa hận Lãnh Phi.

"Anh cho tôi uống thứ gì?"

"Em đừng lo, chỉ là thứ làm cho em ngoan ngoãn hơn mà thôi"

Thuốc chỉ giây lát là đã có tác dụng ngay, cô cảm thấy cả người mình hư nhược vô lực, không có sức để nhấc nổi cả ngón tay. Đến đây Thánh Y cũng đã biết hắn cho cô uống loại thuốc gì rồi.

Lãnh Phi bế cô lên, hắn không quan tâm đến nỗi đau ngay tại mà chạy thật nhanh ra khỏi khu vực đó. Đến khi Thánh Y một lần nữa nhìn thấy được ánh nắng mặt trời mà cô vẫn hằng mong ước lâu nay, phải thật lâu cô mới thích ứng được với điều đó, thì ra bọn họ đã lên đến sân thượng của tòa nhà.

Trước mặt cô bây giờ là một chiếc trục thẳng đang chuẩn bị khởi động, Lãnh Phi nhanh chân đặt cô lên trục thẳng rồi hắn cũng leo lên.

Nhưng ngay lúc đó...

"Pằng"

Âm thanh xé rách hư không vang vọng trong không gian, Thánh Y không chớp mắt nhìn khuôn mặt Lãnh Phi càng ngày càng trắng bệch. Âm thanh đó cô không thể quen thuộc hơn, là tiếng bắn của súng. Nhìn sắc mặt của Lãnh Phi, cô biết ngay là hắn đã bị bắn trúng.

Lúc này, bên ngoài truyền vào giọng nói của một người cũng rất thân quen với cô.

"Lãnh Phi, tôi nói lần cuối, mau thả người!"

Là Phong Thương.

Thánh Y bỗng thất thần, hắn đến đây làm gì, cứu cô sao?

Cô không biết cảm giác hiện tại trong lòng mình là gì nhưng đây là một cảm giác hết sức khác lạ, lần đầu tiên, có một người đến và... Cứu cô.

Từ xưa đến nay, chưa ai làm điều đó vì cô dù chỉ một lần trong đời, chưa ai nắm lấy tay cô kéo cô ra khỏi cuộc sống tăm tối ấy, kể cả... Lãnh Tuyệt.

Người cô thương cũng không làm điều đó, vậy tại sao Phong Thương lại liều mình đến đây chứ?

Thánh Y không biết, kể từ khi Phong Thương xuất hiện, kể từ khi cô nghe được giọng nói của hắn, biết được hắn đến để cứu cô thì trong lòng cô đã có một mầm non được gieo xuống, và một ngày nào đó nó sẽ lớn lên, như một cây đại thụ khổng lồ.

Mầm non ấy mang tên...

Phong Thương.

#Hết chương 50:))

P/s: Ngày 18/12/2017 là một ngày buồn các bạn ạ, ngày ấy đã có một thiên thần trở về bên Chúa... Có những bạn biết và cũng có những bạn không biết, Gray chỉ muốn nói rằng, đây là chương dành tặng cho thiên thần ấy - Kim Jonghyun.

Mong anh ra đi bình yên, rest in peace.

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi

Lãnh Phi quay mặt lại nhìn về phía sau, không nằm ngoài dự đoán của hắn, quả nhiên người anh trai "thân yêu" của hắn cũng nhúng tay trong việc này.

Lãnh Phi cắn răng, rút súng, xoay người, nhắm thẳng về phía Phong Thương cùng Lãnh Tuyết mà bắn. Hai phát súng vang lên liên tiếp nhưng rất tiếc rằng cả hai viên đạn đều không trúng mục tiêu. Một viên chỉ tới trước chân Phong Thương, viên còn lại thì trúng vào tay một tên thuộc hạ đang đứng kế Lãnh Tuyết.

Hắn rủa thầm một tiếng, hôm nay đúng là vận đen hội tụ mà!

Nếu như biết được ai là người đã tiết lộ lối vào căn cứ, hắn nhất định sẽ không tha cho kẻ đó. Hừ! Mấy ngày nay, quân của Lãnh Tuyết và Phong Thương vẫn luôn bao vây xung quanh căn cứ nhưng không tìm được lối vào, rào chắn điện tử của hắn không phải chỉ cần vài ngày là hack được ngay, còn nếu như dùng các loại bom hay chất cháy nổ để phá hủy thì sẽ rất phiền phức với bọn hình cảnh.

Ai ngờ được, cơ mật bị tiết lộ ra bên ngoài, chưa đến nửa ngày thì Lãnh Tuyết và Phong Thương đã vào được bên trong căn cứ, dồn Lãnh Phi hắn vào đường cùng đến mức phải trốn chạy thế này.

Từ nhỏ đến lớn, tiểu vương giả Lãnh Phi chưa từng thua bất kỳ ai, dù là Lãnh Tuyết thì cũng chỉ có thể ngang tài ngang sức với hắn. Từ đó hắn rất tự tin vào khả năng và thành tựu của rào chắn điện tử cũng như một loạt các thiết bị khoa học hiện đại nhất mà mình sở hữu, vậy nên Lãnh Phi cũng không hề chừa một đường lui nào cho mình. Phen này, xem như hắn đã có một bài học kinh nghiệm mà suốt đời hắn không thể nào quên được.

"Tiểu Y, em chờ một chút, tôi nhất định sẽ cứu em khỏi đây."

Phong Thương hét to, nhìn Thánh Y cả người vô lực nằm trên trục thẳng làm lòng hắn đau đớn khôn xiết, qua một thời gian nhìn cô còn ốm hơn trước kia. Hắn thầm nhủ nhất định sau này phải vỗ béo Thánh Y, đối xử với cô thật tốt.

"Phong thiếu, muốn bàn chuyện tình cảm thì phải để sau a, chẳng phải cứu người trước rồi mới tính tới bước đó sao?"

Lãnh Tuyết nhìn Phong Thương cười lạnh, anh hùng cuối cùng cũng không qua được ải mỹ nhân, nhưng mỹ nhân nào có thể so được với Song nhi của hắn đây?

Chẳng hạn như tiểu Y gì đó, vẫn là bánh bèo vô dụng, chờ đợi người khác đến cứu không phải sao?

"Hừ! Không nhọc Lãnh đại thiếu quan tâm, người tất nhiên tôi sẽ cứu được."

"Hai người đang nói chuyện cười à? Tôi vẫn chưa chết đâu!"

Áo sơ mi của Lãnh Phi đã nhuộm đầy máu, sắc mặt hắn trắng bệch nhưng lại không lộ ra một chút thần sắc sợ hãi nào. Nhảy xuống mặt đất, thuận tay đóng cửa trục thẳng lại, Lãnh Phi tựa tiểu phi tiểu nhìn hai người đối diện như đang chơi một trò chơi mà không phải là một trận quyết đấu sinh tử.

"Để tôi xem cậu chống chọi bằng cách nào?"

Phong Thương khinh thường đáp.

"Tôi tất nhiên sẽ không thoát được các người, nhưng chưa chắc Y sẽ giống như vậy..."

Nói đến đây, Lãnh Phi búng tay, chiếc trực thăng liền trực tiếp bay lên cao bỏ hất lại, thoáng chốc đã bay rất xa.

Lãnh Tuyết và Phong Thương cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, Lãnh Tuyết nhìn tên thuộc hạ bên cạnh, tên kia hiểu ý liền nói nhỏ vào bộ đàm.

"Đừng tưởng chỉ mình em có đối sách."

Lãnh Tuyết từ trên cao nhìn xuống Lãnh Phi đang nằm trên đất vì mất máu quá nhiều như một đấng vương giả.

Lãnh Phi không nói gì mà chỉ nhìn về phía trực thăng đã bay xa, lúc này để Thánh Y ra đi một mình chỉ là kẻ sách tạm thời của hắn, ai ngờ tên anh trai này còn thông minh hơn cả con cáo già.

Trên bầu trời sân thượng nhanh chóng có thêm ba chiếc trực thăng đuổi theo chiếc của Lãnh Phi.

Lãnh Phi chỉ nhìn mà không nói gì, có lẽ lần này hắn đã thua, đồng nghĩa với việc mất đi Thánh Y, nhưng hắn còn rất nhiều cơ hội, chắc chắn một ngày nào đó, hắn sẽ lại hiện ngang mà sánh vai cùng cô trên quãng đường đời còn lại...

Phong Thương trầm ngâm nhìn về phương hướng mà bốn chiếc trực thăng bay đi, mặc dù đã thắng được Lãnh Phi nhưng hắn lại cảm thấy bất an vô cùng, như sắp có chuyện gì đó sắp xảy ra nữa...

Có lẽ, trong ba người, chỉ có Lãnh Tuyết là thánh thoi nhất mà thôi.

...

Trên chiếc trực thăng của Lãnh Phi, Thánh Y cố gắng chống dậy nhưng đều là phí công, cả người cô không có chút sức lực nào.

"Cô bớt làm chuyện vô ích đi."

Một trong hai tên phi công nói.

Từ đằng sau, Thánh Y chỉ có thể nhìn thấy đầu của hai người, mặc dù không rõ mặt nhưng cô lại cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc.

"Lão Trịnh, hay là chúng ta giao lại con nhỏ này cho bọn buôn người rồi lấy tiền đi casino?"

"Ha ha, nghe cũng hay đó."

Nghe đến đây, Thánh Y liền nở nụ cười.

"Được, vậy cứ bán thử đi, xem các người có thoát khỏi độc của Hạ Nhi không? Tôi cũng rất nóng lòng muốn xem thử a."

"Haiz, chẳng vui gì hết, Thánh Y à, nể tình chúng tôi cất công tới đây cứu người, cậu cũng phải cố gắng phối hợp diễn chứ?"

Hai phi công xoay người lại, cả hai đều nở nụ cười rục rờ như ánh nắng với Thánh Y, khẽ nói:

"Thánh Y, về nhà thôi."

Cô khẽ đáp:

"Được."

Cuối cùng họ đã tới.

Trịnh Lâm và Tề Lỗi.

Dù chỉ là hai người nhưng lại đại diện cho cả một tập thể S.C, đó là sự quan tâm và đoàn kết không gì sánh được.

#Hết chương 51:))

P/s: Tân niên khoái lạc nhé các thành viên của đại gia đình Wattpad??

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Thoát khốn

"Ác ô, có vẻ chúng ta không thể về nhà sớm được rồi."

Trịnh Lâm dùng giọng điệu cà lơ phơ nói.

"Có... chuyện gì sao?"

Thánh Y yếu ớt hỏi. Tác dụng của thuốc làm cho việc nói đối với cô cũng rất khó khăn.

"Thì là bọn người kia đuổi theo chúng ta đó mà. Không biết là quân của anh hay em nhà họ Lãnh, nhưng theo suy đoán chập chờn của tôi thì phần lớn là quân của tên Lãnh đại thiếu kia, tên Lãnh Phi có lẽ đã bị out khỏi cuộc chơi rồi."

"Vậy sao."

Nhắc đến Lãnh Phi, trong lòng Thánh Y lại nao nao lên. Không hiểu sao khi nhìn thấy hắn bị trúng đạn, cô lại không còn hận hắn như trước kia nữa, mà thay vào đó là loại cảm xúc khó nói thành lời.

Như gần như xa, như sương như gió, một lời khó giải, nghìn câu khó bày.

Nhưng chắc chắn cô sẽ không dính phải hội chứng Stockholm (*), nảy sinh tình cảm đó đối với Lãnh Phi. Trong tim cô, chỉ cần hình bóng người đó là quá đủ rồi.

(*): là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.

Chỉ có điều, Thánh Y không biết rằng hình bóng ấy đang dần dần được thay thế bằng những hình bóng khác với vị trí tương đương.

Dường như không muốn tiếp tục suy nghĩ về đề tài này nữa, cô mở miệng hỏi hai người phía trước:

"Vậy các cậu định làm thế nào với bọn truy binh đó?"

"Còn làm gì được nữa đây? Một là chúng ta cứ chơi trò rượt đuổi thể này cho đến tối, trừ khi bọn chúng ra tay tấn công trước. Hai là chúng ta "tiên hạ thủ vi cường", đánh trước để giành lấy phần thắng nhiều hơn."

Bình thường thì Tề Lỗi luôn bị trêu chọc là "đần độn", thế nhưng khi tới thời điểm nguy cấp thật sự, hắn luôn là người sáng suốt nhất chỉ sau Lam Khuynh.

"Tạm thời chúng ta cứ án binh bất động, đề cao tinh thần cảnh giác, chờ qua một lát nếu bọn chúng vẫn đuổi theo thì chúng ta hãy ra tay."

Thánh Y vốn thấy chuyện này có gì đó kì lạ, hình như bị cản cản ở đâu đó, nhưng rốt cuộc lại không biết là cản ở đâu nên chỉ đành đồng ý với kế sách của Trịnh Lâm và Tề Lỗi.

Sau khi rượt đuổi suốt một giờ đồng hồ, thấy truy binh vẫn không có động tác nào, ba người bên này quyết định tấn công để tìm đường chạy thoát.

Vì trực thăng mà Lãnh Phi chuẩn bị là trực thăng chiến đấu nên đều được trang bị mọi vũ khí tối tân nhất. Trịnh Lâm và Tề Lỗi nay được thực hiện ước mơ lái trực thăng chiến đấu mà bản thân mong ước bấy lâu nên cứ như là gà mới bị cắt tiết, hăng máu vô cùng, sử dụng hầu hết các vũ khí để tấn công ba chiếc trực thăng truy binh xui xẻo kia.

Hai người bọn họ như vừa mới chơi game nhập vai, lát sau đã đổi xưng hô thành "Kỳ Lâm huynh" và "Tội Lỗi đệ", thoảng chốc còn nói mấy thuật ngữ trong game như 'skill' (1), 'train' (2), 'EXP' (3)...

(1): Kỹ năng của nhân vật trong game.

(2): Luyện cấp.

(3): Experience = Điểm kinh nghiệm trong game.

Thánh Y đau lòng mà không dám nhìn thẳng. Lâm ơi Lỗi à, các cậu bị vậy mà các cậu có biết không?

Lại nghĩ đến mạng sống của mình nằm trong tay hai người này, cô bỗng rung mình, cố gắng lê lét thân "già" mà ngồi dậy nhìn tình hình bên ngoài.

Không ngờ từ ba chiếc trực thăng mà nay đã bị hai người Trịnh, Tề bắn còn hai chiếc, thành công loại được một đối thủ đáng gờm. Điều này cũng nói lên hai người kia rất có năng khiếu chơi game nhập vai đánh quái thăng cấp, hiện tại Thánh Y đã yên tâm hơn một chút.

Nhưng Trời luôn không chiều lòng người, lúc này Tề Lỗ bỗng nhiên ré lên ‘thảm thiết’:

"A —, tôi... Tôi... Đau bụng quá... Á á... Tôi.. Tôi muốn đi vệ.... Sinh... Gáp!!!!"

Nói tới cuối thì câu ta đã thét lên, hai tay không chiến đấu nữa mà ôm lấy bụng mình, mặt đỏ như khi ăn ớt, cái hông xoay qua xoay lại chà sát trên ghế như muốn ngăn chặn cái gì đó sắp ra ngoài.

Thánh Y và Trịnh Lâm đều ngậy ra như phỗng nhìn Tề Lỗ, cả hai bây giờ mới hiểu được cảm giác một giây trước còn phong quang vô hạn bắn người ta bùm bùm chửi, một giây sau quân mình lại bị chọt bụng đến nhین không nổi. Nhưng chưa kịp đề cả hai định thần lại, truy binh đã phát động đột tấn công tiếp theo.

"Àm... Bùm..."

Cả hai chiếc trực thăng kia đã phát ra đòn tấn công mạnh nhất, xem như được ăn cả, ngã về không. Không ngờ Trời lại giúp bọn họ, chiếc trực thăng của Tề, Trịnh không kịp phản ứng gì đã lãnh đủ một cú.

Chiếc trực thăng xấu số rực cháy giữa bầu trời rồi rơi xuống như một đoá Thiên Hoả cao quý nhất thế gian, dù đã bị tổn hại nặng nề nhưng nó vẫn cháy âm ỉ, ngọn lửa đỏ như có nguồn sống mãnh liệt không bao giờ tắt, duy chỉ có âm thanh ‘lách tách’ vang lên giữa thiên không tĩnh lặng.

Nhẹ như lông hồng, lại nặng tựa千斤 tâm.

"Rút thôi."

Một tên đặc công truy binh nói với đồng bạn. Hắn nhận ra chiếc trực thăng kia có nguy cơ sắp nổ nên mới bảo đồng bạn rút, nếu không cảnh đẹp như vậy, hắn còn muốn ở lại ngắm cho đến khi chỉ còn lại tro tàn mới thôi.

Hắn may mắn không có chút quan tâm nào đến sống chết của những người trong chiếc trực thăng kia, đối với một tên lính đặc công như hắn mà nói, đầu tiên phải giữ được mạng của mình, sau đó mới có thể lo chuyện thiên hạ. Hơn nữa đồng bạn của hắn vừa chết trên chiếc trực thăng bị hạ đầu tiên nên trong lòng hắn cũng ảm ảm chút ý tứ muốn trả thù.

Và lại cấp trên cũng đã tỏ ý, cô gái này cũng chỉ là vật hy sinh trong cuộc chiến tranh của cao tầng, nên sớm hay muộn gì cô ta cũng sẽ chết thôi, chết sớm một chút, đôi khi lại là chuyện tốt. Cao tầng mà hắn nhắc tới, đương nhiên chính là Lãnh Tuyệt nổi danh khắp Z quốc.

Khi hai chiếc trực thăng kia bay xa ra thì cùng lúc đó, chiếc trực thăng của Thánh Y như dự kiến mà nổ "oành" một phát rung trời.

"Nhìn phía dưới kia."

Bọn người trên hai chiếc trực thăng đồng loạt nhìn về phía biển khơi xa tít tắp phía dưới, mặc dù nhìn không rõ nhưng vẫn có thể xác định được ba con người đang bám lấy lấy từng bộ phận tàn dư của chiếc trực thăng, họ nắm chặt lấy tay nhau để không bị trôi cách nhau quá xa.

"Quay về thôi."

Tên đặc công nọ nói, nhiệm vụ tới đây xem như hoàn thành, ba người kia còn sống được là phúc của bọn họ, hắn cũng không cố chấp làm gì.

Thế là, trên bầu trời trở lại quang đàng như xưa, không có chút dấu vết gì cho thấy ở đây vừa xảy ra một vụ tấn công ghê gớm, ngoại trừ tàn dư vẫn đang chìm nổi ở dưới màng đại dương sâu thẳm.

"Á... Tôi... Không nhin được nữa..."

Trên biển, dù vừa thoát chết nhưng Tề Lỗ vẫn bị cơn đau bụng hoành hành, hắn liên tục rên rỉ. Cuối cùng, sau khi dứt câu nói đó, Thánh Y và Trịnh Lâm đều đồng loạt nhìn thấy phía sau Tề Lỗ xuất hiện bong bóng trên mặt nước, âm thanh ‘lóc bóc’ vang lên không ngừng nghỉ. Cả hai đều tái mặt nhìn hắn, nhất là Thánh Y, cô hận không thể leo lên bờ ngay lập tức, ai biết ở dưới nước có ‘hàng’ của hắn hay không cơ chứ?

Haizz, may mắn vừa nãy ba người bọn cô tranh thủ nhảy dù xuống kịp, nếu không thì bây giờ chắc đã đi theo ông bà thật rồi...

"Này... Chúng ta làm sao bây giờ? Ở đây có cá mập không vậy?"

Trịnh Lâm lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng do Tề Lỗ gây ra, nhưng hắn vừa mở miệng đã chọt trúng chỗ đau của ba người, thế là họ lại trầm mặt như trước, âm thanh ‘lóc bóc’ lại theo đúng trình tự mà vang lên.

Bỗng nhiên, cả ba người đều cùng nhau nhìn về một phía, mặt tái càng thêm tái.

"Chẳng lẽ... Tôi nói linh vậy sao?"

Trịnh Lâm ngập ngừng nói, rồi hần đột ngột hướng lên trời hét một câu:

"Cầu cho Lăng Hạ Nhi mê tôi say đắm!"

Sau đó, hần quay sang hai người bên cạnh, nói:

"Di chúc của tôi có bấy nhiêu thôi, các cậu có tâm nguyện gì cứ nói, tôi sẽ cầu giúp cho... "

Nghe vậy, Tề Lỗ ráng rặn ra mấy từ:

"Tôi muốn cậu... "

Ba từ "ước giúp tôi" còn chưa kịp ra khỏi miệng thì Tề Lỗ đã bị một con đau bụng mới ập đến.

Tề Lỗ thì đau thấu tim gan, còn Trịnh Lâm thì lại như sấm sét giữa trời quang, trong đầu hần bây giờ chỉ có câu nói "Tôi muốn cậu..." vang vọng khắp chốn.

Riêng Thánh Y thì yên lặng nhìn loài cá đang bơi lại từ phía xa, thoáng chốc đã đến trước mặt cô. Nhìn loài cá đó, cô thở phào nhẹ nhõm, may mắn lời Trịnh Lâm nói không linh nghiệm chút nào.

Đối diện với Thánh Y bây giờ là loài cá nổi tiếng khắp thế giới về độ dễ thương của mình - cá heo - bạn của mọi nhà.

Xem ra, hôm nay cô thoát hiểm rồi.

#Hết chương 52:))

P/s: **Lâu rồi không viết đến nỗi quên cả cốt truyện (#` - _ ㄣ-).**

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tình hình của Lạc gia

Trên bờ biển tươi đẹp tập nập người qua kẻ lại, có ba bóng người từ từ trôi dạt vào đất liền khiến mọi đều không khỏi ghé mắt nhìn qua. Ba người đó với sự trợ giúp của các anh bạn cá heo mà đã thành công trong phi vụ trốn thoát khỏi đại dương mênh mông, đến được một nơi tràn ngập sự sống của con người.

Đúng vậy, ba người đó không ai khác chính là bộ ba xấu số: "Nữ phụ - Kỳ Lâm và Tội Lỗ."

"Sống rồi... Sống rồi..."

Trịnh Lâm khó khăn rên rỉ.

"Hà... Cảm ơn các bạn nhiều lắm."

Dược hiệu trong người cũng đã vui đi hơn phân nửa nên Thánh Y cũng cảm thấy thoải mái hơn. Cô quay đầu lại chào và cảm ơn các anh bạn cá heo đã giúp mình.

"Ré... Ré..."

Những chú cá heo lên tiếng đáp lại cô dù không biết chúng có hiểu không, sau đó tất cả bọn chúng nối đuôi nhau quay về đại gia đình đại dương, tiếp tục một hành trình mới.

Bây giờ, người dân xung quanh mới tập trung lại hỏi thăm ba người. Ở đây đa số đều là ngư dân thật thà chất phác, thấy bọn Thánh Y chặt vật không thể tả liền xúm lại mà giúp đỡ nhiệt tình, có nhà còn tốt bụng cho Tề Lỗ đi nhờ nhà vệ sinh để tránh tình trạng hần làm ô nhiễm không khí.

Sau một hồi giúp đỡ của mọi người, cuối cùng ba người Trịnh Lâm quyết định nương nhờ nhà của một ngư dân gần đó qua đêm, sáng mai sẽ khởi hành sớm trở về thành phố.

"Này, cho tôi mượn điện thoại của cậu một chút."

Thánh Y nói với Trịnh Lâm. Nghe cô nói, hắn liền đưa điện thoại qua, may là chiếc điện thoại này chống nước được, nếu không thì đã hư ngay khi bọn họ rơi xuống biển rồi.

"Cảm ơn."

Nhận lấy điện thoại, cô liền mở màn hình lên.

Ngày 11 tháng 8 năm xxxx.

Vậy là đã cách ba tuần kể từ ngày cô bị Lãnh Phi bắt đi, mọi bí kịch đều bắt đầu từ cái ngày đó. Qua tin tức trên internet, Thánh Y cũng biết đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Bản thân mình mất tích không rõ sống chết, lão ba Lạc Quân lại té khỏi cầu thang có nguy cơ sống đời thực vật, còn anh trai Lạc Từ Dật lại hành hung phóng viên ngay khi truyền hình trực tiếp. Bao nhiêu chuyện rắc rối đều chỉ đợi một khắc này mà bộc phát khiến không ai có thể trở tay kịp, Lạc Gia hiện tại đều do một tay Lăng Quỳnh Đan quán xuyến. May thay nhờ có sự giúp đỡ của một số gia tộc hảo tâm như Phong Gia, Âu Gia, thậm chí còn có các gia tộc mà Thánh Y cũng không ngờ tới như Duật Gia và Bạch Gia.

Phong Gia hữu hảo cùng Lạc Gia đã mấy chục năm nên giúp đỡ sẽ không có nghi ngờ gì, còn Âu Gia Âu Hạo chắc là vì muốn góp chút sức xoát độ hào cảm với nữ chủ Lạc Du. Nhưng còn Duật Gia và Bạch Gia thì có ý gì đây? Chẳng lẽ cốt truyện đã phát triển đến mức cả Duật Ca và Bạch Dật đều say đắm Lạc Du?

Càng nghĩ càng thấy rối bời.

Hiện tại Lạc Quân đang nằm viện, còn Lạc Từ Dật thì phải đến uống trà ăn bánh với cảnh sát vài ngày vì tội cố ý hành hung người khác một cách mất kiểm soát. Suy nghĩ một hồi, Thánh Y quyết định gọi cho Lăng Quỳnh Đan để báo bình an. Có điều không ngờ rằng cô chưa kịp gọi cho chính chủ thì chính chủ đã gọi ngược lại cho cô. Nhưng điều khiến Thánh Y khó hiểu chính là đây rõ ràng là điện thoại của Trịnh Lâm, chẳng lẽ là gọi cho hắn sao?

"Nghe đi, gọi cho cậu đấy."

Trịnh Lâm thấy cô nghi hoặc liền nói.

Nghe vậy, Thánh Y đè nén thắc mắc xuống, chạm vào khung trả lời trên màn hình.

"Xin chào, cho hỏi có phải là tiểu Y không?"

Từ đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lăng Quỳnh Đan, bà vẫn thanh nhã như vậy, nhưng trong lời nói lại chất chứa một chút vui mừng xen lẫn một nỗi.

"Mẹ à, là con đây."

Nghe giọng Lăng Quỳnh Đan, không hiểu sao trong lòng Thánh Y lại cảm thấy ấm áp, sóng mũi cũng cay cay. Giống như một cô con gái ở ngoài bị người ta ức hiếp đủ đường nên khi nghe giọng mẹ liền muốn mách hết tất cả ra, muốn làm nũng với mẹ.

Tất nhiên, sau một hồi hai mẹ con hỏi thăm lẫn nhau, cuối cùng hai người đã đi vào đề tài chính đang nóng hổi hiện nay.

"Tiểu Y à, ba con bị Trần Tuyết đẩy ngã khỏi cầu thang, còn tiểu Dật thì con đọc tin tức cũng biết rồi đó. Cổ phiếu của Lạc thị đang giảm dần theo từng ngày, mấy cổ đông đều kéo nhau đi bán hết cổ phần, mặc dù mẹ cũng có không ít cổ phần trong tập đoàn thế nhưng lại không đủ để kim chế bọn họ. Cứ theo đà này, Lạc thị chắc chắn sẽ phá sản. Sáng mai con hãy mau chóng khởi hành về nhà đi, bây giờ Lạc Gia chỉ còn hai mẹ con ta chống đỡ mà thôi..."

Theo lời kể của Lăng Quỳnh Đan, Thánh Y cũng hiểu tình hình bây giờ không thể dùng một từ "loạn" để hình dung nữa, tất cả đều rối tung lên, và Lạc Gia chính là cái đích hứng chịu mọi hậu quả này.

"Vậy còn ba mẹ con Trần Tuyết thì sao?"

Đầu bên kia truyền đến tiếng "hừ" lạnh của Lăng Quỳnh Đan:

"Trần Tuyết đã bị mẹ xử lý rồi. Lạc Nhã ngày nào cũng chui rúc trong phòng, trừ phi đến giờ ăn cơm thì cô ta mới xuống, đôi khi còn lăm bằm vài câu không đầu không đuôi. Mẹ đã từng mời bác sĩ đến khám nhưng lại không thu được kết quả gì. Còn cô ả Lạc Du kia thì hết nói nổ, hiện giờ cô ả đang du lịch tại Nhật Bản cùng Hàn Gia Hàn Triệt, ngay cả một câu hỏi thăm ba con còn không có nói chi đến việc thăm nuôi... Haizzz, nhắc đến ba mẹ con Trần Tuyết là đã thấy phiền rồi."

"Vậy được rồi, ngày mai con sẽ có mặt tại nhà, con cúp máy đây."

"Được, bảo trọng nhé tiểu Y."

"Mẹ cũng vậy."

Kết thúc cuộc nói chuyện, Thánh Y im lặng nhìn trời. Nếu nói tất cả đều là âm mưu của Lãnh Phi thì cũng không khả thi lắm, bởi vì hắn đã từng nói rằng "Một quân cờ không nghe lời". Câu nói kia cũng có nghĩa tất cả không hoàn toàn là do hắn bày ra, hoặc hắn đang rắp tâm lừa cô cho một âm mưu tiếp theo?

Tin hay không tin, đều tùy thuộc vào cô mà thôi.

"À, mà sao mẹ tôi lại biết mà gọi vào số của cậu?"

Thánh Y cất tiếng hỏi Trịnh Lâm vẫn đang ngồi làm cảnh ở một bên.

"Ha ha, tất nhiên mọi thứ đều nằm trong sự sắp xếp của Lam lão đại mà."

Sau đó, Trịnh Lâm kể lại hết tất cả mọi chuyện.

Thì ra, sau khi cô mất tích, Lam Khuynh đã tập hợp Special Class lại để truy tìm tung tích của cô và Lãnh Phi. Qua một tuần tìm kiếm thì mọi người cũng đã tìm thấy căn cứ của hắn ta, đồng thời do Phong Thương và Lãnh Tuyệt liên minh cũng không che dấu gì nên Lam Khuynh quyết định làm ngư ông chờ hai anh em họ Lãnh đấu nhau, còn mình thì âm thầm thay thế hai phi công trực thăng bằng Trịnh Lâm và Tề Lỗi. Đến thời cơ thích hợp, tất nhiên bọn họ sẽ cao chạy xa bay mà cứu cô khỏi tay Lãnh Phi và Lãnh Tuyệt.

Tuy nhiên, nếu không phải lần này Tề Lỗi bị đau bụng một cách bất thường thì có lẽ bây giờ ba người đã đáp xuống dinh thự của Bạch Hàn Vũ rồi. Còn về phần tại sao Lăng Quỳnh Đan biết mà gọi cho cô thì cũng do Lam Khuynh tiết lộ kế hoạch cho bà biết.

"Thì ra là vậy. Mà Tề Lỗi đâu rồi, tôi thấy con đau bụng của cậu ta có gì đó là lạ."

"Cậu ta vẫn đang mượn nhà vệ sinh của chủ nhà, đến giờ vẫn chưa ra. Haizz, không biết cậu ta ăn phải cái gì mà đã hơn ba tiếng rồi chưa ra, ngay cả chủ nhà muốn giải quyết nhu cầu thì cũng phải sang nhà hàng xóm. Đúng là mất mặt hết sức."

Trịnh Lâm đen mặt đáp. Haizz, bọn họ đang mượn nhà dân ngủ qua đêm mà lại chiếm luôn cả nhà vệ sinh của người ta, làm hắn không dám nhìn mặt chủ nhà để nói lời cảm ơn nữa là. Nếu không phải bây giờ đã khuya không có chuyến xe thì hắn và Thánh Y đã bắt xe về thành phố A từ lâu cho đỡ mất mặt rồi.

"Thoải được rồi, cậu nghỉ sớm đi để ngày mai còn về thành phố nữa."

Thánh Y gấp một cái, tròng mắt tràn ngập hơi nước.

"Được, cậu ngủ ngon, tôi đi xem Tề Lỗi xong rồi sẽ ngủ."

"Được, cậu và Tề Lỗi cũng ngủ ngon."

Cô nói xong rồi quay về phòng. Nhà ngư dân sắp xếp cho bọn họ một phòng ngủ chung, cô ngủ trên giường, còn hai người kia tất nhiên là trải chiếu nằm dưới đất. Thánh Y nằm xuống giường nhắm mắt lại, xua đuổi đi những suy nghĩ nặng nề trong lòng rồi từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

Qua khung cửa sổ, gió đêm lành lạnh nhẹ nhàng thổi, ánh trăng trên cao soi sáng dung nhan một cô gái đang say giấc nồng. Dường như cảm nhận được cái ôm dịu dàng của mẹ thiên nhiên, khoé môi cô gái khẽ nhếch lên tạo thành hình bán nguyệt rồi thay đổi một tư thế nằm khác thoải mái hơn.

Thi nhân Lý Bạch có bốn câu thơ rất nổi tiếng trong bài "Tĩnh Dạ Tư", đó là:

“Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.”

Cũng giống như đêm nay, dù cô gái kia không nhìn thấy ánh trăng, nhưng ánh trăng dịu dàng ấy vẫn đưa cô quay về cố hương, quay về quá khứ với bao kỷ niệm muốn quên mà quên không được, muốn nhớ mà nhớ chẳng đành...

#Hết chương 53:))

—— Mà Gray muốn nói là tạm thời bây giờ Gray sẽ chủ trương cập nhật hai truyện "Nữ Phụ Truyền Kỳ" và "Vô Tâm Khí Phi Hoa Đào Nhiêu" trước, lâu lâu cũng sẽ có vài chương "Thiên Kim Trở Về" nữa nha. Còn hai bộ còn lại là "Chân Ái" với "Khuynh Tẫn Đào Hoa" ấy thì từ từ tính vậy, không thể cùng ôm đồm năm bộ được. Thành thật xin lỗi độc giả của cả hai bộ, nếu bạn nào không chờ được cũng không sao, chỉ mong đừng ném đá Gray là okay rồi. Thank you so much ——

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nô lệ bỏ trốn

Trong xã hội này, từ khi nguyên tắc bình đẳng vàng bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của kim loại thì đã bắt đầu hình thành hai giai cấp cơ bản là thống trị và bị trị.

Giai cấp thống trị xa hoa trụy lạc bao nhiêu thì giai cấp bị trị lại khổ cực bần hàn bấy nhiêu. Những kẻ thống trị có thể giẫm đạp lên giai cấp thấp không thương tiếc, phi nhử họ, bóc lột sức lao động của họ, thậm chí là xâm phạm thân thể nếu bọn chúng muốn.

A quốc là một đất nước có nền khoa học kỹ thuật hiện đại tiên tiến bậc nhất, bên cạnh đó bọn họ còn có các loại vũ khí hạt nhân nguy hiểm cùng cực và nổi tiếng với một mức độ dân số đứng nhất thế giới. Tuy nhiên, A quốc là một trong số ít những quốc gia vẫn còn đi theo chủ nghĩa quân chủ chuyên chế quân phiệt khủng bố, tiêu biểu là hệ thống quân đội nghiêm ngặt thiện chiến khiến các quốc gia khác phải e dè.

Vì đi theo con đường quân chủ chuyên chế nên giai cấp đứng đầu A quốc chính là quý tộc và Hoàng Gia, bọn họ là tròng trong mắt những kẻ bị trị. Có quý tộc thì tất nhiên sẽ có bình dân và nô lệ, đó là những con người dưới đáy xã hội, phải phục tùng mọi yêu cầu của giai cấp thống trị thì mới mong sống yên ổn được. Và có những khi, họ còn mong được chết hơn là phục tùng mệnh lệnh để được sống "yên ổn" trong thế giới không khác gì địa ngục này.

Trong một con hẻm nhỏ ít người qua lại, Lạc Song gắng gượng dùng đôi chân nhỏ bé đã mang nhiều thương tích mà chạy thật nhanh. Trên lưng bé còn cồng thêm một vật gì nữa, nếu nhìn kỹ thì mới phát hiện ra đó là một cô bé ốm yếu gầy trơ xương, nhưng bây giờ cô bé trông không khác gì một vật chết, quần áo rách rưới, tóc tai rũ rượi, trên người có nhiều vết đánh đập thậm chí là vết cắn cùng hôn ngân.

Từ trên cánh tay bỗng nhiên truyền đến một con điện giật khiến Lạc Song muốn gục ngã ngay tại chỗ, nhưng không biết lấy nghị lực từ đâu, bé cắn răng tiếp tục chạy chối chết bất chấp mọi đau đớn.

Trong lòng bé không ngừng kêu gào bản thân phải tiếp tục, bởi vì bé biết, nếu bé mà dừng lại thì kết cục chỉ có một, đó chính là bị lãng nhịch tới chết. Bọn khốn kia đã gắn vào trên tay bé một thiết bị trừng phạt, khi bé bỏ trốn bị phát hiện thì cứ cách một phút, thiết bị đó sẽ phóng ra một luồng điện tích đi khắp cơ thể, từ từ tàn phá lục phủ ngũ tạng trong cơ thể của bé.

Bây giờ hai chân bé đã bị tàn phá hơn phân nửa, mất hết cảm giác, bé chỉ còn biết chạy trốn theo bản năng. Hơn nữa, trên vai bé vẫn còn có chị Bối, nếu bé bỏ cuộc, chị Bối chắc chắn sẽ không còn đường sống nữa.

Lạc Song là một cô nhi, từ khi có ý thức thì bé đã biết mình là một nô lệ thấp hèn, bên cạnh chỉ có chị Bối quan tâm chăm sóc từ nhỏ nên dù hai người không có cùng huyết thống nhưng bé vẫn xem chị Bối như người thân duy nhất của mình.

Nay người thân duy nhất bị bọn quý tộc khốn kiếp đó làm nhục đến nửa sống nửa chết, bé thật không thể chịu nổi nữa mà phản kháng. Nhân lúc mấy tên kia đang làm nhục chị, bé lao nhanh đến, trên tay cầm miếng thủy tinh đâm thẳng vào mắt bọn chúng rồi cố chạy khỏi nhà.

Từ trên tay hiện lên một dãy số, cú phóng điện tiếp theo lại tới nữa. Hai trăm năm mươi sáu lần, tượng trưng cho hai trăm năm mươi sáu phút bé chạy đua với tử thần, hơn hai trăm lần phóng điện đã vượt xa khả năng chịu đựng của cơ thể bé, cuối cùng, bé cũng ngã gục thẳng xuống đất.

Trong miệng chỉ toàn mùi vị của đất và cát, một tay bé giữ chặt chị trên lưng, một tay cố gắng lết về phía trước dù gần như là không thể. Nhưng Trời không phụ lòng người, rốt cuộc bé vẫn trườn khỏi con hẻm đó trong trạng thái tê liệt toàn phần.

Bỗng lúc này, một đôi giày da đắt tiền sạch sẽ xuất hiện ngay trong tầm mắt khiến Lạc Song giật mình, dù đã cố gắng nhìn lên nhưng vì ngược sáng nên bé không thể nhìn thấy được gì cả. Trong đầu bé bây giờ chỉ có một suy nghĩ, nếu người này chính là quý tộc giống với bọn khốn kia thì làm sao đây?

Tiếp theo, trong tầm mắt bé xuất hiện thêm mấy chục đôi giày nữa, mặc dù nhìn không đắt tiền như đôi đầu tiên nhưng cũng thuộc hạng sang mà một nô lệ như bé không thể với tới. Nhịp chân của bọn họ có một quy luật rõ ràng, ngay cả lúc dừng lại cũng thập phần đồng đều, ngay lập tức, bé cảm nhận được có hàng chục con mắt đang nhìn chăm chăm mình.

"Hmmm?"

Từ trên đầu vọng xuống một âm thanh hết sức nhã nhặn khiến bé sững sờ.

"Đây là địa bàn của ai?"

Người phát ra âm thanh nọ hỏi.

Một giọng nói khác lập tức cung kính trả lời:

"Thưa Boss, đây là khu vực trực thuộc Đường Gia, hiện tại đang do Đường Lão Nhị Đường Nghiêm quản lý."

"Ừm... Vậy biết phải xử lý thế nào rồi chứ? Chó thì phải trở về bên cạnh chủ nhân, đừng để nó đi lang thang cắn bậy bên ngoài, kéo ngay cả chủ nhân cũng phải gánh tội giúp nó. Mang nó đi, đừng để đây làm bẩn mắt ta."

Người được gọi là Boss chậm rãi nói, ngữ điệu có vẻ nhẹ nhàng nhưng thật chất lại đang phán quyết tử hình cho một sinh mạng khác, hần như một vị vương giả hàng lâm thiên hạ, tiện tay tiêu diệt đám sâu mọt đã làm ô uế mắt của mình.

Mà đám sâu mọt kia, không ai khác chính là Lạc Song cùng chị Bối của bé.

Như vậy, theo lời người này, bé và chị sẽ bị mang trở lại địa ngục kia sao?

Phải tiếp tục chịu sự đánh đập và nhục nhã của chúng mà không thể phản kháng được gì.

Phải chấp nhận bất kỳ mệnh lệnh nào, cho dù là chết đi chẳng nữa.

Phải cắn răng nhìn từng người thân quen ngã xuống trước mắt mình do bị bọn khốn nạn kia làm nhục một cách bất lực.

Giống như chị Bối hiện tại, chị là một trong số hàng trăm hàng triệu nạn nhân bị làm nhục dưới bàn tay dơ bẩn của bọn chúng, trong khi đó, chị chỉ mới có chín tuổi mà thôi!

Một lũ táng tận lương tâm heo chó cũng không bằng!

Không cam tâm, bé không cam tâm!

Tại sao bọn chúng khi sinh ra đã là quý tộc nắm giữ sinh mệnh người khác, còn nô lệ như bọn bé phải bị chà đạp dù không làm gì nên tội?

Rốt cuộc là vì cái gì chứ??

Tất cả đều là một lũ khốn nạn!

"Aaaaaaaaaaaa... "

Không biết lấy sức mạnh từ đâu, Lạc Song dùng tay nắm chặt lấy chân người trước mặt, dồn hết sức bình sinh mà cắn một ngụm thật mạnh vào đùi hắn.

Mọi người đều không ngờ tới nhóc con này lại còn nhiều sức như vậy, nhanh chóng chạy đến kéo con nhóc này ra. Nhưng điều làm người ta ngạc nhiên hơn nữa là dù có dùng biện pháp mạnh như thế nào đi chăng nữa thì con nhóc nô lệ này cũng không nhả ra.

Bọn người kia len lén nhìn sắc mặt của Boss, thấy hắn không rên một chút nào, mặt cũng không đổi sắc liền thảm kê không ổn, nhưng bọn họ lại không thể chạy trốn, cuối cùng chỉ đành dồn hết sức mà kéo con nhóc này ra.

Hiện tại Lạc Song đã nhìn không ra hình người nữa, mặt mày bị đánh sưng như đầu heo, tóc cũng bị mấy người kia giựt đứt hơn phân nửa, chỉ duy có miệng là không thềm nhả ra dù chỉ một phân.

Ngay lúc bọn người kia lấy súng ra định giải quyết sạch sẽ thì vị Boss lại giơ tay lên ý bảo dừng lại làm bọn họ trợn mắt há mồm không hiểu ra sao.

"Này."

Vị Boss kia ngồi xổm xuống gọi, Lạc Song chậm rãi ngẩng đầu, nhưng vẫn giữ chặt miếng thịt đã đầm đìa máu trong miệng mình.

Bây giờ bé mới nhìn rõ dung mạo của hắn. Gương mặt mang phong cách châu Á góc cạnh sắc nét, mày kiếm sắc dài, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng, mũi cao lại một chút của phương Tây và đôi môi mỏng bạc tình. Tất cả là một công thức hoàn hảo cho đứa con cưng của tạo hoá!

"Người có muốn trở nên mạnh mẽ hay không?"

Vị Boss lại hỏi tiếp.

"Có muốn giẫm đạp lên lũ khốn họ Đường kia để báo thù cho người thân? Hoặc là... Thay thế vị trí của bọn chúng?"

Lạc Song im lặng nhìn hắn, tuy bé chỉ hiểu một phần nào đó lời hắn nói, nhưng cũng biết nó có ý nghĩa không tầm thường chút nào. Vì đang bận cần nên bé không thể trả lời, chỉ dùng đôi mắt hiếu kỳ nhìn người trước mắt.

Hắn không tức giận vì bị bé cắn sao?

Như hiểu bé đang suy nghĩ gì, Boss đưa tay xoa đầu bé, nói:

"Không sao đâu."

Hmm, bây giờ là thời thế loạn lạc, hấn tất nhiên phải cố gắng thu càng nhiều "cỗ máy giết người" càng tốt, đặc biệt là người có tư chất ngoan cường như tên nô lệ này, tất nhiên sẽ không so đo một vết thương "nhỏ" trên chân.

"Tin tưởng ta, cô bé."

"Ta gọi Lãnh Tuyết."

Là chủ nhân của ngời trong suốt đời này, hồi nô lệ thấp hèn kia!

#Hết chương 54:))

P/s: **Lần đầu gặp mặt ó là la~~**

-Gray-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.